

EROTIKA • CESTOVÁNÍ • SPORT • POLITIKA • UMĚNÍ • ZÁBAVA

HUSTLER®

pro muže i pro ženy

79 Kč • duben '99

SEX V ŽITĚ

**SVOJE AMERICKÉ SNY
SI NEPAMATUJU**

**MONIKA
NAČEVA**

ÚVAHY V OČEKÁVÁNÍ

LÁSKA JE LÁSKA

**UPSAL FILIP RENČ
DUŠI DÁBLOVI?**

RENESSANCE

HADRY DOLŮ!

GRAFFITI

**ŽIVOTNÍ STYL
S VLASTNÍ KULTUROU**

**ROZKOŠ
A BOLEST**

JIRÍ X. DOLEŽAL

**JINDŘICH
ŠTREIT**

A JEHO ŽENY

**TAJEMSTVÍ
BAŠTOVA
LAVORKU**

**PAPARAZZO,
KTERÝ ŠLÁPL DO...**

ISSN 1212-2548

9 771212 254000

ce není určena osobám mladším 18 let.

0-102

0609 112 234

*Chcete se dozvědět,
co mi to říkáte?*

Řekněte mi!

♥ Zella

HUSTLER

D U B E N 1 9 9 9

Z O B S A H U:

4 Sex v žitě

7 Dr. Hustý - 6. díl komixu

20 Václav svoji orientaci nezapírá

23 Lásky je láska

28 Venuše z inkubátoru

42 Frigidita

58 Prvoslet z Mont Blancu

64 Rozkoš a bolest

82 Jak se do lesa volá...

86 Tajemství Baštova lavorku

88 Lov na bobra

PIKTORIÁLY

14 Klára - „Připravuje muže a rozum.“

50 Monika - „Neolizuje mi jen stehna.“

72 Eliška - „Nechci být hodná holčička.“

98 Jana - „Ráda je konzumuji po dvou.“

KULTURA

10 Monika Načeva

26 Renesance: hadry dolů

32 Graffiti

80 Jindřich Štreit

tento měsíc
co vás čeká

Vážení a milí, nám naklonění i zcela nenaklonění čtenáři, právě držíte v ruce další číslo časopisu Hustler, které by se při troše „licenční dobré vůle“ dalo nazvat číslem přelomovým. Číslem, které jednu „hustlerovskou epochu“ na půdě České republiky ukončuje a zároveň pootevřít alespoň malý průzor do té následující.

Leckterí z vás se teď možná (prozatím alespoň v duchu) ptají, v čem konkrétním by měla ona zmíněná „přelomovost“ vlastně spočívat.

K odpovědi na takto vznesenou otázku se lze ovšem propracovat teprve jistou oklikou. Takže se po ní společně vydejme, ať už máme to chození kolem horké kaše a bruslení po tenkém ledu „vytyčování budoucích programových cílů“ za sebou – a vy se konečně můžete v klidu začíst do atraktivnějších a pikantnějších materiálů, než jakými zpravidla bývají redakční úvodníky.

V nedávné době se kolem Hustleru hlasitě rozezněly pohoršené mediální tamtamy – a časopis usilující o globální obranu svobody projevu se po jistý čas stal oblíbeným fackovacím panákem nejrozličnějších fundamentalistů a samozvaných strážců morálky.

Seběhlo se jich kolem zdánlivě snadné kořisti tolik, až se našinec málem začal divit, proč se mezi nimi nenašel ani jeden rozohněný ideolog, který by z okna nějakého partajního sekretariátu bojovně vzkřikl, že definitivní vítězství pravdy a lásky nad lží a nenávistí má v Čechách, na Moravě a ve Slezsku pět úhlavních záluďných nepřátel: jaro, léto, podzim, zimu a Hustler. Nebo se někdo takový třeba i našel, ale jeho hlas k nám jakýmsi nedopatřením nedolehl. Ale nevádí! I ti ostatní toho stačili naplemtat jako mladé straky.

Kromě slov jako nechutný, perverzní a urážlivý přitom nejčastěji padal (s náležitou štitivostí vyslovaný) výraz skandální.

Bůh suď, v čí pomatené hlavě se tenhle nápad prohlásit dosavadní českou verzi Hustleru za skandální tiskovinu mohl vůbec zrodit. Jisté je toliko to, že po něm pak tenhle nesmysl opakoval kdekdo. A to i navzdory skutečnosti, že s výjimkou vcelku nevinné „lavičkové a billboardové akce“, pohrávajících si s tématem hradních domin, Hustler v České republice ještě žádný pořádný skandál hodný toho jména nerozpoutal a nezpůsobil. Ba právě naopak! Pokud samozřejmě není člověk ochoten za dostatečně skandalózní

považovat fakt, že na něho ze stránek zakoupené tiskoviny vykukne holá dámská zadnice či dokonce rovnou nějaký ten rozcapený bobřík.

Každé přirovnání pochopitelně vždycky kulhá alespoň na jednu nohu. Ale svým způsobem lze dokonce zkonstatovat, že po odečtení ryze erotické linie byl Hustler až doposavad paradoxně skandální tak málo, že se občas podobal jistě peep-show „U klíčové dírky“. Provozovatel onoho podniku totiž nejprve nalákal hosty na „pořádnou tvrdárnu“ – a ve finále jim potom promítal Disneyovy grotesky. To, že se přitom jedna vysokoškolská pedagožka, působící momentálně v jakémsi institutu, pokaždé bezpečně udělala, je v daném případě vedlejší. Pro nás je důležité spíše uvědomění si toho, že chceme-li do budoucna dostat své dosud ne zcela zasloužené pověsti provokatérů, skandalistů a bořitelů i těch nejvznesenějších a nejposvátnějších tabu – nesmíme si na tvrdáky pouze hrát, ale musíme se jimi skutečně stát. A to nikoli pouze v rovině erotiky, ale i na půdě politiky a takřčeného společenského života.

Protože ale nejsme žádní zapšklí bojovníci za nový lepší svět a jeho světlejší zítřky – hodláme svůj erotic-

ko-politicko-spoolečenský „cirkus“ provozovat s notnou dávkou nadsázky a humoru. Čím drzejšího, prvokativnějšího, černějšího a cyničtějšího humoru – tím lépe. Cynismus je totiž ostatním „ismům“ nejen roven, ale dokonce nade všemi vysoce

ční. Ba co víc! Nebýt nás, cyniků a bořitelů chrámů – kdopak by asi v dnešním z kloubů vymknutém světě bránil nejen svoji, ale zároveň i vaši svobodu projevu? Pokud se nad tím bez naivních klapků na očích zamyslíte – dojde vám, že nikdo, protože světcům, předstírajícím altruistickou lásku k bližnímu svému, jde vždycky mnohem víc o vlastní svatost nežli o svobodu oněch bližních. A politici, co se jich jenom u nás odleva doprava a zase zpátky hemží jako švábů?

Tak na ty už vůbec není radno sázet. Stejně jako na nejrůznější mediální hvězdy, žijící obvykle nikoli pouze dvojím, ale přinejmenším rovnou trojím životem. Jakž takž vyjít se dá pouze s těmi, kdo se už předem bez mučení přiznávají, že jsou a chtějí být ještě mnohem „horší“ než jak se o nich povídá. S podobnými typky bývá totiž alespoň občas docela zábava.

První vlašťovky našeho nově koncipovaného usilování můžete tu a tam zaregistrovat už v tomto čísle. Další „bejkárny“ všeho druhu budou následovat v číslech příštích.

Takže nám buď račte zachovat i nadále přízeň nebo se na nás klidně naštvete ještě mnohem víc nežli předtím. V žádném případě si ale nenechte četbu Hustleru ujít, protože to, o čem se v jiných časopisech obávají zmínit byť i jen v drobné noticce – najdete u nás pěkně rozmáznuté přes celou tiskovou dvoustranu.

Naše (a doufejme, že i Vaše) redakce

SEX V ŽITĚ

Pamatuji si ještě ze školy na apelativní stesky českých básníků a mistrů slova, pojednávajících o vyhrátých lukách a remízkách, voňavých vlasech a pomačkaných, uválených kouscích trávy nebo obilnin, na kterých spočívala těla studentů, páry – prostě

milenci, kteří se mohly scházet v lůně rozpuklé přírody a dávat tu průchod své lyrické lásce a romantickému zalíbení. Prý těchto míst ubývá a v panenské přírodě se začínají bořit očouzené nohy továren, stýskají si...

Od této křehké doby však čas poněkud nakynul, vývoj se neválel po borech ani v lužinách. Moderní doba rozměrně materializovala fantazie, člověk si od svých sexuálních frustrací může ulevit v kdejakém salonku, v sexshopu si koupit kdejakou kravinku, ušitou na míru přesně

jeho typu. Může si rovněžtak doplnit fuel u silnic lemuujících benzínové pumpy. Lidé však nejsou jen proklamovaná skupinka pořadu v Žitě: ne každý muž má přes svůj trup sako od Armaniho a všechny ženy se nemohou polévat svěží vodou Priscilly Presley. Myslím tím pomačkané človíčky po nárožích, squatterry, bezdomovce, lidi, kteří byli donuceni se takto společensky octnout, anebo si tento styl života vybrali sami – pro nás žijící v blahobytu – z nepochopitelných důvodů. V zimě četná známá místa osířela a tito přírodní lidé se stáhli jako ptáci někam za teplem. Jak jejich situace určuje jejich sexuální život? Jak to dělají? Kde? Ulevují si exhibicionisticky na veřejnosti? To jsou otázky, které nás možná ani nenapadnou, ale ať již s tím děláme cokoli, sexuální potřeby jsou potřeby biologické a elementární a jejich absence v rejstříku vývoje jedince je poměrně nezastupitelná. Často se pak skrytě projevuje formou agrese a jejího odlehleho přibuzenstva. Rozhodně tady nechci definovat či zobecňovat určité mechanismy, myslím si však, že bychom se měli jistojistě naučit podívat se, hledat odpovědi nebo poznávat něco jiného, co nám zrovna nemusí být blízké či košer.

KAŽDÝ DEN SE MI ZDÁ AMERICKÝ SEN (JENŽE SI HO NEPAMATUJU)

Romanovi bylo devatenáct, když přijel do Prahy, kde měl začít studovat Vysokou ekonomickou. Podle oblíbených filmových scénářů by se měl zákonitě zaplést s drogami nebo se alespoň stát prostitutem. Ale tak se, realito, nestalo. Klasicky si odbýval první

jár, díky rodinné situaci neměl moc peněz, a tak se je snažil vydělávat. Zanedlouho se ale tahle chatrná konstrukce začala bortit a rozpadat. Začal žít, jak sám říká z různých popudů, poněkud alternativněji. Bydlel po squatech, opuštěných domech, u kamarádů, málo jedl, málo spal... Dnes už školu nedělá.

Petra má za sebou obdobný příběh, který se odbývá podobným vývojem. Seznámili se kteréś ráno na kteréś tramvajové zastávce. Oběma je dvaadvacet a zrovna bydlí, kde se dá.

POSTEL PRAHA

„Podívej, my jsme spolu asi dva roky, ne?! Máme teda za sebou pár jar i zim. Termín, kdy spolu dva lidi chodí, celkem naplňujeme, jelikož jsme spolu za každý situace, chodíme do hospody, chodíme hledat nocleh, chodíme po Praze. Jelikož neděláme kariéru a neobýváme společnou domácnost, role muže a ženy se jaksi vyrovnává. Nemusím luxovat. Náš svazek se nezakládá na zvyku, máme se rádi a více než cokoli jiného v tomhle světě mi to připadá jako krví spojené indiánské bratrství či co...“ řekl Roman a zapálil si cigaretu. „Nechci z toho dělat kdovíco,“ pokračoval, „nemyslím, že žiju právě nejšprávněji, ale na druhé straně je těžké určit, jestli to, jak žije většina, je správné a určující. Mně je sice zima jak prase a občas nemám kde spát a nemám auto, nic, jen pocit života a určitého vnitřního naplnění, jestli rozumíš..., i když Petra by ti možná pověděla něco jiného“.

„Když to mám hodnotit sama, tak sebe jako ženskou považuju za ne něco zmužnělého, ale určité vlastnosti jsem tímto životem nabyla. Moc mne toho nepřekva-

pí, myslím, že jsem si vytvořila poměrně velkou rozhodnost a silnou vůli." Protřela si unavené oči. „Romanovi sice nemůžu poskytovat teplo domova a vítat ho s teplou večerí. Zato je náš den vždycky jiný, unikáme stereotypu, protože musíme hodně improvizovat. Je to těžký, je to něco pro sociology. Na druhou stranu bych zase nechtěla ráno vstávat a někde denně sekretářkovat či něco podobného. Každý má nesporně to svoje... Zajdem někde na kafe?“

„Fajn,“ řekl Roman, když jsem kývnul, „hele, kam to vlastně děláš?“ „Do Hustleru..., odpovím.“ „No to je prima! Podívej, v létě je to dobrý na Karláku v pa? Jinak třeba v rybníce, na záchodě, prostě kde se dá. V zimě je to špatný, ani pořádně nefungují jistý funkce, no. Je to slabší, musíme sehnat třeba byt od kamaráda, a to se teda moc nedaří. O to víc se těšíme na jaro. Bohužel frekvencí pohlavních styků nejsme ani průměrní, protože to často fakt moc není. O to jsme si ale vzácnější a víc se na to těšíme. Kvalita nad kvantitu, tak by to

mělo fungovat. Jestli se to podílí na ostatních činnostech-bitky, protestakce? Já nevím, u početných skupin možná jo, v historii bylo mnoho sexuálně deprimovaných jedinců, kteří si to kompenzovali jinou fanatickou činností. Třeba Hitler...“

„Nejkrásnější zážitky máme z měkký louky,“ vzpomíná Petra, „kdy se nad náma zavřela jako poklice hvězdnatá černá obloha. Byl krásnej teplej letní večer, i když to možná zní teď jako kýč, bylo to fakt skvělý...“

NADĚJE A ROZBITÝ VIBRÁTOR

Kradmo jsem opustil ty dva s příslibem, že se ještě určitě potkáme. Ve zbylém, takto vytvořeném čase jsem se rozjel devítkou rovnou k Hlavnímu nádraží, kde jsem s poctivými rozpaky vzal za kliku centra NADĚJE, pod jehož bleďomodrou cedulí. Málem jsem se srazil s násadou od lopaty, když mi jakýsi ošuntělý človíček vyrazil netušeně v ústřety. „Promiň“, procedil mezi zuby a jeho postava se po chvíli vpila do mokrých ulic. Vstoupil jsem, interiér na mne působil nečekaně příjemně: polstrovaná pohovka a nestro-

jená domovská atmosféra. Jelikož bylo toto prostředí pro mne nezvyklé, váhal jsem a přešlapoval na místě, nežli jsem se odhodlal oslovit hlouček hlučných bezdomovců kolem čtyřicítky, kteří horlivě debatili nad denním tiskem. Jejich tváře byly klasické, odpovídající představám a zkušenostem, netřeba je přímo popisovat. Karel Borka, Josef Čáp a Tonda je trojlístek, který mne nejdřív s neskryvanými gesty poslal do háje, protože jak jsem později zjistil, jejich zkušenosti s novináři byly tristní. Ale následně, když jsem se neformálně zapojil do hovoru, mi vyšli vstříc. „Podívej, mladej,“ začal vykašlávat Karel, „když jsem byl taky tak mladej, bylo to jinačí.“

Říkám, že si to snad dovedu představit, ale že by mne zajímalo, jak se vyrovnávají s tím, že si těžko mohou dovolit koupit prezervativy, erotický časopis, videokazetu, natož si ji pustit, a další nepřeberné množství erotických vymožeností. Že i kdyby měli nedejbože nějaké problémy s určitými funkcemi, nemohou si doplatit na léky...

„To máš tak, časopis najdeš v koši, když máš štěstí...,“ překřikují se, „když si chceš eventuelně narazit holku, tak nejsnadněji z našeho okruhu. Taky chodíme ukecávat ty nejlacinější děvky, které se namanou. To se ale nepovede, snad jediné támhleto mu (ukazují).

„Takže si myslíte, že váš život je v tomto ohledu v normě...?“ ptám se.

„Nevím, tomu nerozumím,“ zaznamenávám z monologu J.Č., „spíš chlastíme, když máme co, než bysme s někým spali. Asi tak, jenže, když se člověk napije a není vybouřenej, dělá pak různé věci, jako si třeba ulevuje někde v parku na lavičce,

když jde kolem policajt. Ne, nevím vo někom z blízkyho okolí, kdo by třeba obtěžoval nebo přepadával ženský. My máme svůj vlastní svět, vy ho máte taky..." Tonda se přidal: „Největší legraci jsme měli, když jsme našli v popelnici růžovej vibrátor, kterej si pořád vrněl a klepal..."

Tady jsem narazil na druhou stranu, která vše žene spíše po lince vulgarity a obscennosti. V hovoru se mísilo typické macho-alkoholické chvástání a přebíjení trumfů. Jen bylo třeba pokusit se obraz dotvořit a ucelit. Bylo by velmi lehké vidět jen špinavá a ne právě libě vonící těla a oharky zubů často visící v zanícených dásních a věřit slovům, která obkreslují tvary vulgarismů. Těžko posuzovat veškeré tyto skutečnosti izolované od prostředí a jiných faktorů, které se na ni přímo vážou.

Dostávám tmavý čaj Lipton. Míchám vláčně lžičkou a přemýšlím o tom, že se mi stejně nepodaří proniknout ten psychický obal, který jsem u onoho trojlístku cítil. Do jaké míry byl autentický a do jaké hraný, těžko určit. Jen díky náhodě se mi naskytla příležitost tuto nashromážděnou bezdomovni sumu zrelativizovat. Totiž paní, která zde zrovna měla službu, mi přes pultík pošeptala: „Něco bych

pro vás měla, moment, musím to nejdřív najít, tady někde..." Víte, nesmíte všemu věřit, oni se rádi předvádějí, někdy je až k neuvěření, kolik je mezi nima čistejších a citlivejších duší, moment, chvíli..., občas se mi tady svěrují a některé jejich lásky jsou jen platonické. Pak se kvůli tomu strašně trápí, když se zamilují do nějaké navoněné blondýny z centra..., jsou to takové zanedbané děti. Tady to je, to mi věnoval takový pán." Paní vytáhla cosi jako umaštěný papír od salámu. Když se mi to přiblížilo k očím,

„Největší legraci jsme měli, když jsme našli v popelnici vibrátor, kterej se pořád vrněl a klepal

uviděl jsem, že je popsán tlustou tužkou:

MILADĚ

jsi má a nejsi má, pořád mizíš
zahalena v bílý vánek
ztuhlým nábrežím
tvé vlásky zvoní klekání
mým snům....

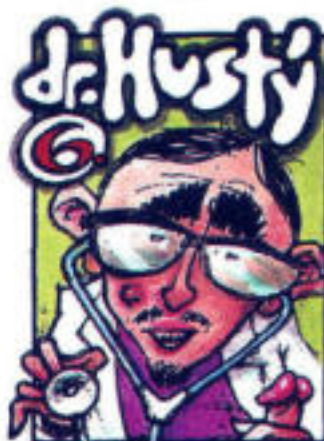
Poděkoval jsem všem a vylezl zpět do zimy. V pět jsem měl sraz na nádraží s Petrou a Romanem. Přestože jsem se chtěl ještě na něco ptát, jen jsem tupě zíral. Tak jsme se rozloučili.

NEMOC Z POVOLÁNÍ

Psychologové žijí jako psychologové, manažeři jako manažeři, bezdomovci jako bezdomovci, politici jako politici a novináři o tom píší. Nežli se ti dva vydali na svou „černou trasu“ sítí pražské dopravy, uvědomil jsem si, že mi to jejich povídání přineslo určité chvění. Najednou jsem si nebyl jist uspořádáním svého života, hierarchií potřeb. Už jsem si nebyl tak jist tím, co je pro mne čisté a co falešné, v jakých směrech hledám pro sebe cesty. Jistě bych chtěl na svém životě něco změnit, jen k tomu mít odvalu? Přiznávám, že rád jezdím v autě, ale na druhou stranu mám pocit určité blazeovanosti, z mých dojmů, z opakování, z přesné linky života. Když ti dva odcházeli a chytli se za ruku, dlouho jsem neviděl tak autentický projev, tak přirozený, který byl prost jakýchkoli zvyků a úmluv. To gesto mi utkvělo v paměti a ty spojené ruce mi jaksi počítačově předjeli co nejbližší vnitřnímu zraku. Viděl jsem jen ty dvě ruce v malém čtverci. Pak mne napadlo, jestli ten náš život není čím dál více pouhou náhražkou opravdového života, jakýmsi robertkem pro dámy a umělou vaginou pro pány, kterými se tak konejšivě uspokojujeme...

■ Michal Josephy
Foto Michal Černý

ACH... OBAVAM SE, ŽE TOHLE BY KOMISARI JEŠTĚ STALE NEUZNALI JAKO KLITORIS...

CRR!

A TEĎ MĚ OMLUVTE, VOLÁ HRAD!

A CO JÁ, DOKTORE? TEN ABSTAK SE UŽ NEDA VYDRŽET!

ANO, MÁ- EHM NÁŠE PÁNÍ?

...VYDRŽ, PĚTO, VOLÁ HRAD!

POSILÁM PRO VÁS AUTO, DOKTORE. NINOČKA VÁS POTŘEBUJE...

TĚŽKÁ DEPRESE, VÍTE... PRITOM PRAVÝ DŮVOD JEJÍHO ROZVODU JSME SE JEŠTĚ NEDOVĚDĚLI...

MĚ TO MŮŽETE ŘICT, EL NINO, NEBO JAK SE TEĎ VLASTNĚ JMENUJETE...

VÍTE, DOKTORE...

...UVIDĚLA JSEM TO O SVATEBNÍ NOCI... MYSLELA JSEM, ŽE JE TO OBRÍZKA, ALE VYŠLO NAJEVO, ŽE MU V MLADI BOUCHL V KAPSE ZAPALOVAČ!

AAAAÁÁÁÁ

TAK CO, EL ZIPPO, ZASE TI VTEKLA, CO?

BUĎTE ZTICHA, VY ŠMOCI...

AJAJAJ!

AJAJAJAJ, TO JE ŠAND!

...A NAVÍC... V SOBOTU NIKDY NECHTEL!

TEN CHUCPE! ...ALE HORŠÍ JE, ŽE SE NÁM ZABĚHL ĎULA!

ŠUGR, KNOZE!

ŠUGR!

TEN BENDA JE NESCHOPNÝ, VYĚMUCHÁM SI JE SAMA!

DAŠEŇKO, TO SE, EHM, NEMODI...

SNUFF SNUFF

DNEŠ JE MLHA? NEMLHA? TO NECHÁPU!

UPOZORŇUJEME, ŽE NÁSLEDUJÍCÍ ZABĚRY JSOU OTŘESNÉ!

ZA TAJNÝMI DVEŘMI VEDLE VIKÁRKY...

PROBOHA, DOKTORE!

TAK JAK JSTE U NÁS BYLA SPOKOJENA?

MUSÍTE MI DAT RECEPT...

PORCO '99

NOC HRÍŠNÉ NEVĚSTY

Vraceli jsme se po chrupajícím sněhu pod mrazivě fialovým večerním nebem a jako maják nám na protější stráni blikala vstříc zářící okna horské boudy. Měl jsem zvláštní hořkosladký pocit: mladší žena, která jela na běžkách těsně za mnou a se smíchem na mě něco volala, vůbec netušila, že je důvodem mého trápení a bezesných nocí. Bezmocně, platonicky jsem ji celou silou svých patnácti let miloval.

Jenže Miluška nepatřila mně, ale mému bráchovi Tondovi. Poznali se v létě na nějaké diskotéce a teď po vánocích se chtěli brát. Společné dovolené na Šumavě říkali „předsvatební cesta“ a mě vzali s sebou jako přívažek. Vlastně jsem se vnučil – a Miluška se za mě přimluvila. Kdo by jí dokázal něco odepřít?

Dnešní den byl pro mne dvojnásob vzrušující. Tonda musel odjet, protože ve firmě, kde pracuje, vznikly nějaké problémy. Slíbil, že to vyřídí co nejrychleji a nejpozději zítra ráno bude zpátky. Od rána jsem měl Milušku sám pro sebe! Teď jsem si znovu promítal ty nádherné okamžiky, když upadla do závěje, čepice se jí smekla a uvolněné vlasy měla plné jiskřících ledových krystalků...

Uložili jsme lyže, oklepali sníh z bot a vešli do haly. Všiml jsem si, že je tu nějaký nový host. Robustní chlap v kožené bundě se k nám líným pohybem pootočil od baru, a když spatřil Milušku, zvláštně mu zacukalo v koutku úst. Miluščina rozesmátá tvář rázem ztuhla jako maska, polekaně o krok ustoupila, ale pak se zhluboka nadechla a odhodlaně prošla kolem cizince k recepci, kde požádala o klíč od svého pokoje.

„Ty ho znáš?“ zeptal jsem se, když jsem ji dohonil na schodech. Zavrtěla hlavou a pevně sevřela rty. Nějak se mi to nelíbilo. Budu muset brácho zítřka upozornit. Hlídat Milušku je vlastně mojí povinností. Brzy bude patřit do rodiny...

„Dobrou noc,“ řekl jsem jí a díval se, jak mizí mezi dveřmi pokoje jako kouzelná zimní princezna. Pak jsem vešel do sousedního pokojíku a oblečený jsem se vrhl na postel. Přitiskl jsem tvář ke stěně, za níž ležela Miluška, mezi nohama jsem svíral polštář a představoval si, že je to její měkké tělo. Můj pyj se začal nalévat a stoupat, sevřel jsem ho křečovitě mezi prsty a ukájel se, tak jako každou noc před tím, když jsem odvedle slýchal zvuky milování... Ale co to? Jako kdyby za stěnou něco bouchlo... Pak se ozval Miluščin dušený sten. Vždyť brácha tu není! Je v pokoji sám! Že by dělala totéž, co já?

Najednou se mě zmocnilo opojné pokušení. Šmírovat bráchu jsem se nikdy neodvážil, protože jsem znal jeho pádnou pěst. Ale dnes... Vlastně je mou povinností zjistit, co se děje. Třeba se jí udělalo špatně. Tím jsem si „morálně“ zdůvodnil své rozhodnutí; rychle jsem vyklouzl na balkón, přelezl oddělující zábradlí a opatrně nahlédl oknem do Miluščina pokoje.

To, co jsem spatřil, mi vzalo dech. Miluška ležela nahá na posteli a vzpažené ruce měla kovovými pouty upevněné k pelesti. Také její roztažené nohy vězely v nějakých okovech. Zakláněla hlavu a zouchané dlouhé vlasy jí jako černý vodopád přepadávaly přes hranu lůžka až na zem. Vzrušeně jsem zíral na její dmoucí se prsa s naběhlými bradavkami, na bílé břicho a vzpínající se boky plné krvavých šrámů, na kudrnatý klín, v němž se přímo proti mně rozvířala temně rudá štěrbina. Kalhoty se mi v rozkroku vyboulily tak, že div nepraskly.

Teprve pak mně napadlo, že Miluška se jistě do těch okovů nedostala sama, že musím zavolat o pomoc... Než jsem to stačil domyslet, okno nade mnou se prudce otevřelo, mohutná tlapa po mně hmátla, sevřela můj límec a polouškrceného mě vtáhla dovnitř.

„Zajímá tě, co tu s tou děvkou provádím?“ uchechtl se mužský hlas. Dopadl jsem bezmocně na podlahu a přes rameno jsem spatřil, že je to ten cizinec z baru. Tyčil se nade mnou jak zlověstná hora. Ramenem přirazil okno zpátky a švihl ve vzduchu koženými důtkami. Znovu se zasmál: „To je taková zábava, víš? Jestlipak tvému bratrovi přiznala, že tohle dělávala za prachy?“

„Proboha, mlč!“ zaúpěla Miluška.

„Ale to víš, že budu mlčet. A on taky,“ ukázal na mě důtkami, „on taky bude mlčet. A rád. Protože teď zažije něco, o čem jen tajně pubertácky snil.“

Štouchl do mě násadou důtek. „Sundej kalhoty, mladej. No, dělej, neupejpej se. Tak bude to!“ Rozmáchl se nade mnou a já začal překotně chvějícími se prsty rozepínat přezku opasku. Popoháněl mě před sebou směrem ke spoutané Milušce. Viděl jsem, jak její oči spočinuly na mé nahotě, a pocítil jsem proti své vůli palčivou rozkoš.

„Prosím tě,“ oslovila mě najednou Miluška horečně šeptem, „moc tě prosím..., tohle bude naše společné tajemství, ano? Tonda to nesmí nikdy vědět, rozumíš, nikdy, protože by mě zabil... a mně na něm záleží, šíleně záleží, on je moje poslední naděje na jiný život, rozumíš...“.

„Polož jí ho do huby,“ přerušil muž Miluščinu litanii, „nech si ho hezky ocucat, ona miluje takovýhle lízátko.“

Přiblížil jsem svůj naběhlý a horečně cukající úd k těm mnohokrát obdivovaným a zbožňovaným rtům. Ještě nedávno jsem je toužil líbat, ale teď jsem se propadal do jakési zvrhle opojné závratí. Odevzdaně stiskla můj žalud mezi rty, ucítil jsem chvějivě vlhký dotek jazyka. Rozkoš mnou projela jak mrazivá vlna. Prudce jsem přirazil, potopil jsem ho v hlubině jejích úst. Zalapala po dechu a málem se zalkla. Polekalo mě to, rychle jsem ucukl, vnořil jsem prsty do bujného hedvábí jejích vlasů a nechal jím svůj vztyčeně pyj proplovat, díval jsem se, jak se vynořuje jako delfín z černých vln a klouže dolů po jejím čele a nose zpátky ke rtům, zanechávaje za sebou lepkavou cestičku. Vzdechla a její tělo se prudce vzepjalo.

Překvapeně jsem vzhlédl a spatřil jsem, že ten snědý obr vsunul koženou rukojeť důtek mezi Miluščiny nohy, krouživými pohyby roztahoval její hebkou štěrbinu a zasouval nástroj stále hlouběji. Miluška zaúpěla – a já už to nemohl vydržet a začal stříkat. Zděšeně jsem zíral, jak bělostná pěna stéká po její krásné tváři, zachycuje se jí na řasách, na rtech i ve vlasech. „Promiň, Miluško,“ špitl jsem stísněně.

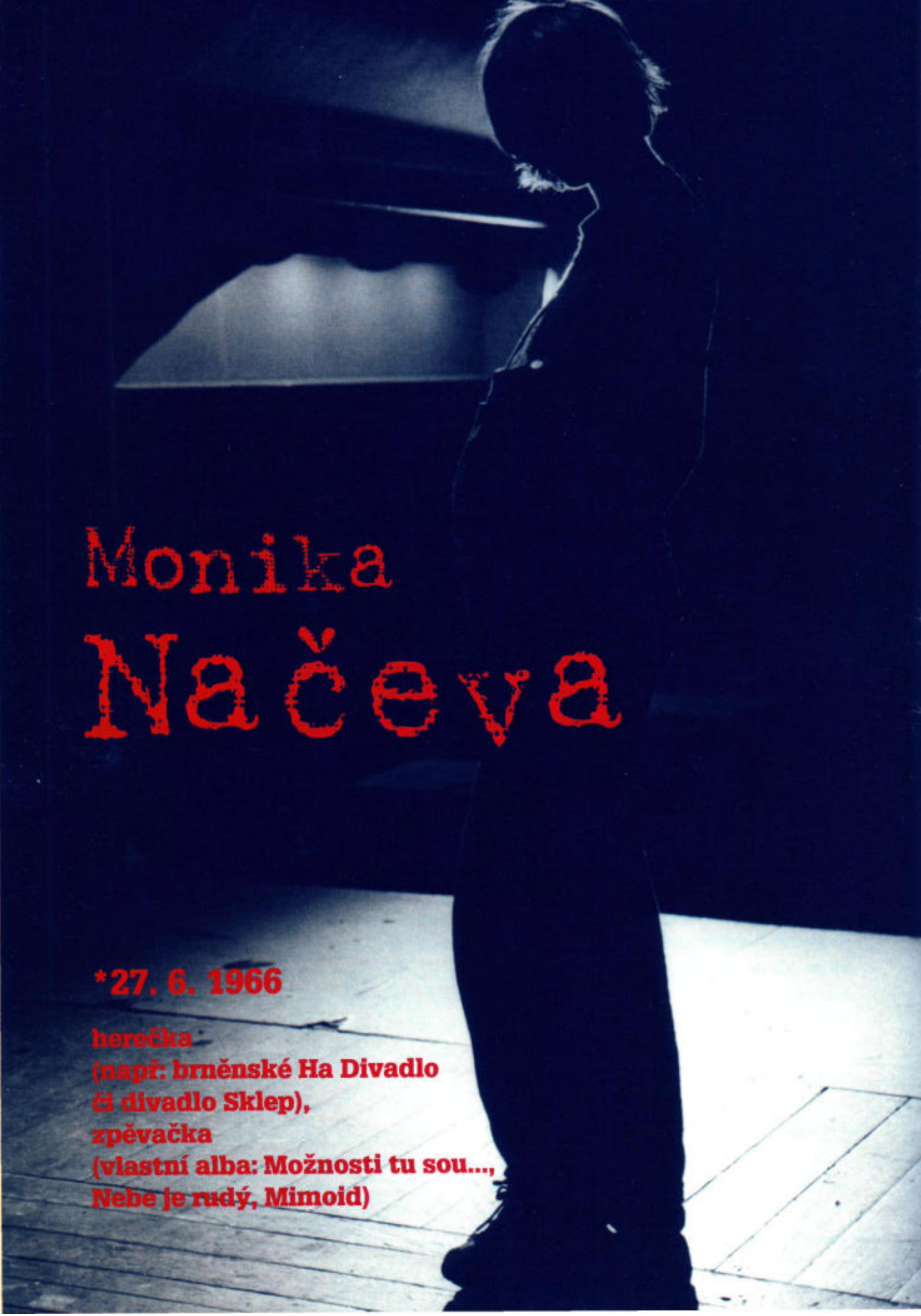
„To nic,“ usmála se na mne tak zvláště, „to nic..., zítra na to zapomeneme..., budeme si myslet, že to byl divný sen... ano?“

Obrovitý chlap mi dovolil natáhnout kalhoty a vystrčil mě před dveře. Odpotácel jsem se do svého pokoje, do rána jsem seděl na posteli a měl jsem pocit, že se mnou cloumá horečka.

Za čtrnáct dní nato měli Miluška a Tonda svatbu. Všichni se rozplývali nadšením nad krásnou, křehce působící nevěstou v nadýchaných bělostných šatech. Jen mně stačilo, abych trochu přimhouřil oči a viděl ji nahou v poutech, bičovanou a potřísněnou spermatem. A pochopil jsem, že se toho tísnivého snu asi nikdy nezbavím. Ve sklepě jsem si schoval starý železný řetěz. Až brácha zítra odejde do práce, vyrazím za Miluškou, svléknu jí, přivážu k posteli a...

■ Leoš Svoboda

Monika Načeva

***27. 6. 1966**

herečka

**(např: brněnské Ha Divadlo
či divadlo Sklep),**

zpěvačka

**(vlastní alba: Možnosti tu sou...,
Nebe je rudý, Mimoid)**

Úvahy v očekávání

Moniko, mohl bych ti položit takovou tradičně zvláštní otázku? Je nějaká otázka, kterou by sis chtěla položit?

Já sama si pokládám spoustu otázek, ale to je jenom moje věc. Spíš reaguju podle atmosféry. Jsem takový intuitivní typ a to se odráží i v mých textech. To je také hlavní cesta, jak se vyjadřuji ke svým pocitům.

A na co v poslední době nejvíc myslíš?

Poslední dobou mám v hlavě hlavně jednu věc a tou je porod. Čeká mě to za dva měsíce. Je to spojený s takovým šilným strachem a očekáváním. Co bude? Jaký to bude? Protože ještě navíc chci родit klasickým způsobem. Normální cestou. Rekla jsem si, že to nebudu brát jako běžnou operaci na operačním sále. Tak jsem zvědavá, co mě čeká. Musí to prostě vylízt samo!

Chceš родit doma?

Ne, u nás to zatím takhle nefunguje. Asi by nikdo nepřišel a žádnou porodní bábu neznám. Možná to snad ani není zatím u nás takovým způsobem povoleno. Nevím proč? Myslím, že je to docela škoda.

Říká se, že se žena během tohoto očekávání mění. Pozoruješ tedy na sobě nějaké zvláštní změny. Ten... jiný stav?

Je, támhle jde někdo s hranatou hlavou (kolem nás prošel masopustní průvod). To jsou věci. (smích) Změna? Asi jo. Určitě. Myslím, že jsem se zklidnila. Přestala jsem kouřit. Přestala jsem pít. To kouření a pití jsou vlastně takový povzbuzováky. Tím, že jsem s nimi skoncovala, se cítím taková pomalejší. Ale je mi dobře. Je to takový zvláštní pocit, mít v sobě nějakýho tvorečka. A ten si v podstatě dělá, co chce. Kdy chce a já to moc neovlivním. A hlavně, jak to bude vypadat? Co to bude? To jsem moc zvědavá...

A jak se bude jmenovat?

To právě ještě nevím. Nechávám to na poslední chvíli, až co ke mně přilítne. Já jsem totiž nikdy třeba předem nepřemýšlela o tom, že budu mít dítě. Je to stejný jako, co jsem předtím říkala o muzice. Všechno, co ke mně přichází, řeším, až když to ke mně přijde. Takže dát mu jméno je hrozně těžký, protože nevím, jaký ten človíček bude. Víím jen, že to bude Beran.

Ohnivý znamení, proto to jméno bude asi ohnivý. Ale jaký to je? (smích) Je to fakt těžký, i když stejný jako s hudbou a texty. I hudba a texty odněkud přijdou a ani nevíš jak.

Tvoříš tedy skrze svou intuici...

Každý to má jinak. Já jsem takovýhle typ – typa. Nemám v hlavě nic připravenýho předem. Není ale na druhou stranu špatné spolupracovat s lidma, kteří jsou praktičtější. To platí i o životě, protože někdy je potřeba rychle zareagovat. A to mi někdy třeba chybí.

Když jsem poslouchal tvoji hudbu, zaujalo mě, že každé album je úplně jiné...

To je tím, že se měním já. Jsem ovlivnitelný člověk. Vždycky v tom daném období přichází něco nového a nového. Život je prakticky taková hra. Baví mě zkoušet stále něco nového. Udělala jsem v životě spoustu

(pokračování na str. 12)

věcí, které byly poprvé. Buď to vyjde nebo ne. Když se člověk baví, má to smysl. Může klidně dělat i vážné věci, ale neměl by ztratit ten odstup. Nezamotávat se do toho příliš. Chci to takhle dělat. Chci se měnit a jsem za to ráda. Nevím, kolika se dožiju let, ale doufám, že to takhle půjde dělat pořád.

Přechod mezi první a druhou deskou byl docela radikální. Co tě třeba při té změně ovlivnilo?

Většinou to jsou především lidi. S určitýma lidma něco udělám a pak mě to přestane bavit, tak hledám jiný. Nebo mě to bavit nepřestane a udělám to s těma stejnýma. Druhou desku, Nebe je rudý, jsem vlastně udělala s pěti klukama. Dělali jsme dohromady muziku i společně koncertovali. To byla taková kompaktní kapela. Třetí desku jsem, ale už udělala jen s dvěma z nich. V závěru pak nakonec už ani ne s nima. Tak už to je... Práce a atmosféra si vždycky vybírá lidi sama. Nikdy si neříkám: Já přijdu o tohohle! Nesmíš se bát jít do cizích vod. Jak říkám, je to všechno zábava. Všechno je to takový zkoumání. A to je na tom právě zajímavý. Nechci dělat pořád ty stejné věci, to nemá cenu. Kdybych samozřejmě udělala tenkrát další desku s Pavlíčkem, tak by to asi mělo větší úspěch a prodávanost. Asi bych byla na tom líp i finančně, možná. Ale už bych to nebyla já. Přestalo

mě to bavit i z důvodu, že jsem začala poslouchat jinou muziku.

Já jsem rád, že jsi se dala na takovýto ambientnější styl hudby...

Já taky, ale musela jsem rychle. Protože Možnosti tu sou... jsem udělala v roce 94 a když teď poslouchám hudbu z roku 92, 93, 94 od různých lidí z venku, tak si říkám, ty brdó, jak je možný, že jsem nevěděla, že něco takového existuje. Byla jsem sice v tom roku a vůbec jsem netušila...

Tady se hudba vlastně změnila radikálně během tří, čtyř let.

Asi to bylo nedostatkem informací u nás a pak přílivem cizinců, kteří utíkali před kapitalismem a vydali se na východ. Tím sem přinesli takovou novou kulturu, jakože to jde jinak. Ne jen podle řádu nebo notového papíru. Hudba najednou není jen, když se hraje na nástroje, a lidi na koncertu nemusí jen stát a pasivně poslouchat. Všechno se v tom myšlení změnilo a to je dobře.

Souvisejí tyto změny třeba s lidmi, s nimiž se vidáš tady v Akropoli?

Jasně, tohle místo je pro mě příjemný. Teď je pravda, že jsem v období, kdy ho moc nevnímám, protože myslím na to, abych se šetřila, a nikam nechodím. Ale vlastně už tady bydlím čtyři roky a celou tu dobu bylo hodně inspirativní. Setkávali se tady nejruznější zajímaví lidé. Je tady divadlo, dva bary, hospoda, takže to bylo dobré. Vlastně jsem u sebe v bytě dělala i desku. Byl to takovej velkej blázeňec, který tedka už konečně trochu přestává, ale fakt hodně zajímavý, protože to byla taková svoboda. Člověk nemusel chodit do nějakýho umělého prostředí. Všechno zařízení měl tady. Žil v něm. Určitě mě tohle prostředí ovlivnilo i v tom, že jsem poznala, že to takhle chci dělat. Došla jsem k tomu, že je lepší si vytvořit prostředí, který ti vyhovuje pro tvoji věc, protože ty sám nejlíp víš, jak chceš, aby vypadal výsledek. Je to lepší, než si platit pronájem studia, které je neosobní. Kde tě šikanuje jeho šéfík a říká, kdy máš přestat. Což je úplná blbost, protože ty nikdy nevíš, kdy to na tebe skočí! Tady to bejvá zapojený pořád, spíš mezitím, a tak je to v pohodě. Měla jsem tu všechno převrácený. Vůbec pro mě neexistoval vnější svět. Byl tady jen dům a hudba. Chodili jsme s klukama dolů na pivo, jen jsme sešli po schodech. Vůbec jsme nevycházeli ven. Žili jsme tady takhle sedm měsíců. Byl to záhul, ale zase jsem se dozvěděla spoustu věcí. Najednou jsem začala v té muzice slyšet různé nové věci. Myslím, že kdybych

pravidelně dojížděla do nějakýho studia a tam si řekla, tak a teď zapnu, všechno by bylo jinak. Někdo to tak má, ale já už bych to jinak nedokázala.

K čemu bys to přirovnala?

K takové cestě... Sedmiměsíční. A aspoň mně přinesla ovoce. Mám tu desku hodně ráda, protože má pro mě velký smysl. Objevila jsem v sobě řadu jiných zákoutí. Zjistila jsem, jak jdou dávat do sebe melodie a jak ve zpěvu používat slova. A myslím si, že jako celek, to má co říci i ostatním. Pár lidí mi dokonce řeklo, že jim to nějakou novou cestu opravdu ukázalo. To je přece skvělý!

Jaká ta cesta byla pro tebe?

Zažila jsem strašně moc situací, který do sebe až podivně zapadaly. Bylo to pro mě takový Psycho. Hodně jsem se otevřela i zážitkům, které jsem v sobě vůbec neznala. Někdy to bylo až hodně temný. Temný věci jsou pro mě hodně vnitřní, hodně soukromý. Při natáčení jedné písničky se mi třeba stala taková věc... Moje kočka Momo byla po operaci. Belhala po pokoji a ublíženě kníkala. Když jsem jí slyšela při zpívání ve sluchátkách, dělalo to se mnou věci. Jako bych byla někde... Jako nějaký čarodějové, ďáblové. Ta skladba se jmenuje Démoni. Je to tam, v té atmosféře. To mám ráda. Možná jsou to jen moje pocity, ale myslím, že to stejně mohl cítit i Gus, s nímž jsem desku dokončila. Protože jsme si při práci hodně porozuměli. Slyšeli jsme stejný věci. Měli stejný pocity. Takový souznění. Telepatie. Člověk se někdy dostával až mimo. Jednou Gus připravoval takovou smyčku. Zkoušel ji upravovat třeba i pět hodin a já seděla a přemýšlela nad zpěvem. Najednou jsem tam slyšela určitou melodii. Tak jsem ji při tom zpěvu prostě jenom zopakovala. To bylo hrozně zajímavý. Měla jsem pocit, že jsem to nevymyslela. Měla jsem to v hlavě. Člověk se dostal jakoby dovnitř té muziky.

Potkal tě takový stav i v běžném životě?

Mně se to teď stává právě s dítětem. Máš někoho v sobě. Malýho človíčka... V noci, když nemůžu spát, a on se tam tak pohybuje, cítím, kde je hlavička, kde nožička. Snažím se mu vysílat lásku. Přiložím si třeba ruce na břicho a vysílám mu energii. Je to takový úplně teploučký. K tomu ale musíš být sám a mít úplný klid.

Zpíváš mu?

Říkala jsem si, že budu, ale spíš mu pouštím muziku. Takový bass-ový a dub-ový věcičky. Mám dobrý

bedny, takže si to pěkně vohulim, sednu si a on někdy třeba skáče. Někdy je v klidu. Jindy i tak trochu tancuje. Určitě musí cítit nějaký vibrace.

Jak se připravuješ na ten porod?

Já bych chtěla rodit do vody, ale zjistila jsem, že u nás jsou jen tři takový místa. Někde mi kladli takové divné otázky, jako proč nechci rodit normálně. Připadala jsem si jako u výlechu. Pak jsem ale našla jednu porodnici, kde si můžu pustit třeba hudbu, jakou chci nebo si zapálit svíčky. Vytvořit si příjemnou atmosféru. Určitě záleží na tom, jak přijdeš na tento svět. Můj přítel může být se mnou a dokonce může i přestříhnout pupeční šňůru. To je přece obrovský rituál.

Těšíš se?

Jo. Já mám vždycky ráda, když se děje něco zajímavého. Těším se a moc.

Budeme ti držet palce.

■ David Urban
Foto Michal Černý

Foto: Jana Křenová

„Někteří muži si stěžují, že je sex se mnou připravuje o rozum a postupně i o kariéru. Už při pouhém letmém pohledu na moje půvaby se jim prý přelévá krev z mozku do zcela jiných orgánů. A když jim pak dovolím, aby si na mě po libosti sáhli – činí je ten vzrušující dotek tak dokonale slabomyslnými, že zapomínají nejen křestní jména svých nejbližších rodinných příslušníků, ale i to, v jaké politické straně jsou momentálně organizováni. Mně ale nic z toho nevadí. S výčitkami svědomí ohledně podváděných manželek a zanedbávaných dětí se musí vyrovnat každý sám. No a pokud jde o tu stranickou příslušnost... Jako mimořádně vyspělá demokratka na ni ani v nejmenším nehledím a jsem takřkajíc otevřená všem.“

Homosexuál, který otevřeně přiznává svoji orientaci

Nusle mají principiálně dvě části. Dolní – tu, kvůli které vznikla nuselská domobrana, tu, kde se rojí pouliční gangy a kde je po setmění lépe nebýt. Horní Nusle jsou naopak čtvrtí s rozsáhlým parkem, spoustou zeleně, vilami a secesními činžovními domy. V jednom z nich bydlí Václav Glazar. Na dveřích má sice jmenovku, ale na zvonku je napsáno TADY BYDLÍ VAŠEK! Když se otevřou dveře, vstoupíte do bytu, který je jaksí jiný. Vkus, se kterým je zařízen, není vkusem mužským – jakoby chyběl onen staromládenecký bordel, či – v případě

muže-systematika – jakási typicky mužská neútlunost. V bytě je obrovská spousta drobných ozdobných předmětů, sklo, karafy, vázy, suché květiny, sošky, a až úzkostlivý pořádek a čisto. Člověk by řekl, že prostor obývá spíše žena – nebýt gay kalendáře, který zahlednu na jedné zdi. Vašek se mě zeptá, jestli jsem obědval (neobědval) a okamžitě začne servírovat – roštěná na kaparech s knedlíky. Dává na stůl sklenice a jednu upustí – sklo se roztříští o koberec, Vašek okamžitě odkudsi z útrob bytu vytahuje mohutný

vysavač a střepey i střípky uklidí. Pak se najíme (roštěná je vynikající) a začínáme povídat – o Václavově životě a především o jeho coming out a o kabaretu Srdce a kámen, který jako koníčka provozuje a kterým do dnešního dne prošlo snad padesát začínajících kabaretních a varietních umělců. Z velké části homosexuálů a transvestitů.

Václav Glazar (věk tají) pochází ze Dvora Králové. Dětství a jinošství trávil střídavě v Teplicích nad Metují, Dvoře a Praze. Na svou homosexuální orientaci přišel brzo. „Někdy ve čtrnácti, patnácti... Ale jasný to bylo už mnohem dřív! Jako jedenáctiletí kluci jsme si hrávali na doktora a já vždycky chtěl dělat gynekologické prohlídky klukům. Holky jsem nechával bráchovi – nezajímal mě.“

V Praze někdy počátkem normalizace zjistil, že mu začíná hořet půda pod nohama. Přestože v té době byl ještě homosexuálem „standardním“, totiž skrytým, o jeho orientaci se samozřejmě vědělo – jak mezi blízkými, tak mezi „příslušnými orgány“. Homosexuálové totiž byli – podobně jako příslušníci každé odlišné menšiny – terčem pozornosti StB a dalších libých organizací komunistické moci. Několik Václavových přátel zmizelo, několik jich skončilo v kriminálech, někteří v totálním undergroundu – pod zemí. Václav tedy koupil dům na samotě dva kilometry od rodného Dvora Králové nad Labem a uchýlil se do čehosi, co by se dalo nazvat vnitřní emigrací.

Měl dva psy – a tak se rozhodl, že když vydržel s dvěma, vydrží i s dvaceti, a založil chovnou stanici. Choval celou řadu plemen – nejraději vzpomíná na chrty azavaky a saluki. Na samotě ovšem měl i basety, ovčáka, afgánské chrty... Jeho vnitřní emigrace a společenství psů však samozřejmě musely být „kryté“ razítkem v občanském průkaze – proto byl Václav dlouhých patnáct let zaměstnán u pošty, vystřídal tam celou řadu funkcí od pracovníka na přepážce přes listonoše až po uklízečku. Na to vzpomíná nejraději: „Řekl jsem nějakému bolševikovi, co si o něm myslím, a hned mě přeřadili na úklid. Mysleli, že se mě tak zbaví – že to nevezmu a dám výpověď. Mě to ale nijak nevadilo, na poště byla dobrá parta a ta práce mě neživila, ostatně jsem dostával měsíčně asi dvanáct set korun. Tak jsem druhý den ráno nastoupil v šátku, zástěře a s hadrem. Na naší poště nebylo nikdy tak čistot!“

Z jeho domu se bez ohledu na psí smečku stávalo společenské centrum kraje – ve Dvoře Králové se toho moc neděje a večírky či oslavy nejrozumnějších narozenin u Vaška Glazara se brzy staly legendou. „Na jedny moje narozeniny přišlo snad sto padesát lidí. Policie zatarasila snad všechny přístupové cesty a kontrolovali všechny hosty...“

Po revoluci se pro Václava Glazara otevřely nové obzory – skrývání se na samotě, skrývání homosexuální orientace i emigrace ve Dvoře Králové najednou přestaly být životně důležitou nezbytností.

Ihned vstoupil do politiky – založil místní Občanské fórum, stal se členem zastupitelstva, později zakládal ODS a byl místopředsedou ODS na Trutnovsku. Založil ve Dvoře první privátní kino – ale především však začal pracovat na svém návratu do Prahy.

Od jedenadevadesátého v Praze působil, ze Dvora Králové definitivně odešel ve čtyřadevadesátém. Do Prahy už přišel jako „deklarativní“ homosexuál – tedy homosexuál, který svou orientaci nijak neskrývá a veřejně se k ní hlásí. Článků o homosexuálech, kteří provedli coming out, už vyšlo dost – Václav Glazar se však od jejich protagonistů liší tím, že se žije v exponované a velmi „oficiální“ profesi. Je asistentem tvůrčí skupiny Čestmíra Kopeckého a dělá pro MARS production. Také zajišťuje dramaturgii kina Illusion, které promítá klubové a alternativní filmy a zajišťuje osvětu pro školy v „ožehavých“, hraničních oblastech, jako je homosexualita, AIDS a drogy. V šestadevadesátém NOVA odvysílala v pořadu Na vlastní oči reportáž o Václavově kabaretu Srdce a kámen. Je to kabaret, který má těžiště ve vystoupení transvestitů – především mladých homosexuálů, kteří se potřebují vnitřně srovnat se svojí jinakostí a najít vlastní identitu. Za dobu existence kabaretu jich jím prošlo snad padesát – řada z nich se chytila v zábavní branži a většina z nich se díky působení v show

srovnala s tím, že jsou „jiní“. Až dosud v podstatě nic zajímavého. Kromě skutečnosti, že kabaret, který Václav celý produkčně a umělecky zajišťuje, řeší v něm vše – od nedostatku toaletního papíru až po personální změny, vystupuje v něm a kdovíco ještě, dělá komplet zadarmo... Proč? „Jednou po vystoupení za mnou přišli starší manželé odněkud z Karlovarska. Chvilu rozpaků, pak mi předali kytici. Nevěděl jsem proč – až vysvětlili, že jsou na vystoupení podruhé. Poprvé se tam dostali nějakou náhodou – a potom, co nás viděli, se smířili s vlastním synem. Je homosexuál – a oni se s tím léta nemohli srovnat, nestýkali se s ním, neakceptovali, že žije se svým přítelem. Viděli kabaret, zjistili, že jejich syn není žádné monstrum, a rodina začala fungovat. Ta paní, když se loučila, mi nakonec řekla: „Myslela jsem, že jsme přišli o syna. Teď máme díky vám syny dva.“ A kdyby moje práce pomohla jen těmhle dvěma lidem, stačí to...“

■ Jiří X. Doležal

Foto Ida Saudková a Jiří X. Doležal

S Andreou v posteli

Milá Andreo,
nedávno jsem ukončila kratší román s jedním mužem, i když ne kvůli tomu, že mě můj manžel podezříval. Nějak nám to prostě neklapalo... Manžel se ale nechoval žárlivě, to ne, spíš mě překvapilo, že po mně vyžadoval sexuální styk mnohem častěji než dřív. Myslíš, že mě testoval

a ujišťoval se, že je vše v pořádku? Ačkoli to všechno mezi mnou a tím mužem skončilo, a manžel se nikdy pravdu nedozvěděl, připadá mi od té doby víc nadrženejší. Bohužel se často musím k milování nutit, dokonce mi někdy připadá odporný, jak moc se snaží... Mám se k nevěře přiznat? Vypadá to, že potřebuji nějaký čas, abych se vzpamatovala.
Irena, Olomouc

Ahoj Ireno,
měla by sis uvědomit, že to, co jsi provedla, je jenom tvůj problém. Přiznáním bys ho velmi ranila, zkus se vžít do jeho kůže... Manžel tě má rád, je na tebe hodný, a tak nevím, proč bys ho měla zatěžovat problémem nevěry, který jsi vlastně sama vyřešila. Nenut se do pohlavních styků, spíš si vyjděte někam na procházku, na večeři, zatancovat... Dočasnou nechuť k sexu můžeš vysvětlit třeba pracovním přetížením.

Ahoj Andreo,
chtěl bych vědět, jestli si taky myslíš, že jsem poněkud úchylný, jak tvrdí moje přítelkyně, když po ní chci, aby nosila síťované punčochy a podvazkový pás, který jsem jí koupil k narozeninám? Taký mě docela vzrušuje představa, že si moje přítelkyně při milování nechá na nohou vysoké kozačky... Tvrdí, že není děvka a neví, proč by měla špinit prostěradlo botama, když na něm pak bude spát...

Josef K., Krumlov

Milý Josefe,
na podvazcích a punčochách, zvlášť pokud byly darovány za účelem zpestření sexuálního života, není nic špatného. O fetiši, kdy muž nemůže dosáhnout vyvrcholení, pokud žena na sobě nemá právě onu určitou věc, jsme psali v minulém čísle, ale to není tvůj případ. Zkus postupovat pomaleji, nejprve jí věnuj samodržící punčochy, pak pás... a třeba do balíčku přidej i něco jiného. Nezapomeň svou přítelkyni vždy ujistit, jak moc se ti líbí a jak jí to v novém prádle sluší, a samozřejmě připravit nějakou výjimečnou vzrušující atmosféru (večeře, svíčky, květiny). Co se týče špíny z bot, tak snad byste je mohli předtím umýt?!

Ahoj Andreo,
Hustler je vážně prima časopis, a když už mám tuhle možnost, tak by mě zajímalo, proč některé ženy při orgasmu křičí (hlavně ty v pornofilmech) a proč některé se tváří jakoby nic (např. má dívka), takže ani nepoznám, jestli už to vůbec měla. Poprosil jsem ji, aby se víc odvážala, ale ona se urazila, že přede mnou nebude hrát žádné divadlo jako ty k... ve filmech, na které se prý pořád dívám...

Robert P., 23 let, Praha

Milý Roberte,
určité je pravda, že při natáčení pornofilmu se musí ledacos přehánět, aby to mělo ten správný výsledný efekt, kvůli kterému filmy sleduješ... Spousta žen v běžném životě, které se umí při milování, jak ty říkáš, odvážat, se ve skutečnosti dokáží bez zábran uvolnit a soustředit na pocity, které jim milování či autoerotika přináší. To vyžaduje samozřejmě trénink, čas, dostatečné sebevědomí, příjemné prostředí a trpělivost. Na hlasitých projevech při milování není pochopitelně nic špatného. Klidně své slečně navrhní, aby alespoň maličko vzdychla nebo ti třeba stiskla ruku pokaždé, když jí pohladíš, polaskáš, polibiš na místě, kde jí to bude příjemné. Vysvětlí jí, že ti na ní záleží a chceš, aby se cítila opravdu dobře. Než přistoupíš k samotnému pohlavnímu styku, věnuj dost času sexuální předehře se stejnými pravidly (vzdychání či jiné znamení) a to už je jen krůček k tomu, aby s tebou spolupracovala i při milování. Nikam nespěchej, ani na ni nenaléhej, mohlo by se stát, že by hlasitým předstíráním orgasmu chtěla celý akt raději ukončit a postupně si milování s tebou znechutit.

Medvídek z Bogoty - Filípek v Burgasu aneb Láska je láska

Známa mediální a „žitná“ hvězda FILIP RENČ má takřikajíc Štěstěnu na své straně. Je totiž v jedné jediné osobě vnukem známého katolického básníka, synem polodisidentského filmaře, režisérem morbidního hraného snímku „Requiem pro panenku“ a tvůrcem dvou „cenzurou pronásledovaných“ videoklipů k písním „Láska je láska“ a „Medvídek z Bogoty“.

Takový „kádrový profil“ by samozřejmě v určitých kruzích dokázal vzbudit iluzi magické osobitosti a lidské i umělecké superoriginality svého majitele i v případě, že by o to dotyč-

Upsal Filip Renč svou duši Dáblu?

ný příliš neusiloval. Přičteme-li ovšem k tomuto výchozímu kapitálu ještě navíc Renčovu dekadentně vyžilou tvář a pověstně arogantní chování drzého a rozmazleného chlapečka – začne nám být rázem jasné, proč právě on může slavit takový úspěch zároveň u některých intelektuálů i po duševní stránce mnohdy více než jednoduchých nezletilých dívek. Z onoho již na první pohled notně zkaženého a zhýralého „malého lorda“ jako by totiž už na dálku čpělo cosi patologicky dáblského. A cokoli peklem dotýkaného a oceňovaného na prahu nového milénia přitahuje mnohem silněji a vábívěji než kdy jindy.

Každý líc má ovšem svůj rub. A za každou smlouvu s pekelnými mocnostmi bývá nutno tvrdě platit. V Renčově případě bude patrně oním „desátkem“, pravidelně odevzávaným do pekelného měšce, jeho nutkavá náklonnost k nezletilým děvčatům, kterážto je podle našich momentálních právních norem trestná.

Tato temná past Renčovy Dáblu upsané duše, ho už před lidský soud

dokonce jednou málem přivedla. A ani skutečnost, že se mu (možná i díky masivní mediální kampani, ve které se za jeho „mravopoečnost“ zaručovali dobří kamarádi kalibru Radka Johna) tentokrát podařilo zmást stopu, nevylučuje možnost toho, že by byl Filip Renč při vhodné příležitosti schopen popustit své vášni uzdu stejnou měrou, jako kdysi před lety v Bulharsku, kam ho s sebou vzal na prázdninový výlet jeho spolužák z FAMU, režisér Georgi Ivanov.

Georgi Ivanov (který před ne tak dávným časem hrál hlavní roli v soudním sporu s režisérem Ludvíkem Rážou o práva na ochrannou známku

ohledně jména Zdislava, a který se zapletl i do nezákonného kupčení se svatými obrázky při Zdislavině svatořečení v Olomouci) sice také není žádným výlupkem ctnosti. Spíše naopak,

Kde a proč se skrývá korunní svědek Renčových „bulharských hrátek“?

o čemž svědčí i to, že před svými českými věřiteli uprchl až daleko za moře a nechává se v USA vydržovat vyvdanými příbuznými své sestry. I tento jinak téměř všehoschopný poloviční

Je vnuk katolického básníka sexuálně fixován na „Lolity“?

Bulhar byl však prý při pohledu na Renčovo sexuální běsnění s balkánskými Lolitkami tak znechucen a zděšen, že se při jeho komentování dodnes zajíká štitivým odporem:

Když jsem viděl, jak se Filip na ta ubohá děvčata vrhá doslova jako vlk na svoji kořist a jak je pak za vlasy vláčí do houští – hluboce jsem litoval toho, že jsem ho do Bulharska vůbec bral s sebou. A po celý zbytek pobytu jsem pak prožíval dosud nikdy nepoznaný strachu při pomýšlení na to, že jsem nucen cestovat společně s člověkem, očividně upsaným a propadlým peklu.“ Znechucen a zděšen při pohledu do svého nitra bývá možná i sám Filip Renč, který si je při své

inteligenci zajisté plně vědom toho, komu a co musí za každý svůj úspěch zaplatit. Úspěchů se

však ani za tuto cenu patrně vzdát nemíní – a tak se na obzoru rýsuje reálné nebezpečí, že ho jeho pekelný protektor a hlavní sponzor již záhy opětovně přiměje ke spáchání nějakého dalšího temného skutku.

Rodiče půvabných nezletilých dcer, pohybujících se v Renčově okoli a dosahu, nechť proto neprodleně zvýší svoji bdělost a ostražitost. V dané chvíli není totiž nikdo schopen s určitostí odhadnout, zda se – svými mediálními úspěchy opilý Filip Renč – náhodou nepokusí udělat Burgas i z Prahy!

■ Egon

renesance

hadry dolů

Kdybychom si představili dějiny výtvarného umění jako divadlo, tak by to asi vypadalo takhle. Končí jednání „středověk“. Na scéně je Kristus, Panna Marie, biblické postavy a křesťanští světcí. Nadchází 15. století. Z jevištních portálů se začnou soukat a po chvíli už se derou na jeviště jako o závod zástupy dalšího lidu.

Antická božstva, hrdinové starověkých bájí, filosofové, současní (renesanční) politici a vládci. Pěkně pestrá sebranka. Antická partička se začne chovat jako doma, sundá šaty a rozjede dost divokej mejdan.

Renesanční svět dospěl k názoru, že přísliby duchovních rozkoší na onom světě jsou sice fajn, ale rozkoše tohoto světa taky nejsou k zahzení. Začalo se jezdit do světa a hele, byly tam nové kontinenty. Středověká placatá země se zakulatila. Těsnému náboženskému kabátku víry se začaly trhat knoflíky. Ne, že by se po Evropě rozproudila volná láska a Bible skončila na smetišti. Ono otevření nových obzorů se ponejvíce týkalo privilegiované vrstvičky šlechty a později bohatého měšťanstva. Pro umělce to byla zlatá doba. Pro církve dál malovali oltáře v mezích norem slušnosti, ale zakázky šlechtických dvorů nabízely mnohem širší pole působnosti.

Pozornost se zaměřila na antiku, protože ta stavěla do svého středu člověka z masa a kostí, který se opírá spíš o svůj rozum než o náboženské doktríny. To se renesancí zamlouvalo. Na rozdíl od „plošného“ způsobu středověkého zobrazování nastoupilo do renesančních obrazů perspektivní zobrazování prostoru a v něm namalované postavy už nevypadaly jako vystřižené z tvrdého papíru, ale měly svůj objem a hmotu. Bylo cítit, že jim pod kůží tepe krev. Proti duchovnosti nastoupilo člověčenství.

přece všichni uznáváme), tak proč bych nemohl já taky?

A tak připlouvá ke břehům renesanční Evropy opět antická Venuše (1) od Sandra Boticelliho (1486), z pěny zrozená. Podle řecké báje hladina, po níž pluje její mušle, není moře, ale sperma, které se vyřinulo z utatého pohlavního údu boha Úrána. Na scénu, kde ve středověku zastupovala ženský princip pouze Panna Marie a kompars světic, tak nastoupila tvrdá konkurence. Konkurence, která je nahá, krásná, svůdná a za své tělo se nestydí. Cudný pohyb, kterým si halí klín a nadra, jí na svůdnosti spíš jen přidává. A pak, kdyby chtěla, dávno se mohla natáhnout po plášti, který jí nabízí služebná a nebo si rukou pořádně zakrýt i druhé nadro.

Renesance byla sice dítětem Itálie, ale brzy se její myšlenky rozšířily po celé Evropě. V Německu si Albrecht Altdorfer vybral biblický příběh o Lotovi a jeho dcerách (2), které otce opily, aby s ním mohly - za účelem početí - souložit, protože zkázu hříšného města Sodomy žádný jiný muž nepřežil. Altdorfer rafinovaně přidal náhrdelník a závojiček, který nahotě přidává na smyslnosti.

Občas někdo dostal přes pazoury, protože církve si míru tolerance přece jen musela hlídat. A tak se třeba z rozhodnutí církevního koncilu musely v roce 1564 přemalovat „obscénní části“ nahých

Umělci hledali záminku, jak svoje modely svléknout a našli ji právě ve zobrazování antických mýtů. Bylo v tom trochu alibismu: Když mohli naháče tesat v antice (A antiku tu

postav (přimalovat šatičky) na Michelangelově fresce Posledního soudu v Sixtinské kapli. To, že se do rozměrné nástěnné malby vešlo leďacos, dokládá kresba detailu Trest za sodomii (3). Vskutku odstrašující příklad, jak ďábel hříšníka potrestá (sodomie je v širším slova smyslu jakákoliv sexuální úchylka od modelu jeden muž-jedna žena, obvykle se tím ale myslíval homosexuální styk). Zároveň je to celkem vzrušující představa, která mohla být malíři, který byl sám homosexuálně orientovaný, celkem blízká.

Michelangelo byl nejen geniální malíř, sochař, architekt a vzdělaný, otevřený člověk, ale měl i smysl pro humor a nadhled. Scherzo (4) znamená „hříčka“ - už jste ji objevili?

Od svlékání bohů a antických hrdinů nebylo daleko k vlastnímu zobrazení aktu lásky. S tím bylo ale potřeba nakládat opatrně a moc nedráždit církev a veřejné mínění. Proto tisky a obrazy s takovouto tematikou byly čistě sběratelskou záležitostí a držely se pod zámek. Giulio Romano vytvořil v Itálii na začátku 16. století sérii kreseb, kterou trošku alibisticky nazval „Kolika různými způsoby a v jakých polohách a pozicích spí nečestní muži se ženami.“ Byl se svým dílem tak spokojen, že se rozhodl vydat ho (samozřejmě jen

pro úzkou sběratelskou obec) jako mědiryty. Grafický cyklus už sice nesl název Láska bohů a aktéři se rekrutovali z antiky - Herkules a Deianeira (5) - ale obsah byl stejný. Doprovodné texty k nim napsal básník Pietro Aretino, který ve verších popisuje průběh daného způsobu soulože. Někdo ale celou záležitost vyzvonil papeži, hrneček tolerance přetekl a bylo zle. Desky s předlohami i dostupné tisky se musely zničit a ti, co v tom jeli, šli za mříže.

V 16. století se našlo místo i pro zachycení drobných radostí a starostí běžného života. Anonymní malíř se tu nezastavil ani před Nočníkem (6). Nad ním by se podle něj neměl pozastavit ani řádný gentleman, jenž je dámě povinován galantní službou. Ve středověku se v rámci galantní služby vyvolené dámě jezdilo do Jeruzaléma na bezvěrce a nebo se aspoň kmitalo kopím na turnajích. Renesančnímu kavalírovi, jak je vidět, stačilo ke splnění úkolu mnohem méně.

Protože renesance otevřela zámořskými plavbami Evropě okno do světa, podíváme se na ostatní kontinenty i my.

■ Hana Pačková

ilustrace z *EROTICA UNIVERSALIS*, Gilles Neret

PŘÍSTĚ: Inkové - hliněné erotické radovánky

V E N U Š Ě Z INKUBÁTORU

Původní slavnosti příchodu jara a Velikonoc

Naši lidskou existenci lemují stroze lecjaké svátky a tradice. Jejich podoba doznala prapodivných změn i výkladů - připodobňovali se nejen náboženským doktrínám, ale i tendenčně politickým režimům. Ať již je jejich stav jakýkoli, nepozbyly základní funkce: během času se drobně přibrzdí a lidé se pozastaví v trysku a alespoň nepřímo si připomenou lidskou existenci v jejích původních formách. A tak doufám, že s příchodem jara, jarní rovnodennosti pustí podnikatelé svorně mobily a chopí se umně spletených ratolestí jívy.

* * * * *

A ty Jidášu, cos to učinil...

Ti z nás, kteří tento svátek tráví někde v klidné vesnici, jistě znají tradiční průběh. Skupinka mladých koledníků obchází ve stanovených hodinách stavení s dřevěnými řehtačkami svých dědů. Ráno budí zatvrzelé spáče a k večeru se zase nad krajinou nese ten jejich voňavě dřevěný chorál. Vedoucím je jim dvojice kaprálů, nejstarších ze skupiny, kteří se vždy na začátku a na konci obřadu nezapomenou pomodlit v kapličce na návsi. I když dnes mladí koledníci chtějí pomlázku především ve finanční podobě, nepohrdnou ani tradičními malovanými vajíčky.

Původně se však v Evropě a Asii slavily velikonoce sexuální volností spoutanou do příslušných magických obřadů. Lidé ze sebe strhávali šaty, beze studu se vzrušovali, aby pomocí dodržovaných praktik dosáhli omlazení a očištění. Příchodem katolické církve, která se snažila odvrátit pozornost od takovýchto

„nizkých“ tělesných pochodů a reakcí, se prapůvodní slavení tohoto svátku přece jen drobet změnilo.

* * * * *

Oslava Venuše v Marsově měsíci

Velikonoce byly původně oslavami příchodu jara a souvisely s euroasijskou bohyní Aštarou. Anglické „Easter“ a německé „Ostern“ je odvozeno od starogermánské bohyně Oster, Eostrae, Eastre, Austro, což jsou jen zkomoleniny téhož jména.

(pokračování na str. 30)

JEN PRO PRAVÉ CHLAPY

U.S. Army Private Sarah Craft: „Vždycky jsem těm klukům záviděla jejich trička. Teď mám svoje vlastní.“

Bull importuje jen to nejlepší: Originální výstroj a oblečení U.S. Army.

Katalog zdarma!

Bull spol. s r.o. - Ztracená 208 - 767 01 Kroměříž
tel: 0634-334 977 - fax: 334 988 - e-mail: bull@snt.cz

bull
Dobro vítězi.

www.bull.cz

OFICIÁLNÍ DISTRIBUTOR PRO ČESKOU REPUBLIKU

W&P
®

Na Cikorce 19, 143 00 Praha 4
Česká republika

Tel.: 02/4010990, Fax: 02/4021555

Široký sortiment dalekohledů, puškohledů, triviálních měřicích vzdáleností od firmy BUSHNELL můžete zakoupit v síti prodejen TESCO, FOTOJAB, APAL a u dalších autorizovaných prodejců v České republice.

BUSHNELL
SPORTS OPTICS WORLDWIDE

**Chcete, aby vám
HUSTLER chodil až
do domu?**

Předplatné v ČR:

A.L.L. Production, s.r.o., P.O. Box 732, 111 21 Praha 1
tel: 02/683 58 21, e-mail: hustler@allpro.cz

V E N U Š E Z INKUBÁTORU

Jde o naši Jitřenku, Venuši a bohyni ztotožňovanou s touto planetou. Není tedy mnoho k divení, že s oslavami byl spojen sex. Velebení Velké matky se konalo obvykle v březnu. Březen-March, Martius, je Marsův měsíc. Proto vždy byla typickou barvou kraslic červená - barva Marsu. A „březost“ možným následkem plodného průběhu veselí.

* * * * *

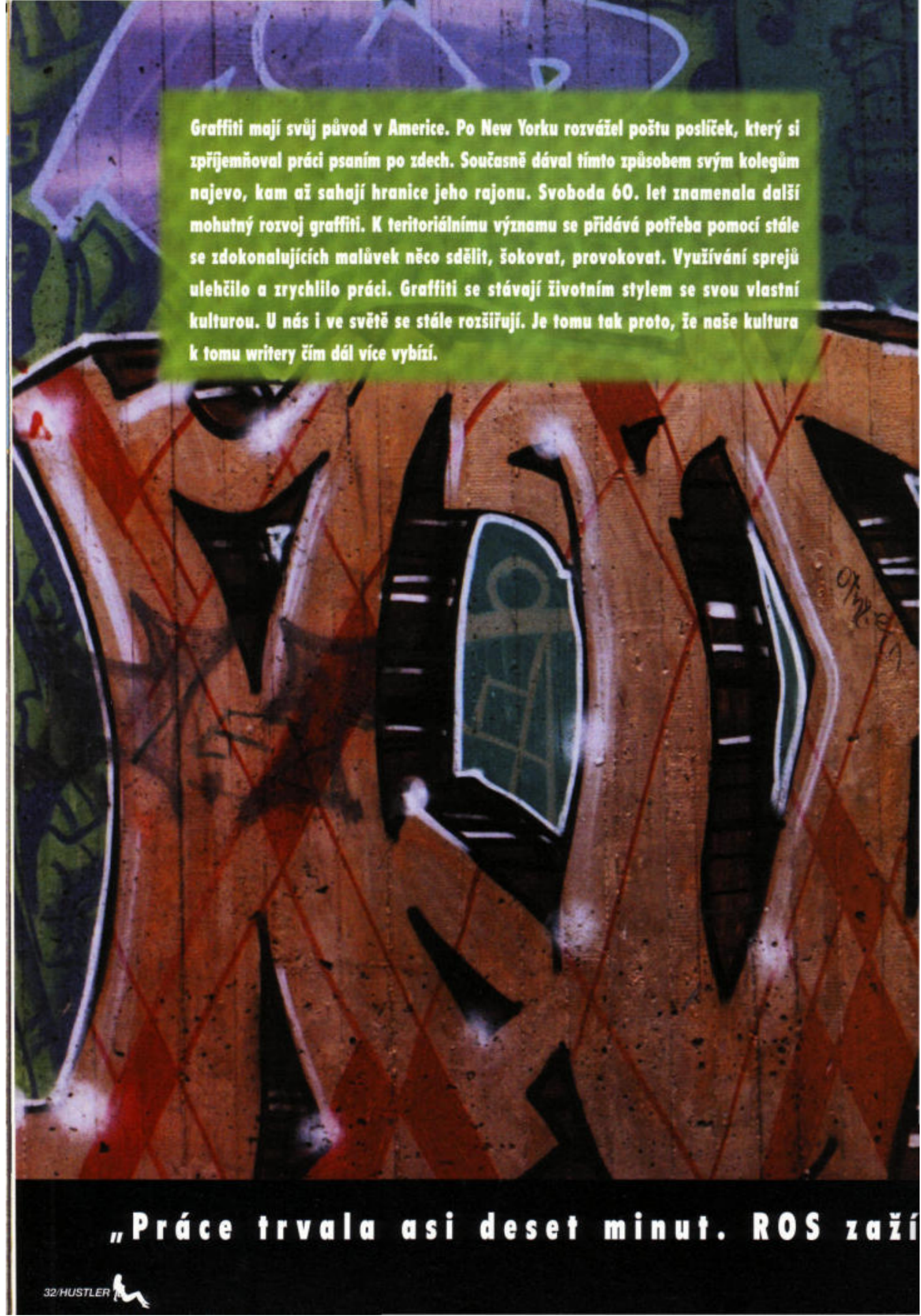
Breviér erudovaného rozkošníka
Nynější bezpohlavní podoba křesťanských Velikonoc byla vytvořena na základě silně sexuálních kultů. Přesto přese všechno v nás zůstaly jakési kulturní a pudové atavismy, které jsou již tak zautomatizovány, že si jejich přítomnost ani neuvědomujeme. Tomáš Beránek z Horní Nejededále si, jak tvrdí, o velikonocích vždy přijde na své. Je prý podle přímého svědectví sousedů ostýchavým přívržencem božského markýze de Sade, takže jak uznáte sami, o Velikonocích pojí skutečně příjemné s užitečným a nemusí se bát - a to rád přitlačí -, že poruší nějaké společenské normy. „Dívky hojně polévám ledovou vodou a honím je po sednicích,“ říká zadýchaně, „když si počkám, musí se za chvíli svléci, jelikož počasí nebývá v tomto období zase tak teplé, no dovedete si představit lepší předeheru?“ V našich chalupách jsou škvíry a nízká okna, když nemám právě chuť, alespoň se dívám jako Peeping Tom... Vypráví dál o červených sukních, nahých kolenou a vískotu, ale já ho zarážím. Přidává návdavkem povídačky o sešlehaném zadku. „Zadku?“ povídám, „proč se vlastně šlehá přes zadek?“ „To máš tak, had je ve starých náboženstvích symbolem sexuální energie zvané také Hadí síla, kundalíní, která je lokalizována do nejspodnější části páteře. Zkousím ji tím mrskáním aktivovat a omlazovat tak těla svých rozkošnic.“ Má to ale vymyšlený, co?

Tak to bychom měli. Velikonoce si slavte, jak chcete, lépe řečeno, jak jste zvyklí. Pokud zvolíte příklon k původní formě, nedopouštějte se prosím násilné a rouhačské hybridizace „křesťanské a pohanské“ tradice. Mnozí křesťané to totiž budou mít těžší, státi se alespoň formálními pohany nežli naopak. I když vlastně, za potenci se mohou modlit, nedělají to ostatně celý rok....

■ Michal Josephy

Graffiti mají svůj původ v Americe. Po New Yorku rozvážel poštu poslíček, který si zpříjemňoval práci psaním po zdech. Současně dával tímto způsobem svým kolegům najevo, kam až sahají hranice jeho rajonu. Svoboda 60. let znamenala další mohutný rozvoj graffiti. K teritoriálnímu významu se přidává potřeba pomocí stále se zdokonalujících malůvek něco sdělit, šokovat, provokovat. Využívání sprejů ulehčilo a zrychlilo práci. Graffiti se stávají životním stylem se svou vlastní kulturou. U nás i ve světě se stále rozšiřují. Je tomu tak proto, že naše kultura k tomu writery čím dál více vybízí.

„Práce trvala asi deset minut. ROS zaží

al nekonečně dlouho trvající orgasmus..."

Graffiti

ŽIVOTNÍ STYL S VLASTNÍ KULTUROU

■ ROS, to je tvoje přezdívka?

Ne, tomu špatně rozumíš. To je jméno, který píšu, to jsem já sám.

■ Proč ses rozhodl právě pro graffiti?

Bydlel jsem dřív v Praze. V té době se graffiti u nás rozjížděly. Chodil jsem do klubů, na party a koncerty, kde byla příležitost mluvit o Graffiti. Byly dobrou příležitostí, jak se zviditelnit, a tak jsem se pokusil udělat svou první práci. Byl jsem hrozně pyšnej, i když to byl neskutečněj bull shit. Po nějaký době jsem tomu propadl úplně. Člověk musí pracovat jen na sobě. Na svém stylu. Píšeš své jméno. Styl tvý osobnosti musí ostatní rozpoutat, i kdyby si napsal jméno někoho jinýho. Je ale spousta blbečků, který sjedou jeden vlak za měsíc, a dělaj hrozný machry. Takovýho člověka nerespektuju.

■ Co do graffiti nepatří?

Dnes je všeobecná tendence přijímat cizí nápady a mít z toho zisk. Vymyslíš nějakou věc, je jedno jestli se jedná o nový druh písma, nebo hudební motiv, na kterým staviš sound své kapely, přijde idiot, v horším případě banda idiotů, kteří si na tobě postavěj kariéru... To mi hodně vadí.

V graffiti existují stejný věci jako v životě. Vždycky potkáš lidi, kteří se vezou, kteří jsou mimo. Vezmí si třeba některý časáky. Takový ty tendenční pro mladý jsou nejlepší příklad. Holky mají problémy, kluci mají problémy. Snaží se tam proto ukazovat věci, který letěj' a který jsou rádoby drsný. To je takovej shit, že se musím smát. S filosofií graffiti to nemá vůbec nic společnýho. Je to vlastně jen přiblíblá komerce.

■ Jaká je tedy filosofie graffiti?

Graffiti útočí na všechny technokratický symboly velkoměsta, jako jsou šedivý zdi, tramvaje, metro, autobusy, vlaky. Představ si to: uděláš vlak a ten projede celou republiku. Zastaví ve stanicích, kde ho uvidí sto lidí. Graffiti bojujous proti systému lidskýho přesvědčení, zabitého v stereotypch. Zasáhnou do života zasekaných lidí. Takovej pan Kolben: Posnídá tlačenkou, vezme si bandasku

s polívkou a jde do háku. O polední pauze si dá dva lahváče, po práci pět. Je vychechtanej. Tohle je celý jeho život. Takovýho člověka musíš zničit. Zbombíš mu cestu do práce a on je z toho na nervy. Narušil si mu jeho stereotyp. Zasekaný nejsou samozřejmě jen kolbeni. Takovej vysoce postavenej kravaták na marketingovém oddělení nadnárodní gigantický společnosti žije podle stejných schémat

„Snaží se tam ukazovat věci, který letěj' a který jsou rádoby drsný.“

jako pan Kolben. Má jen jinou image: Místo tlačanky a lahváče kaviár. Většina lidí dnes má svoje kolečky, po kterých jedou. Kolbeni jsou na ty svoje nejháklivější. Přejedeš jim píchačku a jsou zralí na léčbu.

■ Pozoroval jsi si někdy reakci pana Kolbena?

Jo, je to náramně humorné. Shodou okolností to bylo v Kolbenově ulici. Po ránu tam občas sedáme, když se vracíme z nějaký akce. Úplně to na nich vidíš. Jsou mimo. Nedokážou to pochopit. Proč? Proč to tam je?! Pepo pomoc, byli tu vandaloové. Kolbeny sice potřebuješ pro svůj život, ale nejsou důležitý pro tvůj mozek. Na co o nich přemýšlet.

Neobohatěj tě, nerozvíjí tvou osobnost.

■ Myslíš, že je šance donutit lidi změnit se pomocí graffiti? Nejde jen o agresivní úder na jejich psychiku, který je bez důsledku?

Je to provokace. Pokud jsi zasekaný typ, nepomůže ti ani Svatej otec. Mimochodem, ten je taky pěkně zasekanej. Graffiti se snaží ukázat, že město může vypadat i jinak. Rozbíjet kolečky musíš všema možnejma cestama a to za každou cenu. Nejmiň konfliktní je „piece“, barevná náročná věc na zdi. Spousta lidí to bere jako obrázek na šedi velkoměsta. Oni v tom tu provokaci nevidí. Potom se dělají rychlé tvary, podle méně složitých návrhů. Používají se na vlaky a v metru. Nejrychlejší je „tag“, podpis. Všechny tyhle věci patří ke graffiti. Jde o co nejčilenější bombing, který okolí nemůže vydechat. Dostaneš nálepku vandal a hotovo. Není těžký s tím žít.

■ Proč je tolik lidí proti graffiti?

Nevidí tak do hloubky nebo se jim graffiti strefily do jejich citlivého místa. Když udělám vlak, tak mu přece nic neberu. Naopak mu přidávám na vzhledu, který se mi nelíbí. Mám tak možnost promlouvat k tisícům lidíček. Od televize toho moc neuděláš. Maximálně můžeš masturbovat u prasáren po půlnoci. Jakej to

CHACHATA

„Kam schoval ministr ty stranický peníze ještě nevíme, ale už se nám podařilo zjistit, kam strčil ptáka!“

graffiti

ŽIVONÍ STYL S VLASNÍ KULUROU

má význam? Lepší je žít v reálu. Zažít geniální sex navostro a ne ustrašeně sedět v křesle a šmírovat manželku, když se převlíká. Taková je bohužel většina populace.

■ **Máš svou práci, své přátele, na první pohled běžný život. Padne večer a ty jdeš stříkat po zdech. Není to trochu schizofrenie?**

Rozhodně ne. Nechovám se jako devadesát devět procent mého okolí. To, že pracuju, je v pohodě, stejně jsem pořád writer. Soustavně myslím na další akci, maluju návrhy. Nerozděluju život na den - hodnej hoch, noc - writer. Graffiti jsou ve mně pořád. Když někde jdu, dělám tag, svůj podpis. Nejsem nemocnej člověk.

■ **Existuje hranice, kterou bys nikdy nepřekročil? Někaké osobní tabu, které ti zakazuje graffiti udělat?**

Zrovna před týdnem jsme na hlaváku viděli stát Orientexpress. Starý dřevěný vagónky, zlatý kování, naleštěná okna. Nádherná. Bavili jsme se o tom, jestli bychom ho dali. Nakonec jsme se shodli, že jo. Kdybych byl v yardu (depu) a nemohl jít na jiné vlaky, tak určitě. Jediný tabu je kostel, sochy anebo Karlův most. Možná, když bych byl hodně nalitej... Pokud máš co říct, musíš využít všechny prostředky, i když někdy zajdeš hodně daleko.

■ **Co zákon a graffiti?**

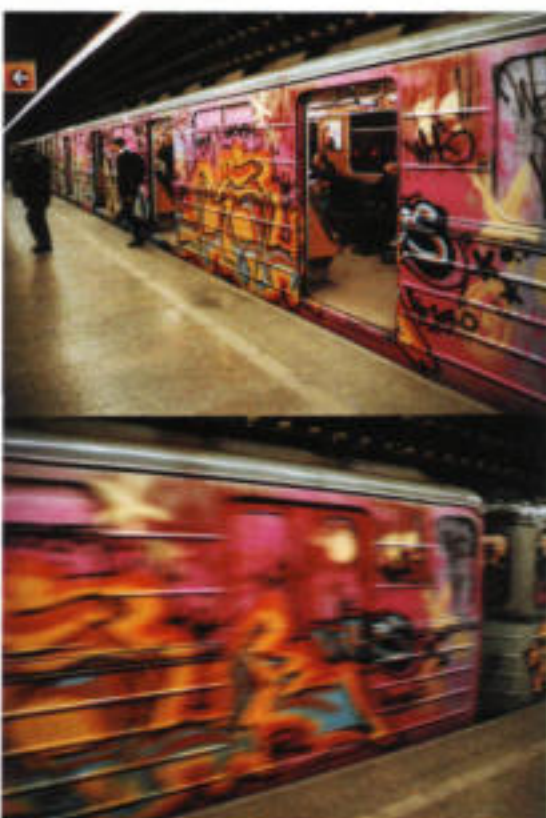
No to je velice směšná otázka. Graffiti a zákon?! Mám kámoše v Amstru a Berlíně. Dějí se tam hrozný věci. Někaký politik se asi chtěl zalíbit plebsu. V pohodě tě za graffiti zavřou i na dva roky. Je to přece blbost. Tím nikoho neodstraší. Naopak, potvrzují svým nestrojeným rozhořčením svou hloupost, netoleranci a neochotu otevřít se. Zákon a graffiti?! Zákon do graffiti nepatří. To je z jiný zeměkoule. Nejsem anarchist, jen se neřídím dogmaty a v neděli nechodím kvůli sousedům do kostela.

■ **Jakým způsobem se graffiti financují?**

Většinu, co vyděláš, do toho zase vrazíš. Je to těžce návyková záležitost. Pro spoustu writerů jsou graffiti jediným způsobem seberealizace. Kvalitní barvy jsou dost drahá záležitost. Příjemné jsou zakázky, legály. Záleží

hodně na štěstí a na náhodě. O něčem se doslechneš, někdo tě zkontaktuje. Dostaneš finance na spreje a ještě k tomu cash za práci. Vlaky to sice nejsou, ale je to dobrá šance, jak se bez rizika sebezdokonalovat.

■ **Existuje agentura, která by byla prostředníkem zakázek, nebo by dokonce sdružovala writery?**

Neexistuje a je to dobře. Graffiti by byly rázem příliš průhledný. Snadno by se daly kontrolovat. To je to, co potřebujeme nejmen. Vzniklo by víc problémů než užitku. Navíc jsem přesvědčený, že by nastal posun do komerce. Už takhle polovina writerů udělá vlak jen kvůli svojí starý nebo, aby se na kokotěce mohli vytahovat. Agenturu ne.

■ **Jaká byla tvoje nejzajímavější zakázka?**

Nevím, jestli nejzajímavější, ale rozhodně nejdrsnější byla v Kolíně. Přišel jsem do podniku, kde sedělo pět adidasů. Největší z nich ke mně přistoupil a řekl: „Kolik chceš na spreje?“ Já odpověděl: „No, tak osm tisíc.“ Dal mi peníze a já už vytahoval občanku jako záruku. Ten typ se usmál a zhlásil: „Uklidni se mladej, jestli mě vobložíš, tak si tě najdu!“. Druhej den jsem tam byl i s paragonem. Zakázka to byla náročná. Sjížděl jsem to přes týden. Ze začátku jsem měl obavy, ale musím říct, že se o mě starali výtečně. Popil jsem, kouření

bylo dostatek a to velmi kvalitního. Asi nepál... Dokonce jsem si naprosto nezávazně popovídal každý večer se slečnami volnějších mravů. Průser nastal ve chvíli, kdy na plac dorazil známý toho v adidasu. Někaký Pepa, zedník a řekl: „Udělej tady na zeď Pepa.“ A já jako idiot psal Pepu... To bylo hustý. Větší potupu jsem nezažil. Celá práce byla v hajzlu! Nedávno jsem byl v Kolíně, v tom pajzlu a ta věc už tam není. Teď to tam vlastní asi někdo jiný.

■ **Jsou v naší zemi nějaké galerie, kde by se mohli graffiti prezentovat po umění toužící veřejnosti?**

Jsou. Je jich spousta. Zbombený nádraží, to je galerie. Nebo celá Palmovka, kde je největší zeď u nás. Každý vlak je galerie. Metro. Mám pokračovat?

■ **Jsi ovlivněn nějakým směrem výtvarného umění?**

Ovlivněn rozhodně ne. Jak už jsem říkal, u graffiti jde o vlastní styl. Výtvarné umění to je jiná věc. Nejprve musíš zvládnout základy, spousta let tvrdý práce. Na konci si pak dáváš jednoho jointa za druhým, aby ses rozvzpomněl, co a proč si chtěl malovat. V graffiti dřeš od počátku na dokonalosti vlastní osobnosti, vlastního stylu. Poslední dobou mě z uznávaných výtvarníků nejvíc oslovil Salvador Dalí, surrealismus.

■ **Co ještě patří k životnímu stylu graffiti?**

Muzika. Konkrétně hip-hop a break dance. Potom párty. V Praze se pořádají dost dobrý. Nejlepší je Kick the shit. Tam se dokonce i maluje. Máš tak dobrou příležitost něčemu se přiučit, od nejlepších writerů, anebo jen relaxovat. Na podobných akcích se taky vyměňují fotky, domlouvají se zakázky, plánují se výpravy, na kterých se podílí více „crews“, tedy skupin writerů. Vychází taky spousta časáků. U nás je nejvyčtyanější Terorist. V rámci toho se dělá terorist video, sestřihy z nejhustších výprav. Metra, přísně střežené objekty, zkrátka hard core naostro. V neposlední řadě graffiti souvisí se skateovou a snowboardovou vlnou, i když tahle oblast trochu zavání businesssem.

■ **Pracuješ raději ve skupině nebo sólo?**

Záleží na typu akce. Náročné práce se musí dělat ve více lidech. Už jen z toho důvodu, že je potřeba hlídat okolí, zasáhnout v případě nebezpečí, aby výsledek, nebo writeři nebyli ohroženi. Nejlepší crew má zbombenej celý systém. V Praze jsou na

(pokračování na str. 38)

ŽIVONÍ STYL S VLASNÍ KULUROU

špici ABX, RTV, WHS, DSK a BGH.. Významný mimopražský je třeba OMS. V menších městech se bombing nedá realizovat v takové míře. Méně ploch, sousedka s natáčkama na palici stojící u okna, ostražitý benga dělající laciné čárky a tak. Je to občas dost drsný.

■ Popiš, jak probíhá taková akce.

To se nedá. Je to adrenalinovej sport. Musel bys to zažít..., máš tady auto?

■ AKCE VLAKY

Posilnění mírně konicky balenou cigaretou, projíždíme usínajícím městem. Prázdnost a ponurost noci dokresluje opilci motající se ke svým roztouženým polovičkám.

„Takle to tu vypadá každý večer. Vožrat se, slalom domů a ráno do kolbenky. Je mi z toho fakt špatně. Tihle lidé nežijou doopravdy. Loutky přiblíblý. Musíš je zničit. Rozkopat jim kolečky.“ Přítel ukončil svůj monolog a začal prozkoumávat přehrávač v autě. Pochopil jsem.

„Dej tam, co chceš,“ řekl jsem. V zápětí jsem litoval. Směsice elektroniky, etniky, jazzu a rapu podlomila moje vnímání. Přes ohlušující kravál dostávám nezbytné instrukce: „Hele do žádnýho hard-coreu bych tě netáhnul. Budeš jenom ležet pod vlakem a jistit. Všechno mi budeš hlásit. Kdyby vyběhnul modrák, přetáhneš ho po palici a nohy na ramena... Čokly tady snad nemají. To bude pohoda, take it easy.“

Hlavou mi proběhla myšlenka o mé imbecilitě, spolu s mým obrazem: zkamenělý stojím před železničářem se zubatým vlčákem.

Kolem druhé jsme dorazili na poměrně známé nádraží, kde na konci kolejiště odpočívaly odstavené vozy rychlíku. „Je tu moc světla. Pojedeme to smráknout ze zadu.“ Rezignovaně jsem zařadil jednička, dvojka,... Joint ještě fungoval!

Následovala pouť autem okolo továrních hal a skladišť. Rozpadlé budovy, haldy šrotu, zdemolované vagóny, slepé koleje, koleje, po kterých mohl každou chvíli projet rychlík, tuny věcí, co člověk už nepotřebuje. Zkrátka nákladové nádraží. Bez povšimnutí jsme projeli kolem strážnice.

„Dávají čunárny, navíc se tu každej stará sám o sebe,“ uklidňoval mě s takovou samozřejmostí, až se mi udělalo na nic. Ještě chvíli jsme kličkovali mezi tím vším, než bylo možné bezpečně zastavit. Poněkud se mi ulevilo. Celá jízda totiž probíhala se zhasnutými světly, aby mohla být alespoň trochu zachována anonymita mého vozu. Přítelíček nařídil, abych chvíli počkal v autě. Musí totiž obhlédnout situaci.

Vožrat se, slalom domů a ráno do kolbenky

Ponechán osudu na dobu asi deseti cigaret jsem se snažil neslyšet štěkání psů, houkání vlaků, skřípění kolejí, hlášení z nádraží a jiné zneklidňující zvuky.

„V pohodě, dáme to,“ prohodil ROS, když udýchaně dosedl vedle mě. Na nic jsem se raději neptal a svižně nabírám kurz směr civilizace.

Je půl čtvrté. Parkuji v odlehlé ulici u nádraží. V autě zůstalo vše, co by mohlo překážet. Doklady, klíče, mobilní telefon, šlukovka atd. Přebíháme koleje a já skáču pod soupravu. Značně nepohodlné místo. Ještě, než se stačím rozhlédnout, ozve se tmou prskání spreje. Připadá mi hodně hlasitě, a tak dám po chvíli váhání k lepšímu inteligentní

dotaz: „Musí ten debil tak řvát?“. Odpověděl: „Nebud' posranej a jisti!“. Koukal jsme zpod vlaku a hlásil pohyb každého podezřelého předmětu. Větretem smýkaný kelímek od piva, toulavá kočka v kolejišti, či zvuk automobilu z nedaleké silnice.

Práce trvala asi deset minut. Rychlovka. Zdálo se mi, že jsme tam byli hodinu. Následovalo skupinové foto do archivu. Pro jistotu dvakrát, kdyby se něco..., znáte to přece. Běh k autu. Odjezd jako v přiblíblém americkém akčním filmu. Za každou cenu pryč z místa činu. Celé tělo mi zaplavila radost. Je to za mnou.

Přítel zbytek cesty juchal a řval slasti. Ptal se, co jsem cítil. Já doko-la odpovídal, jak to bylo v pohodě a skvěle. ROS zažíval nekonečně dlouho trvající orgasmus. Choval se jinak než během rozhovoru, používal jiná slova, byl plný optimismu, hovořil rychleji. Přestal jsem ho vnímat, nestíhal jsem to.

Tolik mi toho potřeboval sdělit, ale každý jsme surfovali na jiné vlně. Nerozuměli jsme si.

U benzínky stavíme na kafe a bagetu. Přijíždí auto se zeleným pruhem. Vystupují dva policajti a prověří nás. Chvilí si povídáme, oni pak nasednou a odjíždí. Nevím proč, ale ta situace mi přišla naprosto geniální, absurdita vyvedená k dokonalosti. Vždyť ještě před chvílí...

Zbytek cesty domů mlčíme. Ulice jsou prázdné, špinavé, utopené ve smogu. Loučíme se a na dobrou noc dáváme dýmku míru. ROS bere zbytky sprejů a mizí v malém rodinném domku. Zapomněl u mě v autě kazetu, rošták jeden. Udělal to určitě schválně. Věděl, jak dlouhá cesta mě ještě čeká. Dálnice na Hradec se mění v Lost Highway.

Druhý den jsem musel zpět. Neodolatelná touha mne hnala na nádraží, které jsem donedávna znal jen coby cestující. K mému velkému zklamání tam vagony nestály. Možná právě projížděly nějakou stanicí, kde podkopávaly jistoty konvenčním loutkám. A možná je nějaká ženská v ošoupaném plášti drbala rejžákem. Neumím s jistotou prohlásit, jestli to celé byla filosofie přelomu věků, nebo jen výstřelek zamindrákovaného hošíka, který měl potřebu se zviditelnit. Těžko soudit, rozhodně graffiti stály za to.

■ Martin Horáček

Rozhovor poskytl ROS z HPR crew

Foto Michal Černý

J. Binkšte

„Stevardkóóó, kde to vážne, sakra. Došlo nám tady šampaňský!“

NEPŘÍTEL ORGASMU

Zamyšleně se dívala do odrazu v okně restaurace a ani nepostřehla, že už se k ní konečně řítí stále nedochvilná Tamara. Jako vždycky měla o půl hodiny zpoždění.

„Čau Simčo, promiň..., promiň, že jdu pozdě. Neuvěříš, co se mi stalo...,“ řekla ještě udýchaná.

„Ahoj,“ odpověděla jí nepřítomně brunetka.

„Co je s tebou, ani mě nevynadáš?“ zeptala se udiveně Tamara.

„Ne, proč?“ řekla polohlasně jindy usměvavá Simona.

Pokaždé, když se spolu viděly a Tamara přišla jako obvykle pozdě, se Simona chvíli čertila, ale za okamžik už se dokázala smát na celé kolo. Teď tady ale seděla jak hromádka neštěstí.

„Stalo se ti něco?“

Chvilí bylo ticho.

„Měla jsem pro tebe připravenou takovou perfektní výmluvu!“ prohodila Tamara poloironicky. Bylo ticho..., nezvyklé ticho..., v restauraci se to jen hemžilo, ale Simona pořád mlčela.

Tamara se starostlivě dotkla její ruky. „Co je? Řekni mi to.“

V tu ránu se objevily v Simonině očích první slzy.

„Nebreč, ježíšmarja!“ Z obav o kamarádku jí tiskla ruku tak, že si ani neuvědomovala sílu stisknutí. Uplakaná černovláska odtáhla rozpačitě ruku a nervózně si zapalovala cigaretu.

„Musím se s Markem rozejít,“ vypadlo z ní najednou.

„Ty? S Markem? Vždyt...“

„....jste tak skvělý pár,“ rychle ji stačila doplnit Simona s posměšným výrazem v obličeji. „Všichni si myslí, že jsme jako dvě hrdličky. Já vím, že máme hodně společného,

se vším mi pomáhá, není sobec na peníze... Když jdeme spolu po ulici, každá ženská mi ho závidí...“

„Hm,“ pokývla se zaujetím Tamara. „No právě, tak proč se s ním chceš rozejít? Já myslela, že vám to spolu klapě.“

„Já už se vedle něj necítím vůbec uvolněně..., už s ním dál nemůžu žít..., nejsem sama sebou,“ řekla a oči se jí zalily dalším přívalem slz.

„Ale proč?“ Tamařin nechápavý pohled ji probodával zvědavostí. To, jak si ji v tu chvíli kamarádka prohlížela, jí nebylo zrovna nejpříjemnější, ale musela se s tím už svěřit někomu blízkému. Kdo jí řekne se zdravým rozumem a upřímně svůj názor.

„Víš, Marek... on... myslí si, že s ním musím mít vždycky orgasmus.“

„A co je na tom špatnýho? Vždyt můžeš být ráda, že mu na tom záleží. Pamatuješ si na Romana, no na toho kluka, jak jsem s ním chodila? Právě kvůli tomu jsem se s ním rozešla, myslel přitom jenom na sebe!“ Hned vytušila, že se asi právě strefila do černého.

„Ach..., ale tohle je něco jinýho!“ nevrle zasyčela. Tamara pro ni byla poslední člověk, od kterého čekala alespoň trochu porozumění.

„Dřív mě s ním sex bavil,“ svěřovala se, „i když jsem pokaždý nedosáhla vyvrcholení. Přesto mě často dostával do extáze. Ale pak se s ním najednou něco stalo. Nedala jsem mu nejmenší důvod, aby se ke mně musel začít chovat jinak. Když jsem třeba přišla utahaná z práce a neměla jsem na to náladu, hned za tím hledal něco jinýho. Pořád o tom mluvil. Až mi to úplně zprotivil. Už se vedle něj nedokážu vůbec uvolnit.“

Utřela si slzy a pokračovala: „Řekl dokonce, že se mnou nebude spát, když mi nevyhovuje. A... a tak jsem začala orgasmy předstírat!“

Rozplakala se ještě víc.

„No a?“

„Dřív mě přitahoval, byla s ním zábava a byl ke mně moc ohleduplný. Teď mě dokonce podezírá z toho, že někoho mám. Myslíš, že jsem v něčem udělala chybu?“

„Odepsali mi, že je to moje vina a že bych prý měla hýčkat svého báječného přítele, dokud mě neopustil.“

„Jak jsi si přišla na takovou hloupost?“ zeptala se jí nechápavě Tamara.

„Co to je za nesmysl?! A mluvila si s ním o tom vůbec?“

„No jistě, a kolikrát.“

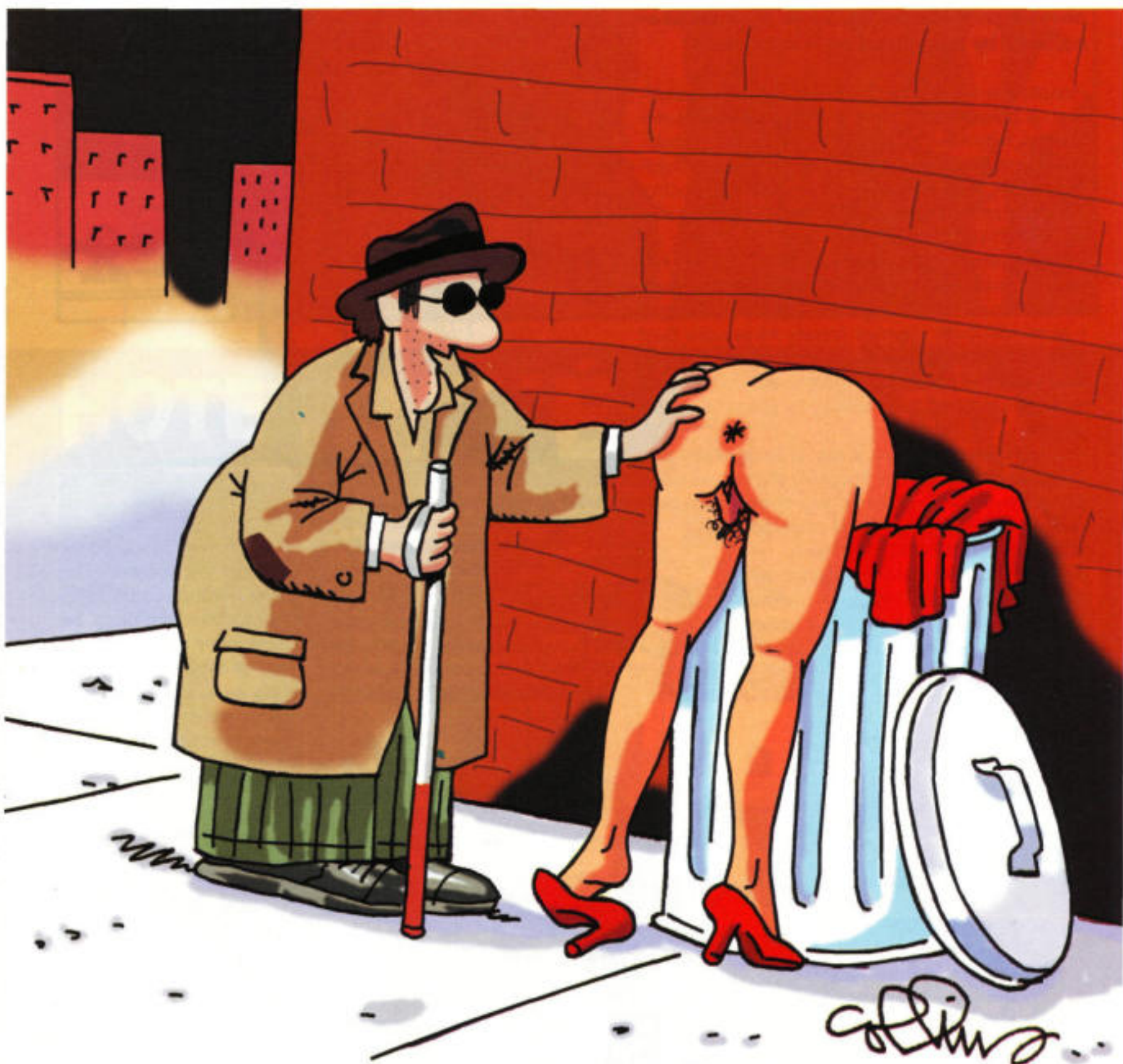
„Víš, už jsem nevěděla, co mám dělat. Chtěla jsem vědět názor někoho nestranného. Nechtěla jsem, aby to někdo věděl, ani ty. A tak jsem napsala do jedné poradny, aby mně napsali nazpátek, co si o tom myslí oni,“ řekla Simona.

„Simono, myslím, že si s Markem asi brzo promluvíš sama!“

Přece tě nemůže připravovat o krásný požitek ze sexu.

A když se náhodou nebude chtít polepšit, tak ti najdeme jinýho. Po světě běhá spousta jinejch chlapů.“

■ Dita Riegerová

„V noci to tu pro tebe není bezpečné místo, můj tichý, chladný, jednooký příteli!“

frigidita

SEXUÁLNÍ PORUCHA

Nízká sexuální vzrušivost, frigidita, se vyskytuje u žen všech věkových kategorií. Většinou se jedná o poruchu jak lubrikace, tak samotného vzrušení i zájmu o sex. Pouze ve výjimečných případech se stává, obvykle po menopauze, že je žena vzrušená, aniž by její vagína byla zvlhčena.

Posuzujeme-li sníženou či dokonce chybějící vzrušivost, je důležité klást důraz také na veškeré sexuální chování, tedy nejen toho, které se odehrává v partnerském vztahu. Hlavním praktickým problémem frigidních žen bývá nedostatečné uvolnění pochvy a suchost poševní sliznice. Díky tomu se pohlavní styk stává obtížným a leckdy i bolestivým.

Úspěšná léčba frigidity spočívá v psychoterapii, kdy se lékaři snaží odstranit všechny rušivé faktory, kterými se často stává otevřený či skrytý problémový vztah k partnerovi. Další negativní dopady na sexuální život ženy může mít deprese a různé neurotické projevy. Také sedativně působící psychofarmaka mohou snížit sexuální vzrušivost ženy natolik, že přispějí k rozvoji frigidity.

Při psychoterapii se klade důraz na bezkonfliktní prožívání sexuálního života a obecném přijímání sexuality jako pozitivní partnerskou hodnotu. V některých případech se na frigidním chování může podílet strach z nežádoucího těhotenství, které zlepši po dohodě s lékařem vhodný výběr antikoncepce, jindy naopak k poklesu vzrušivosti a sexuálních aktivit dojde v důsledku sterilizace, která měla strach z otěhotnění odstranit.

Zdravou, prospěšnou a hlavně neškodnou formou sexuálního vzrušení jsou sexuální sny, fantazie, nejrůznější pomůcky a autoerotika. Rovněž se při párové terapii poukazuje na praktiky jako jsou orální sex, vzájemná autoerotika, různé formy hlazení a laskání, aby se dvojice příliš nespolehala na kvalitní soulož jako jediný zdroj sexuálního uspokojení a vzrušení.

TEST

Máte s partnerem stejné touhy a přání?

U každé otázky si poznamenejte číselné hodnocení aktivity podle naší tabulky. U frekvence jednotlivých činností můžete uvést dvě čísla, jedno skutečné, jak často tuto sexuální aktivitu provozujete, a druhé, jak často

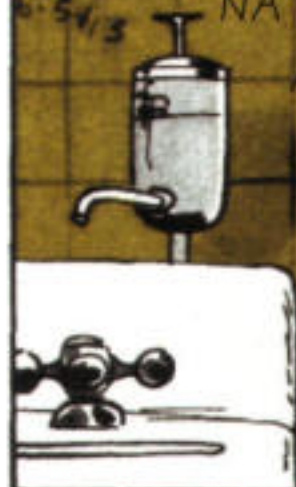

(pokračování na str. 44)

MRAVENEČEK V LESE,
TĚŽKOU KLÁDU NESE,
NEPOMŮŽOU KAMARÁDI,
JSOU TO ALE PĚKNÝ SMRADI,
UŽ SE CELÝ TŘESE,
AŽ ZAS OŽERE SE.

CELÝ DEN SE MAMLASÍ,
S TĚŽKOU KLÁDOU ZÁPASÍ,
TĚŠÍ SE JAK SEBOU LIŠTÍ,
NA KANAPE V MRAVENIŠTI,
A NA KLÁDU V LESE,
PŘÍŠTĚ VYSERE SE.

GOOD
HEAD
6-54/3

HOTEL RENÉ

- Navštivte náš hotel v klidném prostředí uprostřed přírody a přitom v pohodlném dosahu velkoměsta
- Necelých 30 minut jízdy z centra Prahy a jste u nás
- Máme pro vás připraveno 12 dvoulůžkových pokojů vybavených WC, sprchou a televizí. Dále jedno malé a dvě velká apartmá. (Ceny od 1 110 Kč za noc)
- V příjemném prostředí hotelové restaurace si můžete vybrat z pestré nabídky domácí i zahraniční kuchyně.
- V letních měsících pro vás na objednávku rádi připravíme grilování, nebo uspořádáme živou muziku pod širým nebem

NECHÁNICE 79
251 68 ŠTÍŘÍN
FAX 0204/67 36 35
TEL. 0204/67 36 34

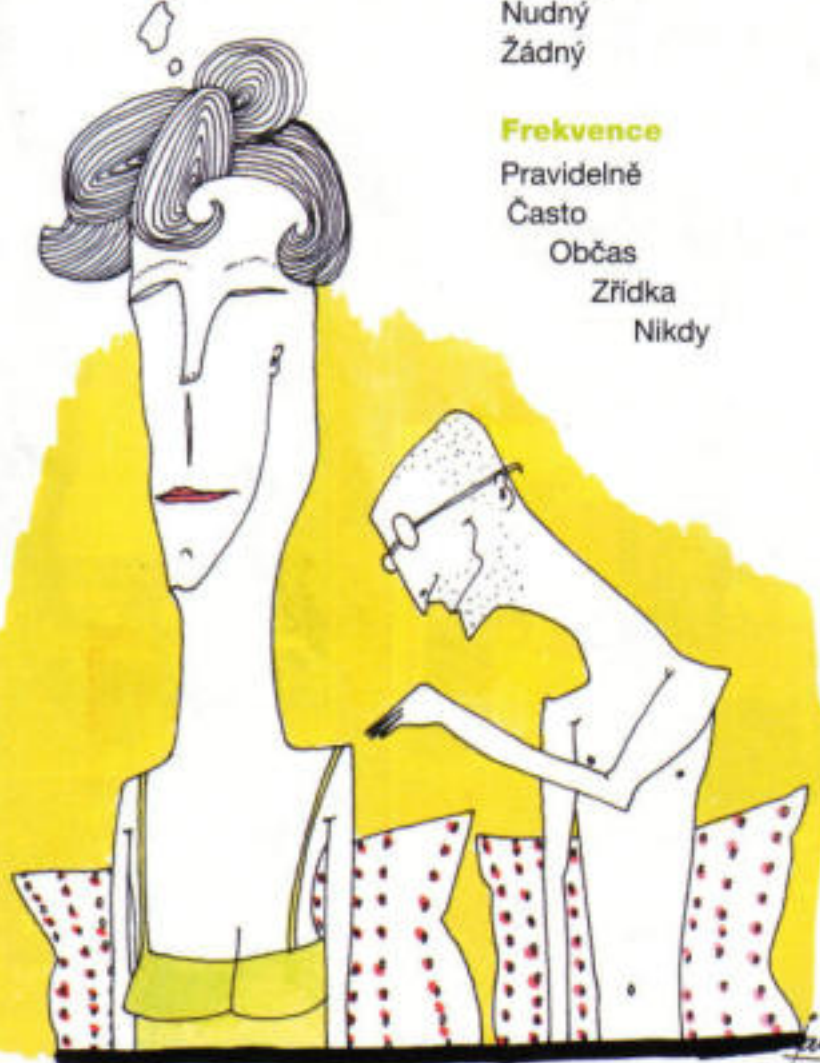
Návštěvník, který k nám přijde na noc
a prokáže se tímto kuponem obdrží
zdarma lahev Bohemia sektu
a při delším pobytu navíc
zdarma každou třetí noc!!!

frigida

SEXUÁLNÍ PORUČKA

(pokračování ze str. 42)

byste ji rádi provozovali. Výsledky porovnejte s partnerem. Pokud jsou vaše odpovědi značně odlišné, je na čase si otevřeně promluvit a pokusit se najít příčinu a hlavně řešení situace. Není jeden z vás jenom dárce a druhý příjemce? Nebojte se navrhnout partnerovi aktivitu uvedenou v našem testu, kterou jste spolu dosud nezkoušeli. Váš sexuální život se jen obohatí a pouto vašeho vztahu upevní.

Hodnocení požitku

Velmi intenzivní
Intenzivní
Ujde to
Nudný
Žádný

Frekvence

Pravidelně
Často
Občas
Zřídka
Nikdy

4	1. Francouzský polibek
4	2. Laskání oblečeného partnera
3	3. Pozorování nahého partnera
1	4. Nechat se nahý(á) pozorovat partnerem
0	5. Laskání nahého partnera
	6. Líbání partnerova hrudníku a bradavek
4	7. Nechat si líbat prsa a bradavky
3	8. Prohlížení a laskání genitálií partnera
2	9. Nechat si prohlížet a laskat genitálie
1	10. Laskání a líbání jazykem partnerových genitálií
0	11. Nechat si laskat a líbat genitálie jazykem
	12. Stimulování partnerových genitálií rukou až k vyvrcholení
	13. Nechat si stimulovat genitálie rukou až k vyvrcholení
	14. Misionářská poloha (muž nahoře)
	15. Poloha na koníčka (žena nahoře)
	16. Poloha z boku
	17. Poloha zezadu
	18. Milování vsedě
	19. Milování ve stoje
	20. Laskání a líbání konečníku partnera
	21. Nechat si laskat a líbat konečník
	22. Orální stimulace genitálií až k vyvrcholení
	23. Nechat se orálně stimulovat až k vyvrcholení

■ Ester

„Úvodem dnešních 'Hovorů z Lán' bych chtěl odsoudit nevhodný billboard časopisu HUSTLER!“

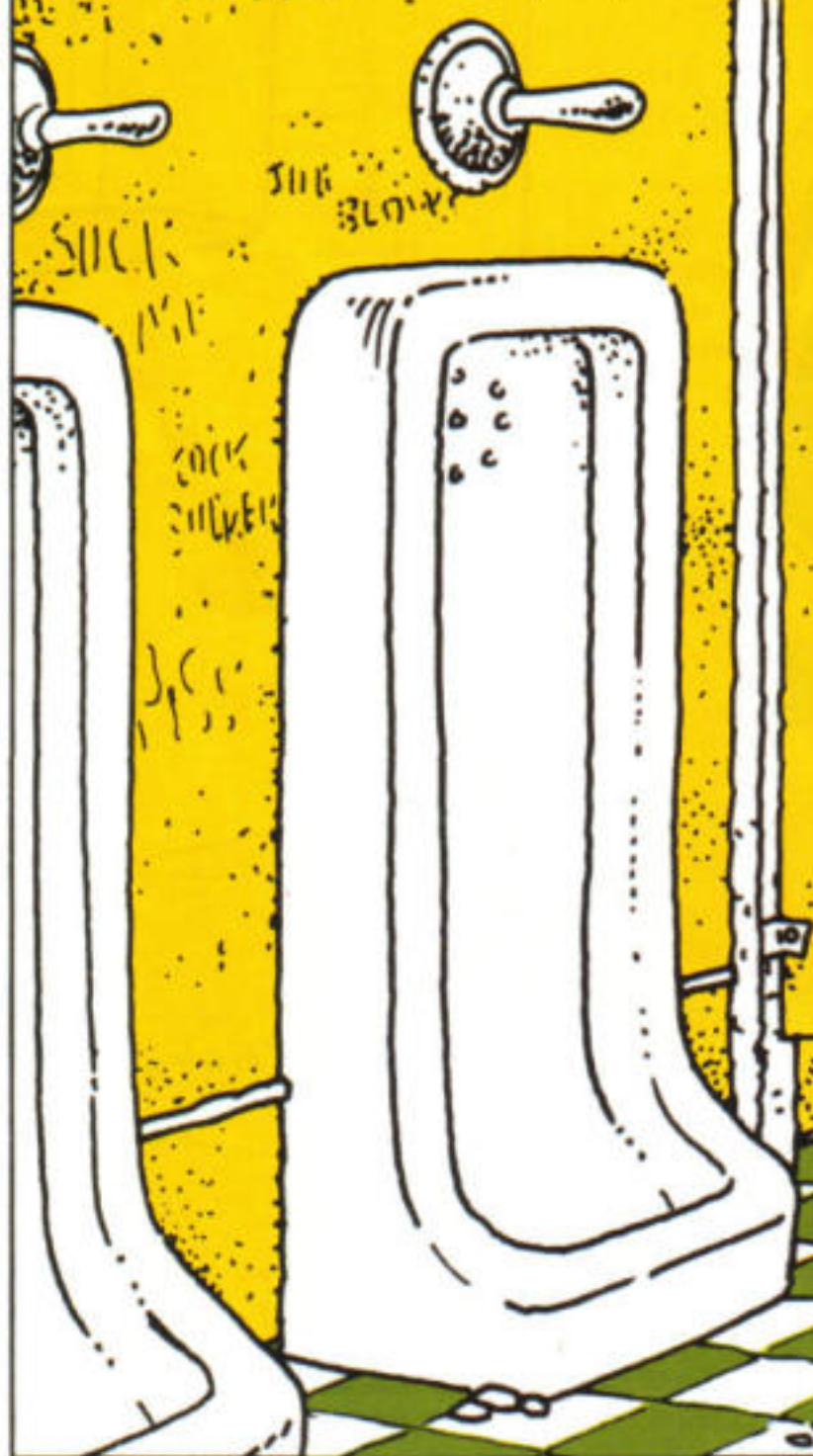
Vážená pojišťovno, odepisuji na Váš dopis, kde jste mě žádali o upřesnění mého úrazu.

Do oznámení úrazu jsem uvedl, že jsem si úraz způsobil sám. Jsem zaměstnán jako zedník a zmíněný den jsem pracoval zcela sám na stavbě domu. Po dokončení mi zbylo asi 250 kg cihel na střeše. Sešel jsem tedy dolů, tam jsem přes kladku vytáhl nahoru po laně prázdný sud, do něhož jsem hodlal uložit zbývající cihly. Lano jsem dole pevně zabezpečil a šel jsem na střechu naložit cihly do sudu. Po naložení všech cihel jsem sešel opět dolů, abych spustil sud s cihlami. Ve smlouvě máte uvedeno, že vážím pouze 75 kg. V momentě, kdy jsem lano odvázal a držel jen v ruce, jsem se ujistil o působení gravitace. Výše jsem napsal, že sud, který sám o sobě váží 25 kg, byl naložen 250 kg cihel. Jak si jistě domyslíte sami, moje váha 75 kg nemohla udržet tak těžký sud a než jsem si to uvědomil, byl jsem v prudkém pohybu vzhůru a sud, který byl na úrovni střechy, naopak v prudkém pohybu dolů. Zhruba na úrovni třetího patra jsem se setkal s protipohybujícím se sudem, což vysvětluje to naražení hlavy a zlomeniny krku a lícní kosti.

Dále jsem pokračoval směrem vzhůru, až jsem se zastavil s prsty v kladce. I přes velkou bolest jsem se však držel lana. V tom samém momentě sud s cihlami dopadl na zem a rozbilo se mu dno. Výše jsem napsal, že sud sám o sobě váží 25 kg a já, jak máte uvedeno ve smlouvě, 75 kg. Působení gravitace pokračovalo dále, a jak si jistě domyslíte, situace, kdy já se 75 kg jsem nahoře a sud vážící pouze 25 kg dole, nemohla setrvat.

A tak jsem se v mžiku ocitl v prudkém pohybu dolů a prázdný sud v prudkém pohybu naopak nahoru. Zhruba na úrovni třetího patra jsem se opět setkal se sudem, tentokrát prázdným. To vysvětluje zlomeniny obou kotníků. Dále jsem pokračoval směrem dolů, kde jsem prudce narazil na zem, což vysvětluje ta rozdrčená kolena a sedací kloub. V bolestech a bez vůle jsem pustil lano, na jehož druhém konci přes kladku visel prázdný sud beze dna. Působením gravitace se ocitl v prudkém pohybu dolů, přesně do míst, kde jsem bezvládně ležel. To vysvětluje ta tři zlomená žebra.

Doufám, že jsem vám poskytl požadované informace. Na další zajímavou spolupráci se těším.

ČECHATĀ

„Pane generále, styčný důstojník pro vstup do NATO při nácviu cizího jazyka!“

MŮŽEŠ MĚ SEZNÁMIT
S TÍM POŠŤÁKEM?

INSTALATÉR |||| ✓

OPRAVÁŘ |||

POŠŤÁK ||||| ||||| ||||| |||||

HLAVÁČEK

Foto: Jana Křenová

„Mládí se se mnou ve zlém rozešel
příliš rychle. Chtěla jsem říct, že prý mám
na jeho vlasy moc hubená stehna.
Děťátko jsem z toho byla smutná –
někdy v té době i srdce jsem
tránila, že jsem se naději nenarodila
ale po trochu jsem si šla. Dlouho mi ale
to truchlení neprošlo. Neuplynulo ani
pár týdnů a seznámila jsem se s majite-
lem jedné módní agentury, který je
na štíhlých dívkách mého typu naopak
ideálová poseda. Tenhle pán je mi ochotný
vele noci libat a dokonce olizovat nejen
stehna, ale ještě i zadek jiného. A přála
si vám slyšet, jak jsem někdy doslova
chrochta bláhle.“

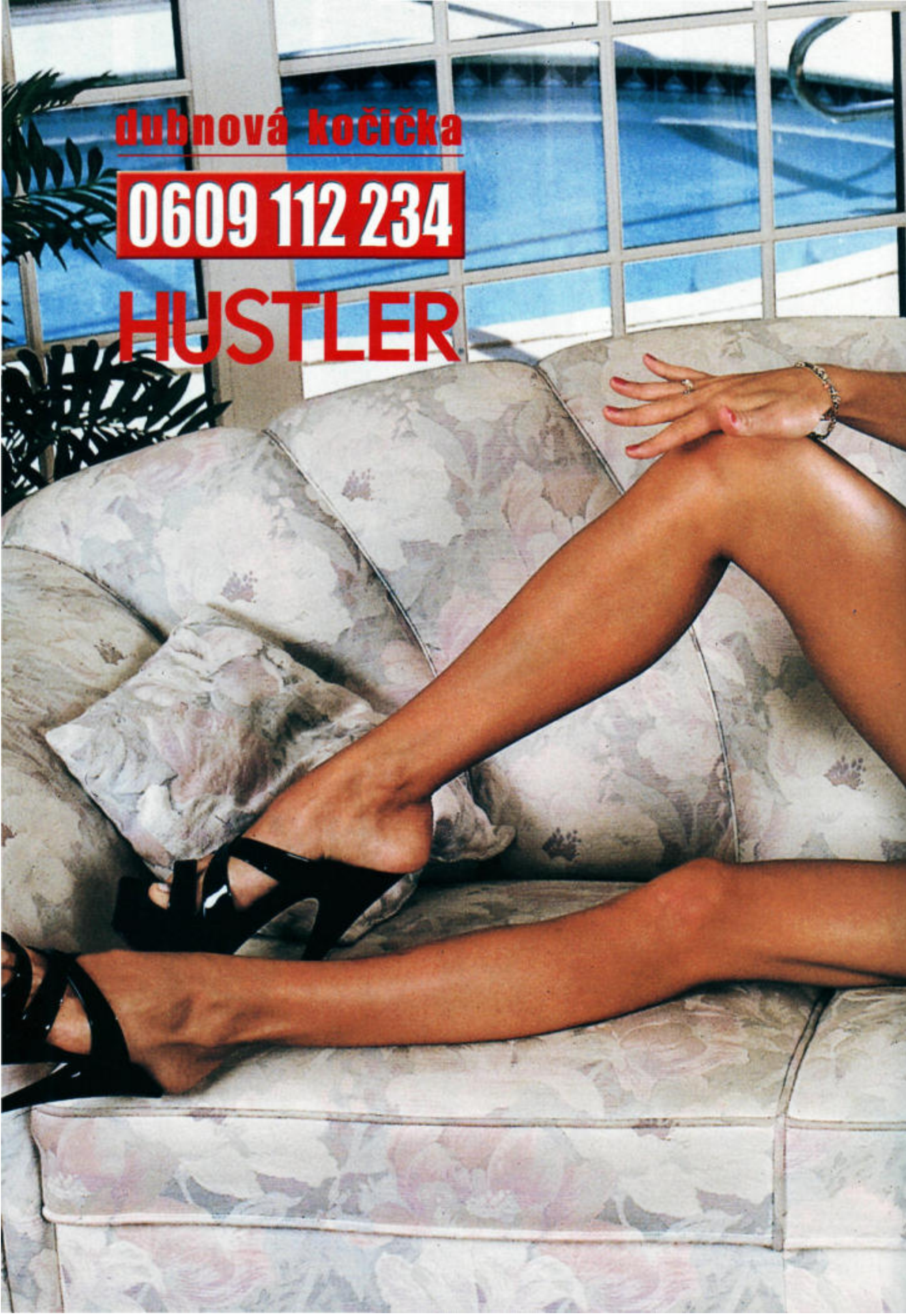

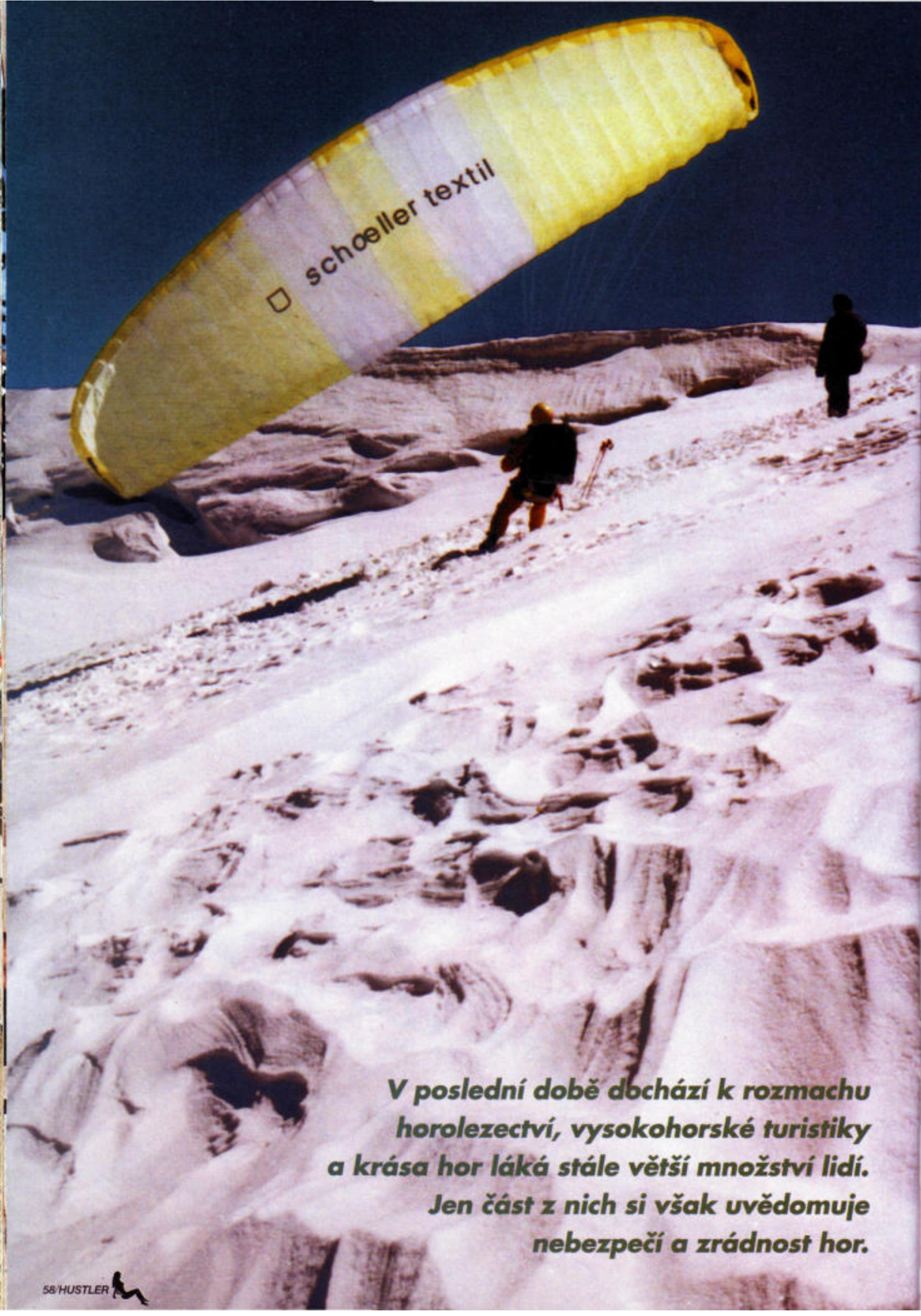

dubnová kočička

0609 112 234

HUSTLER

**V poslední době dochází k rozmachu
horolezectví, vysokohorské turistiky
a krása hor láká stále větší množství lidí.
Jen část z nich si však uvědomuje
nebezpečí a zrádnost hor.**

ČESKÝ OFICÁLNÍ PRVOSLET Z MONT BLANKU

Expedice, která se již dva roky chystala seskočit na svahovém padáku z nejvyšší hory Evropy Mont Blanc (4 807 m. n. m.), se snažila tato rizika omezit kvalitní fyzickou přípravou a sháněním odborné literatury či informací o střeše Evropy. Náročnost výpravy však zvyšoval fakt, že horolezecká expedice Mountain Clubu Morava neměla za cíl pouze výstup na Bílou Horu, ale také seskok svahovým padákem z nejvyššího bodu Evropy.

Je sobota 6. července, právě poledne a na rozvadovském přechodě českým a německým celníkům padl do oka starší červený žiguli s šedými blatníky, mosteckou SPZ a tříčlennou mužskou posádkou, připomínající rumunské uprchlíky, snažící se dostat k západním sousedům. Jeden celník nedůvěřivě obchází vůz a kontroluje pasy, další prohlíží zavazadlový prostor plný lan, karabin a svahových padáků.

„Kampak pánové, za práci za práci?“ „Na Mont Blanc,“ ozve se sborově z vozu, „Stejně jako to auto před námi.“ Celník po chvíli vrací pasy, zvedá závoru a dva vozy s českými horolezci vyráží směr alpský masiv.

Auta po třinácti hodinách jízdy doráží do horského střediska Chamonix ve Francii (1037 m. n. m.). Je neděle krátce po jedné hodině ranní a práce automobilů tady končí. Předtím, než je vystřídají lidské svaly, připravené na týdenní výstup, si však stroje i lidé rádi odpočinou. Poslední noc v teple se musí využít beze zbytku.

Teprve ráno všech osm členů expedice spatřilo horské velikány, které vzbuzují respekt svou velikostí a častými změnami nálad. Logicky tedy vedou první kroky horo-

lezců za meteorologickými informacemi. Předpověď není zrovna nejlepší: „Neděle, pondělí jasno, od úterka bouřky a sněžení.“ Je nutné se rychle rozhodnout. Týdenní pobyt v horách je potřeba zkrátit. „Musíme vrchol dobýt za dva dny“, zní rozhodnutí vedoucího expedice Pavla Svobody, a tak všichni se svými až třicetakilovými batohy plnými horolezeckých potřeb, potravin, malého množství prádla a jedním svahovým padákem Shoeller Textil, nasedají do lanovky na Hot. De Prarion, jež je vyveze do nadmořské výšky 1 853 metrů. Odtud sestupují o dvě stě metrů do Col. De Voza, kde je nutné počkat na poslední možný dopravní prostředek a to na „zubačku.“ Ta se pomalu plouží výš a výš, a vůbec jí nevadí, že za necelých 48 hodin má přijít sněhová bouře. Vláček končí ve 2 372 m. n. m. a odtud si vzhůru pomůže každý sám.

Hodiny ukazují 14.20 nedělního času a do horské chaty Guter (3 817 m. n. m.), která má být dnešním cílem, zbývá necelých 1 500 výškových metrů. Slunce svítí nezakryté jakýmkoliv mrakem, a proto se dá i v těchto výškách, na kamenitěm terénu, pohybovat v triku s krátkým rukávem. Osm Čechů má za sebou další tři hodiny, tentokrát pěší chůze, za stálého okukování koz, které se bez bázně přiblíží i na vzdálenost 2 metrů. Ostatně v těchto výškách se člověk příliš rychle nepohybuje, takže od lidí žádné nebezpečí nehrozí. Zato příroda se v letním počasí vyřádí. Na protějším svahu odděleném hlubokou roklínou asi 2 km, se utrhla lavina. Není to tedy žádný obr, ale na postrašení stačí. A to si ještě každý v hlavě probírá zkrácení plánu výstupu ze sedmi na dva dny. Kdo ví, co nás ještě čeká. Krátce před 18.00 hod. slunečného odpoledne Expedice stojí před strmou stěnou, vysokou cca 700 výškových metrů, na jejímž vrcholu je dnešní cíl, horská

chata Guter. Zde končí turistika a začíná lezení. Zhluboka dýchající postavičky se se svým nákladem pomalu pohybují po stěně a občasnou konverzací vystřídají časté zvuky lámání a padání kamene. V 3 600 m. n. m. se objevují první potíže. Horolezec Zdeněk Jirout začíná mít problémy s přechozenou stěvnou chřipkou. Po krátké přestávce se pokračuje ve výstupu. Není možné zpomalit tempo, neboť slunce začíná pomalu zapadat a zbývá ještě 300 výškových metrů. Kolem 20 hodiny jsou všichni asi 200 výškových metrů pod plánovaným přibytím. Je nutné zkrátit pauzy a zvýšit tempo než přijde tma, neboť teplota začne velmi rychle klesat pod bod mrazu a oblékání ve stěně není právě bezpečné, nehledě na další zdržení, které by to přineslo. „Kluci, musíme přidat,“ zní další rozhodnutí vedoucího expedice Pavla Svobody, které platí i na tři ženy v týmu. Všichni přiky-

vují, nikdo zbytečně nemluví. Dál se tedy leze a leze. Ve 22.30 hodin vchází první z výpravy do horské chaty Guter a za pár minut je uvnitř zbývajících sedm členů. Kolem leží na zemi, na stole, na lavicích, zkrátka všude, kde je místo, asi 60 budoucích dobyvatelů Mont Blancu. Tento počet je stanoven pouze odhadem, neboť zde nesvítí žádné světlo, vyjma svítilen, jež má každý připevněné na čele. Česká expedice si připravuje v rychlosti jídlo, na které za celý den nebyl čas. A samozřejmě je nutné zaplatit za přenocování, v přepočtu 600 Kč za jednu osobu. Ve 23.30 hod uléhají i Češi, jež doposud rušili noční klid, avšak ani po celodenní námaze není snadné usnout, neboť vzduch je o něco řidší, než na jaký jsou horolezci z „nížin“ zvyklí. Postupně však všichni na kratší či delší dobu usínají. Nikdo netuší, jak dlouho jejich spánek bude trvat.

Je pondělí 02.00 hod. ráno. Po dvou hodinách spánku se v chatě objevuje světlo, po kterém předchozího dne nebylo ani památky. Zářivky se pomalu rozblikávají a Francouz, který před chvílí vybíral poplatky, budí mumie rozeseté po místnosti: „Vstávat, Mt. Blanc čeká!“ Každý z návštěvníků chaty pomalu vstává, připravuje si horolezecké potřeby, při tom zakusuje oplatky a popíjí čaj. Na vrchol je třeba vyrazit časně z rána kvůli ledovci. Ten totiž přes den začne tát a boření se do sněhu nepatří k nejpříjemnějšímu zážitku. Také je potřeba vzít si s sebou jen nejn nutnější věci. Sedák, lano, mačky, pár karabin na navázání, trochu jídla, samozřejmě svítilnu, no a Češi berou ještě padák. Po 03.00 hod. ranní vychází k vrcholu dlouhý průvod horolezců, připomínajících zástup mravenců s lucerničkami. Členové Mountain Clubu Morava pokračují však jen čtyři. Druhá polovina výpravy, tedy tři ženy, Alice Hrdličková, Jana Jiroutová a Libuše Pavlu nemají dostatek sil a prezident horolezeckého klubu Zdeněk Jirout to ze zdravotních důvodů raději vzdává. K vysněnému vrcholu se vydávají pouze vedoucí expedice Pavel Svoboda, fotograf Lukáš Hrdlička, kameraman Martin Studecký a nejdůležitější člověk výpravy pilot Milan Eibel. Všude kolem se rozprostírá tma, ticho a slyšet je pouze boření nohou do zmrzlého sněhu. K páté hodině ranní je monotónnost pochodu narušena vycházejícím sluncem. Krátká přestávka nikomu neublíží a navíc, kdy bude znovu příležitost vidět slunce v takové kráse. Po chvíli zastavení se však začíná projevovat okolní mínusová teplota, a tak všichni znovu pokračují výš a výš. Průvod se pomalu roztrhal, světla pozhasínala a jako jedni z posledních se k vrcholu, který doposud není vidět, blíží i expedice nesoucí si 15 kilogramů pevné látky s provázky. Mezi tím se v protisměru vrací malé skupinky, které výstup již dnes nedokončí. Únava či horská nemoc pracují podle statistik. 60–65% horolezců vzdává boj o vrchol právě z těchto důvodů. V 4 200 m. n. m. míjí česká expedice dva horolezce nesoucí bezvládnou Francouzku. Jeden z Čechů nabízí pomoc, ale Francouzi s díky odmítají. Čekají už jen na vrtulník záchranné služby, který občas nad vršky hor prolétá. Čtveřice však pomalu postupuje stejným rytmem dál a dál, krok za krokem, minutu za minutou a snad jen zvedající se vítr narušuje rytmus výstupu.

Krátce před osmou hodinou a necelých 300 výškových metrů pod vrcholem začíná mít kameraman Martin Studecký krizi. „Kluci, já už toho mám dost“, zní jeho slova

zanikající ve větru. „Neblázní, přece to tady nevzdáme“, odpovídá po chvíli vedoucí expedice. „Za dvě, tři hodiny jsme nahoře, a dolů už to půjde v pohodě“ vysvětluje zkušený horolezec a fotograf Lukáš Hrdlička. „Ale jestli opravdu nemůžeš, tak to zabalíme“. Kameraman si ještě chvíli stěhuje, ale po pár vteřinách znovu šlape míčky vzhůru. Celá výprava tak opět drží pohromadě. Soudržnost je zde velmi důležitá a není možné, aby se jeden člen oddělil a vrátil sám. Výstup i sestup je týmová práce a přestože každý musí spoléhat sám na sebe, bez pomoci druhých se zde nedá existovat.

Slunce se již pevně usadilo na obloze a pálí do obnažených tváří horolezců, ale stejně tak vydatně jako sluneční paprsky bodají do obličejů krystalky ledu, hnané stále se zvyšujícím větrem, jehož rychlost stoupá úměrně s výškou. Češi se stále monotónním tempem blíží k vrcholu a zdá se, že je horolezecké nádherné opustilo. V horském hřebenu, necelých

100 metrů pod vrcholem, je míjí výprava, která se již vrací z nejvyššího alpského bodu. Při vyhýbání je potřeba dávat velký pozor, neboť hřeben je široký necelých 70 cm a po obou stranách jsou několikasetmetrové prudké srázy pokryté sněhem a ledem. Pro případ, že přeci jen ten, s kým je člověk navázaný na laně, začne padat kupředu vlevo, zní instrukce pro dalšího jasně: „Ty skoč doprava!“, a pak už jen záleží na jistícím laně, zda tě udrží. Tento manévr však není potřeba. Pozitivně naladěná sestupující výprava se úspěšně vyhnula pesimisticky vyhlížejícím Čechům, kteří stále šlapou a šlapou vzhůru. Každý z expedice nyní dýchá dvakrát až třikrát rychleji než normálně, neboť vzduch je řidší, ale přesto stále postupuje k vrcholu, který se zdá být pořád stejně daleko.

Několik desítek metrů pod vrcholem míjí Čechy další vracející se a znovu pozitivně naladěná expedice. Špička Mont Blancu jakoby se začínala pomalu přibližovat a s ní se zvyš-

valo i tempo chůze. Další pár minut dřiny a vrchol je tak blízko. Vypadá to, že se zvýšilo tempo a dokonce se zrušily i krátké přestávky k nabrání sil. Ještě několik metrů, ještě pár kroků, ještě kousek a je to tady.

Je 09.35 a čtveřice Čechů dobyla vytouženého vrcholu Mont Blancu. Není to tak jášavé zdolání, jak si představovali, neboť únava je značná, ale uvnitř cítí každý z nich nepostradatelný pocit vítězství. Všichni se rozhlíží a kochají krásou Alp z evropské pětitisícovky. Vrchol je pokofen, ale zbývá další úkol, závislý na pilotu Milanu Eiblovi. Zdá se však, že seskok ze střechy Evropy nepůjde uskutečnit. Kvůli extrémně velké nárazovosti větru a nedostatku místa na odstartování je potřeba sestoupit z vrcholu níž. Každý se na posledy rozhlédne kolem sebe a nyní již i pozitivně naladěni Češi, do kterých jakoby vstoupila nová síla, sestupují z 4 807 metrů. Pár minut bez pohybu na vrcholu a všichni jsou promrzlí na kost. Po chvíli sestupujícího pochodu se s dobrou náladou vrací teplo do těla, ale prudký vítr stále neumožňuje start. Je tedy třeba krátká porada. Vedoucí expedice Pavel Svoboda se s pilotem Milanem Eiblem shodují na sestupu až pod horský hřeben, kde si při výstupu všimlí poměrně mírného svahu, ze kterého by snad mohl být start uskutečněn. Všichni jsou tak trochu zklamáni, že seskok nemohl být uskutečněn ze samotného vrcholu Mont Blancu, ale bezpečnost a zdraví jsou na prvním místě. Hrdinů jsou již dneska totiž plné hřbitovy. Čtyři Češi tedy sestupují a nyní v opačném směru přechází po horském hřebenu, kterým dnes prošla hrstka horolezců. Sestup je mnohem snazší a rychlejší, a zdá se, že i Martin Studecký nabral ztracené síly.

Asi po půl hodině stojí pilot Milan Eibel na svahu ve výšce 4 200 m. n. m. a sleduje vítr. Po chvíli se odepíná od svých kolegů z jistícího lana a se slovy: „Zkusíme to,“ začíná rozbalovat padák. Pavel Svoboda pomáhá s přípravou startu, Martin Studecký zapíná kameru a natáčí, Lukáš Hrdlička fotí přípravy. První pokus o start maří silný vítr, který sráží padák s pilotem k zemi. Milan Eibl zkušeně dostává padák pod svou kontrolu a jakoby ani necítil bolest z předchozího nárazu, začíná znovu připravovat padák ke startu. Ten se ve chvíli zvedá nad pilotovu hlavu, Milan Eibl se dvěma kroky odráží, a jakoby vytažen jeřábem začíná stoupat vzhůru. S radostnými výkřiky a otázkou „Kluci, máte to?“ volá Pavel Svoboda na fotografa a kameramana. „Snad něco máme,“ odpovídají oba a sledují let žlu-

toblého padáku Shoeller textil nad vršky Alp. Start se tedy podařil, ale pilot má problémy. Těžká krosna a záložní padák na jeho zádech způsobují, že Milan Eibl letí značně zakloněný, nehledě na potíže s prudkým větrem, který lomcuje padákem ze strany na stranu. „Měl by začít klesat,“ hodnotí let Pavel Svoboda, jenž má na svahovém padáku nalétány desítky hodin. Ale zkušený instruktor paraglidingu Milan Eibel dobře ví, co má dělat. Začíná otáčet padák vpravo, ten po větru nabírá značnou rychlost a prudce klesá. Ještě jednou se zatočí nad horskou chatou Guter, kde čeká zbytek kamarádů a po té již důkladně vymrzlý mizí z dohledu mezi skalními masivy. Horolezci Svoboda, Studecký a Hrdlička, také potrápení mrazem začínají sestupovat, ale na rozdíl od pilota Eibela po svých. Jasně počasí a ostré sluníčko jim poskytují nádherný výhled, o který byli brzy ráno v těchto místech ochuzeni. Ani jeden z nich netuší, že právě jasné počasí a sluníčko jim způsobí zdravotní komplikace. Zatím ale sestupují níž a níž a ve 14.00 hod doráží k chatě Guter, kde na ně již čekají kolegové. Všichni si vyměňují zážitky, doplňují tekutiny a potravu a chystají se na sestup po 700 metrové stěně pod chatou a dále až ke stanici zubové dráhy, neboť horská bouře, která má zítra přijít, a na kterou zatím nebyl čas myslet, se blíží.

Okolo 17.00 hod. je již česká expedice v polovině stěny a začínají se projevovat malé problémy. Kameramanovi Studeckému, který má podrážděný obličej od slunce, začíná praskat nateklá kůže na nose a vytékat hnis. To zatím nikterak nebrání sestupu, ale po dvou dalších hodinách se podobné problémy projevují i u Svobody a Hrdličky, kteří dnes na prudkém horském slunci strávili více než 13 hodin. Studeckému zatím začíná vytékat hnis i z tváří, připomínajících velké puchýře. To jsou ale již všichni pod stěnou a je potřeba se dostat ještě o 700 výškových metrů níž. Kolem 22.00 hod. končí expedice dnešní pouti v 1 700 metrech nad mořem a začíná se připravovat ke spánku. K večeri ještě uvaří „šéfkuchař“, prezident klubu Jirout, bramborovou kaši a ovesné vločky, omyjí se opuchlé obličejy a jde se spát do opuštěného seníku, sloužícího jako nocleh pro turisty.

Je úterý 5.00 hod. Venku přesně podle předpovědi zuří bouřka a Pavla Svobodu budí Studeckého hlas: „Pavle, Pavle můžeš se na mě podívat?“ Svoboda tedy vstává v přítomnosti chatrče, bere čelovou lampu, svítí na Studeckého a zjišťuje, že ten má hnis rozteklý po celém obličejí a zalepené jím oči. Za chvíli jsou vzhůru všichni ostatní, tedy i zdra-

votní sestra Jana Jiroutová, která ihned bere lékárníčku a začíná pracovat v polních podmínkách. Sypký framykoin funguje až neuvěřitelně rychle a opatrným odstraněním strupů ze zhnisaného obličej se Studeckému odkrývají zalepené oči a také popraskané tváře a nos již nevypadají tak hrozně. S nosem a rty jsou na tom stejně též i Hrdlička a Svoboda. Podceňovat horské sluníčko se nevyplácí a jak je vidět, dobytí vrcholu není zadarmo. Jakou daň si vybral na třech jeho dobyvatelích, již Češi vědí, ale co pilot Milan Eibel, jak ten dopadl?

Kvůli téměř celodennímu ošetřování, ale také prudkému dešti, nemohl nikdo z expedice opustit seník. Kolem 16.00 hod. bouře polevuje a tak se tři ženy a čtyři muži znovu vydávají za svým druhem. Po dvou a půl hodinovém sestupu horským lesem doráží expedi-

ce do Chamoneux, kde v šedočerveném žigulíku již z dálky vidí spokojeně odpočívajícího pilota, jenž na první pohled dobře přistál a to více jak po hodinovém letu, čímž provedl „Oficiální český prvoslet z úpatí Mt. Blancu.“

Expedice Mont Blanc Shoeller 98 tedy skončila zdárně a i přes některé problémy dopadla podle předpokladů. Její úspěch motivoval členy Mountain Clubu Morava k další expedici, která je již připravována delší dobu, a to k výstupu a seskoku z nejvyšší hory Afriky Kilimandžára (5 895 m. n. m.).

Pokud se tedy v říjnu 99 budete pohybovat po Tanzánii a uvidíte český padák, pak vězte, že se jedná o tutéž výpravu, která v červenci 98 pokořila Mont Blanc.

■ Zdeněk Jirout

rozkoš a bolest NŮŽ JAKO EROTICKÁ HRAČKA

V mozku jsou centra bolesti a rozkoše těsně vedle sebe. Snad proto je bolest jedním z věmů, které jsou vždy „těsně u kraje“ sexuálního prožívání, sexuálních pocitů. Hranice mezi sexem a bolestí prakticky neexistuje – to, co vnímáme „za střízliva“ jako nepříjemnou či dokonce trýznivou bolest, se může v situaci sexuálního vzrušení velmi snadno změnit, „překódovat“ a stát se vzrušujícím, stimulujícím drážděním. Rozkoš a bolest jsou prostě blízkými příbuznými. Výraz obličeje ženy při orgasmu – maximálním prožitku rozkoše – je velmi podobný jako její výraz při porodu, při prožitku maximální bolesti. Podobně – penis je výsostně citlivá část mužského těla a jeho intenzivní dráždění „za střízliva“ může působit intenzivní, nepříjemnou bolest. To samé dráždění však v situaci sexuál-

ního vzrušení znamená rozkoš, vzrušení, cosi příjemného.

Sex s prvky bolesti není záležitostí menšinovou, není záležitostí nějaké hrstky ujetých deviantů – naopak, dotyky bolesti při sexu jsou standardní, „normální“ záležitostí, která obohacuje a koření běžný sexuální život. Sadomasochistické praktiky a nárůst jejich obliby bývají obvykle přičítány rostoucímu strachu ze svobody – díky tomu, že jsme stále svobodnější, muži stále víc postrádají nějaký scénář, vzorec chování – a reflexivně hledají útočiště, místo, kde alespoň chvíli nemusejí rozhodovat, věst, moment, kdy jsou alespoň na pár minut od svobody osvobození. Totéž místo nacházejí v poutech a řetězech, v hrané nesvobodě a otroctví sexu, pod podpatky dominy. To je však jen jedno z možných vysvětlení skutečnosti, že

erotické časopisy přetékají bičí, pouty, koženými řetězy, okovy, nejrůznějšími ubližovadly a ženami v maskáčích, policejních uniformách, černé kůži a latexu, vyzbrojených vši představitelnou výzbrojí. Druhé – jednodušší a jaksi přirozenější vysvětlení – zní, že S/M praktiky jsou prostě fajn a teprve dnešní doba je schopna toto nasnadě ležící tvrzení akceptovat a uvést do praxe.

Erotické S/M hračky

Sadomasochistické erotické hračky – přestože jejich škála je neomezená a záleží jen na fantazii uživatelů – existují v sex – shopch v poměrně omezeném výběru a zdá se, že sami lidé, kteří je navrhuji a prodávají, ustrnuli ve své fantazii a rezignovali na všechny možnosti tvůrčího rozvoje.

Základním sortimentem obchodů s erotickými pomůckami je nejrůznější oblečení – kůže, latex, řetězy a podobně. To vše je samozřejmě velice hezké a příjemné, ovšem slouží to pouze jako hračka. Na skutečné řízené působení bolesti to nestačí.

Stejně tak druhý základní sortiment – totiž pouta – k působení bolesti neslouží. Fixace partnerky je samozřejmě důležitá, neobejdeme se bez ní – ale je to jen první krok. K dalším krokům potřebujeme další, sofistikovanější a rafinovanější pomůcky.

Pokud zajdete do sex – shopu, najdete v roli těchto pomůcek především biče. Biče v nejrůznějších formách provedení a stylech, navíc v nejrůznějších kvalitách. Když opomineme nevkusná šidítka z koženky, které jsou určeny pouze pro hru, pro simulaci bolesti, můžeme si v podstatě vybrat jen z pár modelů.

Nejoblíbenější a nejsnáze dostupné jsou dŮtky – pevné držadlo zakončené několika (pěti, devíti, patnácti) koženými šňůrkami, optimálně s uzlíkem na konci. Bití dŮtkami je asi nejméně bolestivé, chceme-li dosáhnout skutečné bolesti a ne jen hry na bolest, imitace, musíme hodně přitlačit. A pokud to přeženeme, zůstávají na kůži partnerky/partnera zaznamatelné a pomalu mizící modřiny nebo „jelita“.

Druhým rozšířeným bičem, který je snadno možné získat v sex shopu nebo v prodejně s jezdeckými potřebami, je klasický jezdecký bičík. Tedy pružný proutek na švihání, opletený kůží (úpadkové materiály opět úmyslně vynechávám). Při jeho užití je ještě těžší než u dŮtek nezanéchat obtížně se hojící modré pruhy na stehnech či zadku partnerky. Jezdecký bičík se navíc dá při neopatrné manipulaci poměrně snadno zlomit a při nešetrném skladování („ve stoje“, opřený o konec, kterým se bije) se může snadno prohnout a zničit.

Konečně třetí dostupný model je klasický bič, to jest držadlo opletené kůží, na konci opatřené koženým „peškem“, který dopadá na tělo.

Všechny biče, bez ohledu na konkrétní provedení a specifickou funkci, spojují dvě věci. Jednak skutečnost, že jsou určeny k bití, k působení bo-

lesti. Za druhé to, že jsou nezakrytými, výmluvnými falickými symboly. Jako erotická hračka se však dá použít jiný, ještě jednoznačnější a funkčnější falický symbol – totiž nůž.

#Nůž jako falický symbol

Při výběru erotické hračky k S/M praktikám je (ostatně jako u čehokoliv) k nezaplacení nejdříve použít hlavu. Erotická hračka samozřejmě funguje tím lépe, čím méně skrytá je její symbolika a čím efektivněji se dá ke svému účelu – totiž řízenému a cílenému působení bolesti – použít. Nůž splňuje požadavky na sto deset procent. Čepel je totiž nejsnadněji čitelným, nejméně symbolizovaným vyjádřením falu, co znám. Chladná, nesoucítelná ocel čepel je spíše než symbolem falu falem sama. Trčící, ostrá, k zabíjení či zraňování připravená čepel je snad nejméně „převlečeným“ vyjádřením mužského principu, rovného, přímočarého násilí erekce a ejakulace, jaká existuje.

Nůž je prostě vrcholnou S/M erotickou hračkou, zkratkovitým vyjádřením toho, o co v sexu (a tvrdším S/M sexu obzvláště) jde. Nůž je přímá výzva, ničím nekamuflovaná účinnost pyje, průnik, penetrace, zasunutí, zabodnutí... Nůž je absolutní vyjádření falu – a zároveň absolutní erotická hračka.

Nůž jako S/M instrument

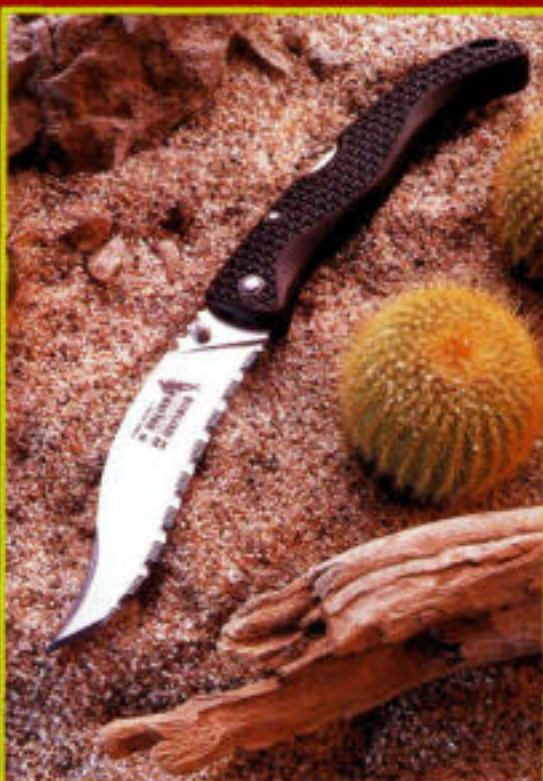
Nože jako hračky lze použít – na rozdíl od biče – k až lékárnickému odměřování působení bolesti. Drobné bodání hrotem, tažení hrotu nože po těle partnerky/partnera, lehké nařiznutí partnerčiny kůže, ornamenty v ní, vyryté špičkou čepel, stopy nože, které zůstávají nebo mizí zcela podle vůle toho, kdo jej drží v ruce... Nůž je prostě špičkovou erotickou hračkou – a skutečnost, že je v podstatě nesymbolizovaným, jasným vyjádřením pyje, jeho funkční výhody ještě posiluje.

Podobně jako u bičů, erotického S/M oblečení a pout, je samozřejmě i u nožů použitých jako erotická hračka, zcela klíčová jejich kvalita, řemeslné a estetické zpracování a materiál, ze kterého jsou vyrobeny. Nejrozumnější nožíky nabízené v teleshoppingu, nože za řádově stokoruny koupené u vietnamského stánku či kuchyňská kudla nejsou samozřejmě potenciálně vhodné ani ke krájení chleba – jako erotická hračka jsou však zcela nepoužitelné. Má-li nůž fungovat i v této roli, musí to být značkový a vrcholně kvalitní výrobek, který situaci nezatíží trapností a nedokonalostí svého vzhledu.

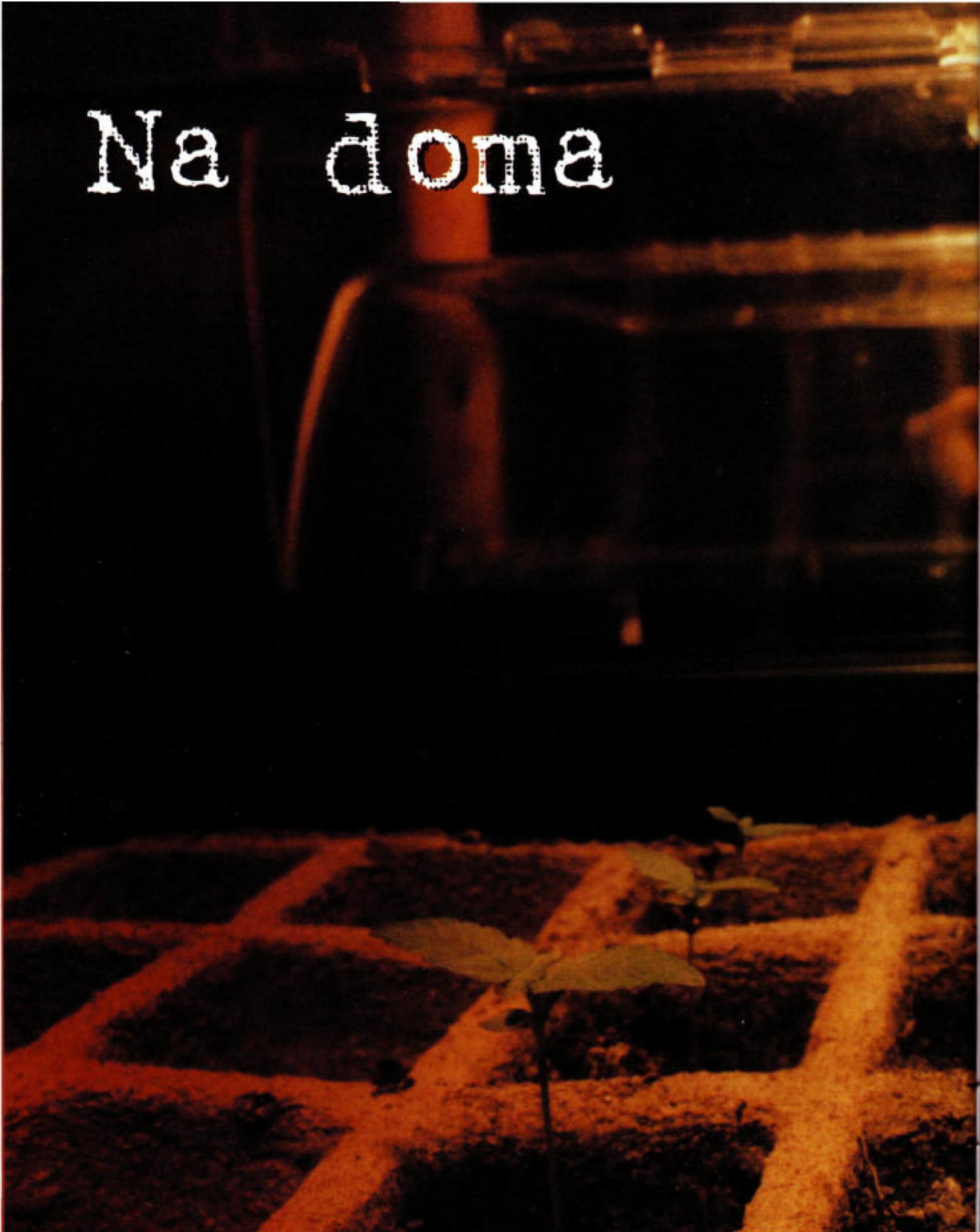
Já osobně používám nůž Smith & Wesson S.W.A.T. – tyto nože dováží firma Wittig & Partner ze Spojených států. K dispozici je však celá škála nožů, které se liší rozměry i designem.

Pro muže jsou obzvláště vhodné modely (vyjmenovat 3 větší nože), pro ženy (vyjmenovat 3 menší nože). Příjemnou zábavu!

■ Jiří X. Doležal

Na doma

A dark, atmospheric photograph. In the foreground, a small, young plant with a few green leaves grows from the ground. The ground is dark and uneven, with some lighter patches. In the background, a large, dark building with a curved roof is visible, illuminated by a warm, orange light that creates a strong glow and long shadows. The overall mood is mysterious and somewhat somber.

JE NOC. SEDÍME V KANCELÁŘI MALÉ SOUKROMÉ FIRMY V MALÉM MĚSTĚ V POHRANIČÍ. TAKOVÝCH MĚST JSOU U NÁS STOVKY, V KAŽDÉM Z NICH DESÍTKY MALÝCH FIREM. KANCELÁŘ, VE KTERÉ SEDÍME, TEDY ZDÁNLIVĚ NENÍ NIČÍM NEOBVYKLÁ. STEJNĚ OBVYKLÝ A NENÁPADNÝ JE TŘICETILETÝ PODNIKATEL - MAJITEL A ZAKLADATEL FIRMY, OTEC DVOULETÉ DCERY, MANŽEL SVÉ ŽENY.

PLATÍ DANĚ, ZDRAVÍ SOUSEDY, NA AUTĚ MÁ ZÁSTĚRKY, TAKŽE NEZNEČISŤUJE SILNICE ANI OSTATNÍ ÚČASTNÍKY SILNIČNÍHO PROVOZU. PROSTĚ NORMÁLNÍ, NIJAK NEVYČNÍVAJÍCÍ ČLOVĚK, KTERÝ NIKOMU NEŠKODÍ. NIC ZAJÍMAVÉHO. KROMĚ SKUTEČNOSTI, ŽE ONEN PODNIKATEL, SE KTERÝM SEDÍME V NOČNÍ KANCELÁŘI JEHO FIRMY, JAKO KONÍČKA PĚSTUJE MARIHUANU.

Sedíme, je to pár hodin, co jsem přijel, a jeho trávu samozřejmě kouříme. Nejen my dva, ale třetí muž, který s námi v místnosti je. Vypadá jako mladý intelektuál, mluví jako mladý intelektuál, kouří společně s námi dvěma trávu jako mladý intelektuál, ale ve strohé řeči úřední mluvy se jedná o vyššího důstojníka policie.

O koníčku svého známého – místního podnikatele – samozřejmě dobře ví a momentálně se osobně seznamuje s výsledky jeho práce.

Podnikateli se jeho koníček daří – policejní důstojník je totálně zmatlanej a vzpomíná na svou literární tvorbu. Když se mi konečně podaří stočit řeč na skutečnost, že v jiných městech lidé na jeho místě takové, jako je vedlejší podnikatel, zavírají a znepríjemňují jim život, zamyslí se. „Jednak nedělá nic špatného, za druhé oficiálně o ničem nevím. Lézt někomu do domácnosti bez důvodu samozřejmě policie nesmí, a pokud si v té domácnosti někdo pěstuje hulení a nevykřikuje to dokola, je to jeho věc – nevím, proč by to mělo policii zajímat.“

S čímž nelze než souhlasit. Bohužel – většina policistů u nás myslí výrazně jinak...

PĚSTÍRNA

Přespím v hotelu a druhý den ráno zvoním u podnikatele doma. Bydlí s manželkou v rodinném domku – opět dům, jakých je v republice tisíce. Nenápadný, udržovaný, je na něm poznat, že se majitel stará, ale že nežije v takových finančních poměrech, aby si mohl kupovat parkovací výtahy nebo kryté bazény na zahradu. Prostě normální dům normálního člověka.

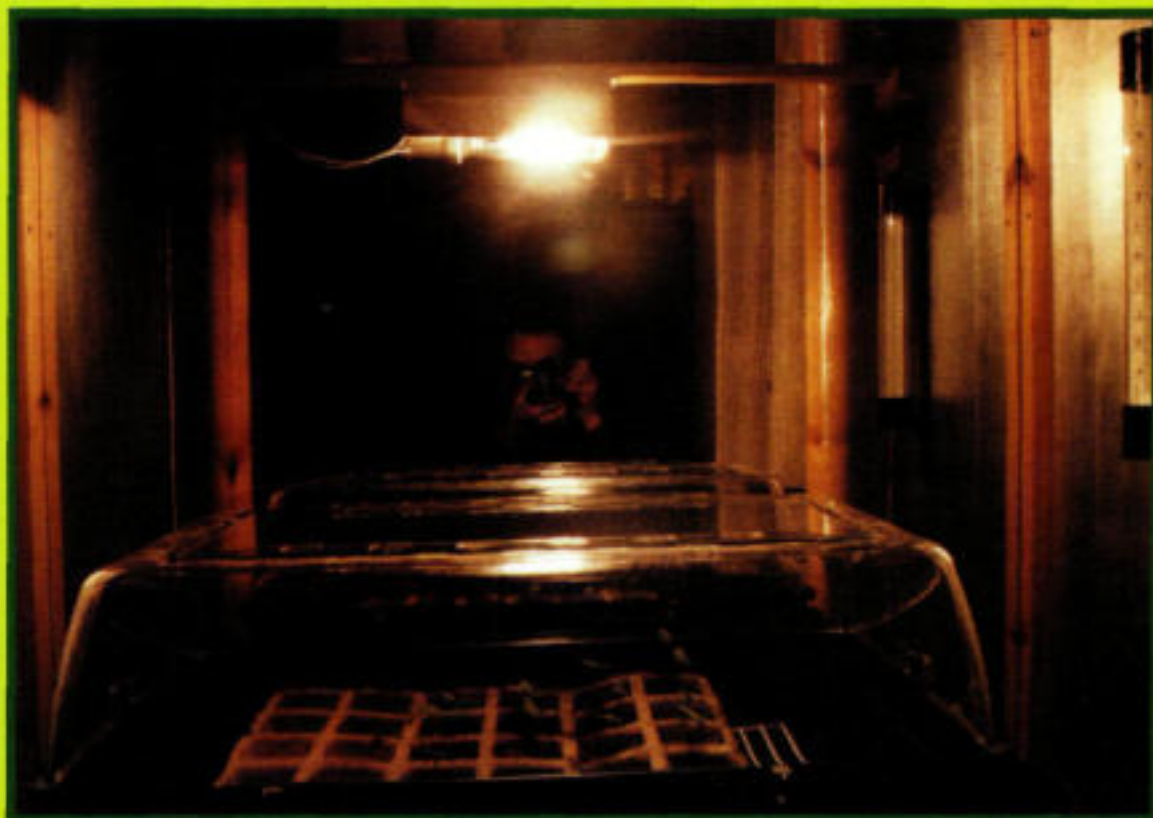
Podnikatel mi přijde otevřít – má na sobě džíny a triko, na nohou papuče – a vede mne do prvního patra. A tam, v chodbě, že nezabírá skoro žádné místo, stojí pěstírna. Na první pohled vypadá spíš jako estetický doplněk interiéru, jako vnitřní skleník na orchideje – rozhodně není poznat, že

by to bylo zařízení NA VÝROBU DROG! Přestože se nám naši legislativci a nejrůznější vychovavači národa pokouší namluvit, že ono zařízení je hrůzným ohrožením civilizace, TOVÁRNOU NA DROGY a vůbec čímsi trestuhodným, zavrženíhodným a nebezpečným.

„Trávu jsem si pěstoval dlouhá léta. Samozřejmě jsem ji i kouřil a kouřím – ale pěstování samo mne začalo bavit natolik, že jsem si začal shánět nejrůznější pěstitelské, zahradnické příručky, články o pěstování, katalogy osiva... A tak víceméně samozřejmě vyplynulo, že mi začala vrtat hlavou myšlenka skleníku, interiérového pěstování. Obzvlášť se změnou drogového zákona začala být věc aktuální – pokud pěstuješ v současné situaci někde venku, na zahradě, máš velkou pravděpodobnost, že tě někdo udá. Pokud pěstuješ na nějakém políčku v lese, máš stejnou pravděpodobnost, že ti někdo konopí ukradne, sklídí za tebe. A v obou případech jsi závislý na rozmarech počasí,

na tom, jaké se vyvede léto. Loni na jaře, když už bylo jasné, že represivní drogový zákon projde a úřady začnou pronásledovat i kufáky marihuany, jsem se definitivně rozhodl."

Pavel – říkejme tak pro stručnost podnikateli, jmenuje se samozřejmě úplně jinak – si nejdříve nechal dovézt všechny možné příručky a návody na vnitřní (indoor) pěstování. V Holandsku se dají koupit zcela běžně a výběr je obrovský, dostupné jsou i v Německu. Sehnal, prostudoval, a zjistil, že má dvě možnosti. Buď to risknout, objednat z Holandska podle katalogu kompletní vybavení a zkusit experimentovat. Anebo se do Holandska vypravit na poznávací zájezd, okouknout, jak to tam dělají, a koupit osivo a nenahraditelné součásti skleníku. Zbytek zkusit sehnat v Čechách – v cenách výrazně příjemnějších.

„Byl jsem v Amsterdamu týden a v podstatě se jednalo o studijní pobyt – obcházel jsem coffee shopy, hamp shopy, muzeum marihuany a hašiše, prodejny semen, a všude prohlížel, vyptával se a koukal, co se dá kde opsat a okopírovat. Chtěl jsem skleník mít v bytě, a tak bylo důležité zjistit, že může být nejen funkční, ale také hezký..."

Nakoupil semena, hnojiva, plánky a vrátil se domů. Tady pak další tři měsíce sháněl a konstruoval. Po třech měsících zasadil první semena.

Jeho skleník (či spíše pěstební jednotka – s klasickým skleníkem má zařízení málo společného) má půdorys přesně metr čtvereční a vysoký je dva metry. Boční stěny a strop jsou z dřevotřískových desek, uvnitř tepelně izolované a potažené hliníkovou fólií. Zadní stěna je zrcadlová (což je samozřejmě jenom estetická

vychytávka), dno tvoří plastová nádržka. Přední stěna je z polohovatelných žaluzií, které se dají vytáhnout.

Nahoře pod stropem je sodíková výbojka s bílým světlem. "Používám čtyřistawattovou, ale v Holandsku je obvyklejší svítit šestistovkou." Celá pěstirna má vlastní elektrické hodiny – pro kontrolu, aby se vědělo, kolik toho "sežere" – a za nimi několik samostatných okruhů. První vede k spínacím hodinám regulujícím délku "dne". Druhý k topení. A konečně třetí k ventilátoru, který se v některých fázích růstu rostlin zapíná. Stojí před skleníkem a fouká přes žaluzie.

V nádrže na podlaze stojí devět mohutných květináčů s půdou připravenou podle speciálního receptu z holandských pěstitelských příruček. Na květináčích pak malý – vyrobený z plastové bedny na přepravu zvířat – paníček na mladé rostlinky.

„Prvních padesát dnů od setby mají rostliny osmnáct hodin denně světlo a šest hodin tmu. Semena – patnáct semínek stojí od osmdesáti do sto padesáti guldenů podle odrůdy – se sázejí do malých květináčů do paníčku. Když rostliny dorostou asi patnácti, dvaceti centimetrů, rozsazují se do velkých květináčů. Po padesáti dnech jim zkracují den – dalších třicet dnů mají dvanáct hodin světla a dvanáct hodin tmy denně.

Podle zkracování fotoperiody rostlina pozná, že se blíží podzim – takže nasadí na květ. A jeho zrání trvá přibližně těch třicet dní. Zalévám zatím ručně – ale do budoucnosti plánuji

do skleníku zavést čerpadlo a i závlahu automatizovat..."

Náklady na postavení celé pěstirny je těžké vyčíslit. Pokud do nich budeme počítat i studijní cestu do Holandska, nebudou malé. Jenom sama pěstirna – desky, izolace, elektrické rozvody, výbojka se startérem, květináče, ventilátor, žaluzie, elektrické hodiny a spousta dalších nepostradatelných maličkostí stály (s tím, že Pavel většinu sestavoval z tuzemských, tudíž levnějších materiálů) kolem pětadvaceti tisíc korun. Plus samozřejmě (alespoň pro první fázi) originální holandská hnojiva. Stejně drahá jako původní sadba...

Denní náklady na energii jsou asi dvaadvacet korun – s tím, že Pavel má pěstirnu v bytě, v teplém interiéru, takže nemusí rostlinám konopí příliš přitápět. Kdyby byla pěstirna

umístěná někde ve sklepě nebo v garáži, nároky na energii by samozřejmě vzrostly.

Když mi podnikatel pěstirnu ukázal, byl jsem nadšen. Obzvláště pak v momentě, kdy ubalil prvního jointa ze svého vlastního indoor skunka. Kouření, které v pěstírně vypěstoval, bylo skutečně vynikající. Chuťově výrazné, s dobrým, čerstvým buketem, voňavé, a především – nesmírně silné. Nedokážu odhadnout, zda ten skunk (pečlivě po sklizni sušený do vláčna a pak skladovaný v mrazáku) měl třicet, nebo čtyřicet procent THC – každopá-

ně byl na omak lepkavý, vláčný, výrazně aromatický a lákavý.

TRESTNÍ ZÁKON

Ten den již samozřejmě na podobné úvahy nedošlo – skunk byl příliš dobrý na to, aby pustil do hlavy nějakou chmuru. Teprve následující ráno jsem začal přemýšlet o tom, že jsem byl den předtím vlastně za hranicí zákona. A Pavel – díky svému koničku – je za ním dodnes. Je to naprosto iracionální (a v Pavlově případě vlastně i nepravděpodobné – ale ne všude jsou tak rozumní policisté), ale provozování pěstírny by se dalo klasifikovat jako "výroba drog". Na což trestní zákon pamatuje několika lety vězení. Vím samozřejmě o tomto nesmyslném paragrafu, podle kterého může být člověk uvězněn za pěstování několika kytek nejstarší kulturní rostliny lidstva – totiž konopí, dlouho. V kontextu návštěvy pěstírny je ale ještě zřejmější jeho naprostá nelegitimita a nesprávnost. V kontextu návštěvy Pavlovy pěstírny je vidět, že onen zákon je neoprávněnou buzerací a lidé, kteří podle něj byli za pěstování konopí odsouzeni, jsou odsouzení nespravedlivě. Pavel – a všichni další pěstitele v této zemi, kteří si pěstují marihuanu jako on – totiž nedělají nic špatného.

NEDĚLÁ NIC ŠPATNÉHO!

Pavel je to, čemu se za první republiky říkalo „slušný člověk“ a co dnes politici označují termínem „řádný občan“. Živí se vlastní prací a podnikatelským umem, dobře se stará o rodinu, platí daně, z jeho práce a fungování jeho firmy má užitek nejen on sám, ale celá společnost. To, že rád kouří marihuanu a že si ji pěstuje, je jeho naprosto soukromá záležitost – stejně jako to, co po nocích v posteli dělá se svou manželkou. Stát si přesto osobuje právo mu do toho (přínejmenším do toho pěstování) mluvit a dokonce mu hrozit, že jej zavře do vězení.

„Neprodávám...“ říká Pavel. „Samozřejmě vypěstuji víc, než sám spotřebuju – podle csiva je z jedné rostliny možné získat až tři sta gramů kvalitní marihuany, takže vykoupit celou produkci prostě nestihám. Takže jsme se dohodli s přítelem, který nemá podmínky na vybudování vlastní pěstírny, že pěstuju i pro něj – za úhradu elektrického proudu.“

Opět – zcela nezávadná dohoda mezi občany, kterou však má stát tendenci vykládat jako „trestný čin“.

MODEL LEGALIZACE

Je otázkou krátkého času – pěti, deseti, maximálně dvaceti let – kdy evropské státy pochopí, že nesmyslný americký model „války s drogami“ k ničemu nevede a dojde alespoň k legalizaci konopí. Drogy, která většiny svých uživatelů nezpůsobuje žádné nepříjemnosti, drogy, která nemusí vést k závislosti a úpadku, drogy, která je stejně legitimní jako červené víno. Příklad pěstírny ukazuje, že lidé, kteří kouří marihuanu, ji nebudou potřebovat odnikud dovážet, že stát nebude mít s celou záležitostí žádné starosti nebo práci. Stačí vybrat daně – které by správně měly být použité na protidrogovou prevenci a na výdaje, které společnosti vznikají díky problémům s návykovými drogami jako heroin nebo pervitin.

Jediné, co tedy stát musí k legalizaci podniknout, je stanovit daně. Domnívám se, že pro pěstitele, jako je Pavel, by bylo nejjednodušší zavést roční paušál ze čtverečního metru pěstírny. Veškeré stesky nad jedinou legitimní námitkou vůči užívání marihuany – totiž nad tím, že je nezdaněná – by tak odpadly. A všechno ostatní – totiž její pěstování a konzumaci – by už konečně mohl tatiček stát nechat na svých občanech a nekafrat jim do toho.

■ Text a foto Jiří X. Doležal

„Tak ti nevím... je to Dagmar nebo není?“

ELI

FOTO: Jana Křenová

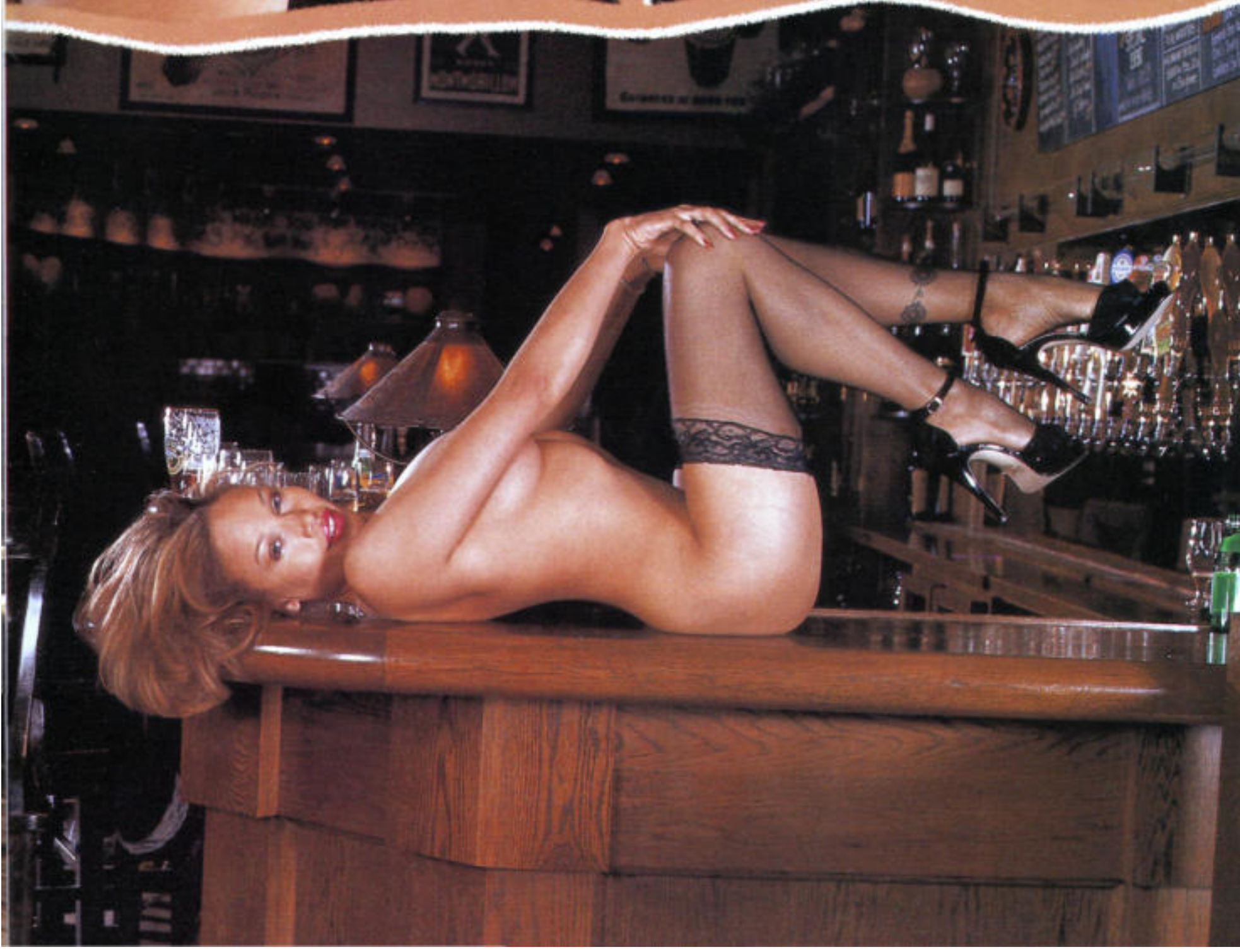
„Rodiče ze mne chtěli mít hodnou a způsobnou holčičku. A podle toho mě také od dětství vychovávali. Já se ale v tom jejich překultivovaném světě, plném ušlechtilosti, pilného sebevzdělávání a vybraného společenského chování, už jako úplně malá holka div nezadusila nudou. Táhlo mě to z toho skleníku pryč – někam, kde bude sice mnohem drsněji, ale zato tak nějak lidsky přívětivěji. Proto jsem se ve škole vždycky kamarádila s těmi největšími darebáky. No a pak jsem se s nimi už nejen kamarádila, ale postupně jsem se od nich dávala zasvěcovat do tajů sexu a takřčené tělesné lásky. Dneska už se v ní sama troufám vyznat do té míry, že jestli jsi dost velký grázlík na to, abys mě zaujal – můžeš se už předem těšit, jak to spolu roztočíme, až se někdy potkáme a dostaneme chuť si to rozdat.“

ŠKA

Jindřich Štreit

Téma ženy je klíčovým tématem všech lesklých časopisů – od nejpovrchnějších pseudomódních plátek po nejtvrdší porno, od intelektuálně newageových až po idioticky společenské, najdeme je všude.

Jsou buď bez obalu, nebo naopak zabaleny tak, aby obal tvořil co nejelegantnější dressing na jejich těle. Jsou mladé, zdravé, krásné, atraktivní, štíhlé, sexy, pojednané, načunčané a mrzký chtíč vzbuzující.

Ženy na fotografiích Jindřicha Štreita bývají přesně opačné. Provedu rituální úlitbu bohům, abych se vyhnul sprostým dopisům od žen, které Štreit fotil a kterým se tento text dostane do ruky: Vás se to samozřejmě netýká, Štreit fotí i krásné a udržované ženy. Občas. Tento text je však o těch druhých. O těch ženách na Štreitových fotografiích, které jsou hnusné, špinavé, sešlé, zbědované, nehezké, nevkusné, zpustlé, tlusté, vychrtlé, staré, svrasklé a odpor vzbuzující. Takových je totiž na Štreitových fotografiích většina.

Štreitovy ženy vzbuzují hnus a nechut, se sexuální pudem nemají nic společného, ale ty fotky jsou přesto nesmírně krásné – krásou až klasickou, konzervativní, staromódní. Sám Jindřich Štreit je mimořádně pojednanou bytostí – nosí mohutný vlas v současnosti šedý, dříve sytě a leskle černé barvy, šedý vous, vždy v černém, obvykle na krku dře-

věnou či koženou bižuterii, na které je poznat, že je autorská, a viditelně kontrolované srdečně společenské chování. Fotografie splňují stejná estetická kritéria. Jsou lehce teatrální, konzervativní, černobílé, na první pohled sociologické. Na jejich estetice je poznat, že jejich autor jedno období svého života spravoval hrad. Přes všechny tyto konzervativní rysy jsou ženy na Štreitových fotografiích opravdu hnusné. Proč?

Postupně se naučil fotografovat a sociologický dokument jej přestal bavit – jeho fotografie, i když zdánlivě sociolo-

Nosí mohutný vlas v současnosti šedé, dříve sytější a leskle černé barvy, šedý vous, vždy v černém, obvykle na krku dřevěnou či koženou bižuterii, na které je poznat, že je autorská, a viditelně kontrolované srdečně společenské chování i jeho fotografie splňují stejná estetická kritéria

gické, jsou již dlouhá léta spíše autorskou výpovědí než zprávou o realitě. Za dlouhá léta na Sovinci se však naučil

vidět a najít krásný obraz i v humusu. A naučil se domluvit s lidmi, kteří jsou opravdu hnusní, a naučil se jimi manipulovat. A tak na některých jeho cyklech / reportážích najdeme opravdu hnusné lidi – tak hnusné, že je ani nikdo jiný nefotí, neboť se jich bojí.

Dělá samozřejmě i reportáže o věcech méně ohyzdných – jeho Japonsko nebo okres Saint Quentin jsou díly standardní estetiky – ale projekt Cesta o svobodě (o světě drog) nebo kniha Vesnice je svět by mohly hravě aspirovat na první místo v prezentaci hnusoby. Jednoznačně převažují odpudiví lidé, estetika zmaru, poezie rozkladu... Přesto jsou Štreitovy fotky oněch hnusob klasicky krásné.

Dokáže z oněch eklaht atributů a světla aranžovat decentní, poetická a melancholická zátiší a vnutit i mimořádně odpudivým věcem a lidem svoje momentální estetické vidění tak, aby

mu pro objektiv vytvořili krásný obraz.

■ Jiří X. Doležal

a jeho ženy

Jindřich Štreit je původně vesnický kantor v jednom z koutů země s nejméně civilizovanou populací – z Bruntálska. V jedné z vesnic, se kterou sousedí ta, ve které bydlí Štreit, jsem kdysi asi hodinu a půl marně přemýšlel o pohlaví jediného hosta kromě mě – asi pětaticetiletého domorodce v kulichu a vaťáku. Za tu dobu vypil lahev Meruňky. Potkal jsem v tom kraji hodně jemu podobných. Štreit mezi nimi vydržel dlouhá léta (dosud mezi nimi žije) a začal si je fotografovat – dělat sociologický dokument o tom, jak se tam na té vesnici žije.

Jak se do lesa volá...

...tak se z Hustlera ozývá

Nikdo nedělá nic bezdůvodně. To je všeobecně známá pravda a není na tom nic špatného. Otázkou však je, zda onen důvod je znám, vysloven nebo pokoutně maskován a schováván za úplně jiný. Taky je důležité, zda se jedná o obecně prospěšný či čistě osobní důvod. U každého politika by proto jemná pavučina kolem pozadí jakéhokoliv rozhodnutí měla být přehledná a jednoznačná. To, že tomu tak ve skutečnosti nebývá, není chybou těch, kteří se snaží pochopit, ale těch, co spřádají ony sítě a pavučiny, často velmi tajemné. A tak se nelze divit, že prostý občan, jako například já, říká, že za tím vším musí něco být. „Něco“, co obyčejný smrtelník nemůže pochopit. Vždyť v politice se hraje vysokými kartami a hráči si do karet nevidí.

Vezměte si například aféru kolem odvolání šéfa BIS pana Vulterina. V periodikách a v televizi se dozvídáte ty nejfantastičtější scénáře špionáže a kontrašpionáže. Na scénu přicházejí tajní, prozrazení a uprchlí špioni a v neposlední řadě duševně nemocní ministři. Ne, to není scénář pro nový film s Jamesem Bondem. Tady jde bohužel o život agentů, pověst České republiky a budoucnost bezpečnostních služeb. A tak, zatímco v kině se vám díky anglickému humoru vkrádá úsměv na rty, v realitě se nestačíte divit sociálně demokratické profesionalitě. Nasadit socialistické ministry k CI5, byli by z Profesionálů šikovní hoši z večerníčku „A je to“.

Je až k neuvěření, že právě ministr Kavan, který má sám „specifické“ zkušenosti s tajnou službou, si neodpustí vykecat důležité informace, které ve svém důsledku zapříčiní útěk iráckého velvyslance. Můžeme se potom divit dalšímu expertovi, tentokrát s paranoidními příznaky, ministru Baštovi, že když zjistí, jak velký průšvih se stal, začne kolem sebe kopat nožičkami a hledat obětního beránka nebo kufřík, který by vše osvětlil? A teď přichází ta hlavní otázka. Proč to dělají? Najít odpověď se může zdát velmi těžké, vždyť jde o vysokou hru, ale díky psychickým kvalitám zúčastněných by to neměl být zase takový problém. Nebojím se vyslovit až „revoluční“ názor, že výše uvedení pánové svým jednáním nesledovali nic. Vlastně jsou jen v jakémsi vleku událostí, které nejsou schopní, díky již zmiňovaným kvalitám, ovlivňovat a usměrňovat. Chtělo by se říci, že jsou to „správní“ lidé na rozhodovací pozici. Proto se na mysl krade otázka, jak dlouho jim to Václav Klaus ještě bude tolerovat? Protože i u něho je to jen o tom, čeho chce dosáhnout. Což je vlastně jasné – návrat k moci, respektive do vlády. Jen cesty jsou zahaleny tajemstvím. Snad nás čekání nebude příliš stát. Protože nebudeme bláhoví, Václavu Klausovi nejde o naše dobro.

Zatímco u Václava Klause je problém vidět za oponu, u ministra Davida je vše jasné. Určitě si vzpomínáte na jeho rozhodnutí, že pracovníci v nemocnicích nesmějí mít tetování a já nevím co ještě... Na první pohled to vypadá na nejčistší úmysl. Konečně ministr, kterému jde o hygienu (aspoň tu naši), ministr, co má zájem, aby se lidé v nemocnicích především léčili. Ale chyba lávky. Když budete mít štěstí a budete v blízkosti ministra ve chvíli, kdy se obnaží do půl těla, pochopíte. Tak krásného čínského draka byste jen těžko hledali. Táhne se od místa mezi lopatkami až skoro úplně „dolů“. Není mi známo, který mistr na ministrovi pracoval, ale byl to rozhodně umělec. Ta hra barev, nápadů, křivek a mytologie, přál bych vám to vidět.

A teď vám musí být jasné, co ministra vedlo k onomu osvětlenému rozhodnutí. Jen si to představte – ministr přijde na kontrolu, sundá košili, odhalí draka a to by v tom byl čert, aby v příštích senátních volbách neuspěl. Je jasné, že volič nesmí být rozptylován. Jen jsem zvědavý, v jakém dalším odvětví nás čeká podobný zákaz.

A jaké z toho všeho plyne ponaučení? Nedělejte si tetování. Leda, že byste chtěli kandidovat do senátu.

■ Robert Levin

„Minimálně jednou za rok se chovám jako SPT Telekom. Ojebu uživatele internetu!“

NEBEZPEČNÉ n á k a z y

Sexuální turistika u nás po roce 1989 jen a jen kvetla a tak není divu, že v Čechách došlo k mnohem většímu výskytu klasických pohlavních (venerických) nemocí a přenosně pohlavních chorob (sem patří např. AIDS, ale třeba i hepatitida B). Po otevření hranic došlo k velkému nárůstu nabízených erotických služeb všeho druhu. Od pouličních prostitutek přes bordýlky, až po mladé kluky na Hlavním nádraží, poskytující služby homosexuálně zaměřeným pánům, kteří se to snad stydí, a tak musejí platit a jezdit si zalaškovat do Prahy.

Dnes se u nás zase čteně objevuje kapavka, syfilis, měkký vřed, ale také se stále častěji objevují infekce např. trichomonáda, různé kandidy nebo kvasinky a plísň.

Syfilis je známá pod méně obvyklým českým názvem příjice neboli LUES, probíhá ve třech stádiích. Po inkubační době 2–4 týdnů se projeví první příznak – většinou nebolestivý tvrdý vřed (ULCUS DURUM). Důležité je, že se nachází v místě vstupu infekce. U mužů je to často na předkožce, zatímco u žen na vnější straně pochvy. Přenáší se pohlavním stykem, ovšem i při orálním nebo análním sexu. To znamená, že se vřídek může objevit třeba i na sliznici v ústní dutině. Po čase (asi tak v pátém až šestém týdnu) dojde ke zduření lymfatických uzlin. Tím choroba přechází do druhého stadia. Nastupují kožní a slizniční projevy – vyrážka, zmokvané kožní výrůstky, které jsou silně nakažlivé. V některých případech si ji méně pozorný postižený nemusí ani všimnout, protože může probíhat též nenápadnou formou. Nevyskytují se jen v okolí první nákazy, ale i např. na zádech. Nastává doba latence, což označuje skrytý průběh. Jedním z pozdějších příznaků 3. stadia jsou tzv. Gummaty. Je to zánětlivý projev, který začíná jako tužší hrbol a postupem času změkne. Vytéká z něj tekutina (připomíná arabskou gumu – od ní je odvozen asi i její název). Gummata se může vyskytovat kdekoli v těle... v játrech, svalech, kostech, na jazyku, v mozku, v cévách. Tak může náhle při postižení srdečnice dojít i k nečekanému úmrtí prasknutím této cévy. Za několik let pak dochází k degenerativním poruchám nervového systému. Pokud se tato závažná nemoc neléčí, končí úplnou demencí. Jestliže jste viděli film Petrolejové lampy s Petrem Čepkem v hlavní roli, jistě víte, jak postižený dopadne.

Další nemoc na řadě je kapavka (GONORRHOEA). Projeví se zhruba do týdne pálením nebo řezáním při močení. U žen se mimo to prokáže zánětlivý výtok. Postupně hrozí šíření infekce do okolí (na prostatu či nadvarle, dělohu až vejcovody) a hlavní riziko zde představuje neplodnost, takže si dávejte pozor... Na druhou stranu byste nemuseli utrácet za drahou antikoncepci... , to byl jen vtip!

Jinou z méně známých, ale neméně významných chorob je měkký vřed (pod latinským názvem jako ULCUS MOLLE). Musí se odlišit od tvrdého vředu u syfilidy. Na rozdíl od něj vzniká 1–3 dny po infikování a je velmi bolestivý.

Mezi infekce, které řeší na gynekologiích pomalu na denním pořádku, patří hlavně trichomonády, kandidózy, chlamydie a kvasinky. Původcem trichomonády je prvok (strašná představa, co?), a nazývá se bičíkovec poševní (TRICHOMONAS VAGINALIS). Touto infekcí jsou postiženy častěji ženy, u kterých způsobuje zánět poševní sliznice s výtokem. Vyvolává na zevních rodidlech svědění až palčivou bolest, ale projevuje se obvykle bolestivými obtížemi při močení, avšak též při styku. U mužů naopak probíhá infekce zpravidla bez příznaků.

Mykotický zánět pochvy si prodělá asi 75 % všech žen alespoň jednou za život. Příznaky jsou dost podobné jako u trichomonády. Je škoda, že veřejnost není dostatečně informovaná, jinak by mezi partnery nedocházelo často ke zbytečným roztržkám kvůli neopodstatněnému osočování partnerky (protože tyto potíže se projevují hlavně u žen, a proto se žárlivé osočování týká hlavně žen). Toto onemocnění se totiž nešíří jen při pohlavním styku. Vaše přítelkyně vás nemusela ani podvést a není ani žádná šmudla, i když má výše uvedené obtíže. Současná antibiotická nebo hormonální léčba, gravidita, cukrovka, obezita ale dokonce i parfémované prádlo, aviváž, parfémované vložky, mýdla, prostředky intimní hygieny, neprodyšné prádlo a těsné džíny... to všechno mohou být příčiny vzniku infekce! Tak si to vše dobře zapamatujte a při některých z těchto obtíží navštivte ihned svého lékaře! A ještě jedna malá poznámka – to, že byla ta kráska tak vlhká, ještě neznamená, že z vás byla tak vzrušená.

■ Dita Riegerová

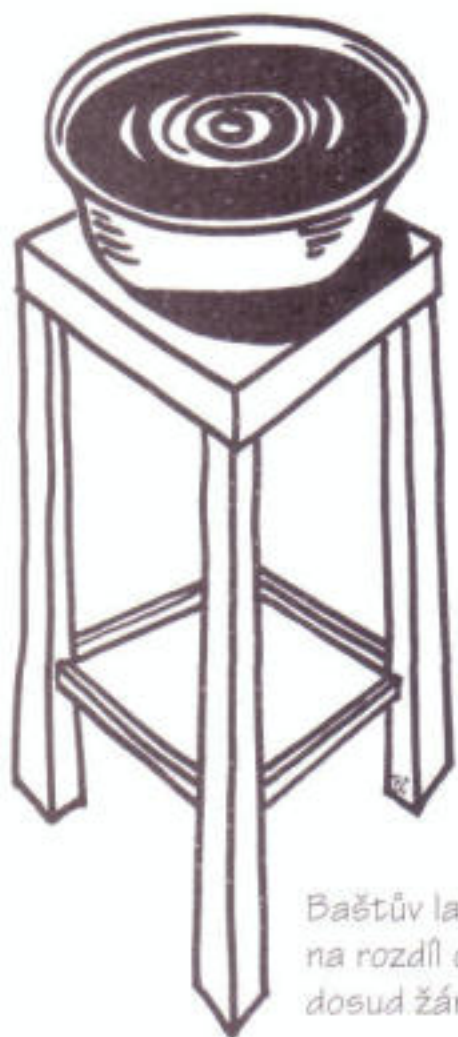

„Víš, Karle, je to opravdu strašná věc, takhle promrhat penis!“

Paparazzo, který šlapl do...

aneb Tajemství Baštova lavorku

Jestliže někdo z našich spoluobčanů žije ve společné domácnosti nejen s vlastní manželkou, ale navíc i se svou švagrovou – není to na konci dvacátého století zase až taková pikanterie, aby bylo nutno ji věnovat bůhvíjakou mimořádnou pozornost. Pokud je dotýčný navzdory sexuální „vytíženosti“ na domácí půdě ještě navíc schopen tu a tam udělat dítě některé z mladších kolegyní na pracovišti – bývá to většinou pouze důvodem k tiché závisti nad jeho mužnou silou a záminkou k blahosklonnému konstatování, že „boty holt občas ujedou každému z nás“.

Baštův lavorek:
na rozdíl od všeobecně známého „Baštova kufříku“
dosud žárlivě stráženy před zraky světa.

Veškerá výše zmíněná dobrozdání platí ovšem pouze v případě, že se jedná o člověka řadového a takřka jic anonymně ztraceného ve stejně bezejmenném davu. Jmenuje-li se ovšem onen nadsamec Jaroslav Bašta a je ministrem menšinové sociálně-demokratické vlády – nabývají jeho sexuální výboje pochopitelně zcela jiného charakteru, a jakékoli informace o nich se proto stavají vlastnictvím doslova všelidovým a také i volně směnitelným na mediálním trhu.

CHTĚL SE PŘI- HRÁT U BAŠTO- VA OHÝNKU

K podobnému názoru dospěl i jeden z našich tuzemských paparazzů, kterému vzhledem k jeho smolařství budeme v tomto článku raději soucitně říkat pouze jedním z jeho nejoblíbenějších pseudonymů – Josef K.

„Proč tak pozdě, Josefe?“ otázali jsme se, když nám ten nešťastník přišel do redakce se slzami v očích vysvětlit, proč se od něho v nejbližší době nedočkáme onoho svrchovaně skandálního obrazového materiálu, který

nám předtím s tajuplným pomrkáváním svatosvatě sliboval dodat. „O tom, že je Bašta pěkný kanec, si už přece dávno cvrlikají i ti pověstní vrabci. Dneska je mnohem zajímavější a důležitější, jaký se z něho nakonec vyklubal komisař Cattani.“

„Jak pro koho,“ pokrčil však Josef K. rameny. „Pro nás, co se o vysokou politiku jako takovou zase až tak moc nezajímáme, zůstává otázka Bašta a ženské ještě pořád jednou z nejatraktivnějších a nejdůležitějších. To, že po nich jede, jako kdyby ho už od malička vykrmovali jenom samou Viagrou, je samozřejmě stará známá vesta. Ale ví snad někdo z vás, jak a proč je vůbec možné, že některé ženské zase na oplátku jedou po

Baštovi, protože ho fakt baštěj?“ „To tedy opravdu nevíme,“ přiznali jsme zcela popravdě. „Nebude to náhodou tím, že je tak profláknutý, až...“

„Houby profláknutý!“ přerušil naše úvahy Josef K. „To je dneska kdekdo – a žádné ženské po něm nejedou. Celé Baštovo kouzlo je postavené na něčem úplně jiném. A já tomu přišel na kloub! Jenže důkazy jaksi...“

Civilní podoba
Jaroslava Bašty
- tak jak ji známe
z tribun na oficiální
politické scéně

Pohled na zadnice nešťastného smolaře Josefa K. není sice z nejveselejších. Jeho případné následovníky ale zajisté nikterak nedokáže odradit.

NA DŮKAZECH JSME NETRVALI

A jenom díky tomu jsme se pak dozvěděli, že kromě legendárního „Baštova kufříku“ existuje i (před zraky světa dosud pečlivě skrývaný) „Baštův lavorek“.

„Tu na první pohled docela obyčejnou plastickou nádobu jsem zahlédl hned, jak se mi podařilo po uzemnění vyšplhat k oknům paně ministrova bytu,“ dušoval se Josef K. „Nejdřív jsem se pořádně lekl, protože podle barvy se zdálo, že je ten lavorek plný krve. Ale nebyla to krev. Byl to ve vodě rozpuštěný manganistan draselný, lidově obvykle nazývaný hypermangan. A v téhle osvědčené dezinfekční lázni si potom ten lstivý lišák Bašta přímo před mýma očima koupal a pečlivě omýval úplně všechno.“

„Maš tím snad na mysli... genitálie?“ zajímali jsme se celí unesení a okouzlení představou, která apoštol čistých rukou na politické scéně soustřeďuje v soukromém zákulísí veškerou svoji „čističskou pozornost“ na zcela jiné orgány.

„Ano – přesně tak!“ přikývl souhlasně Josef K., sečtělý pohlavní zdravotěd a sebránými spisy Bohumila Hrabala. „Mám tím na mysli prdel a přilehlé okolí. Jednoduché až primitivní – ale jak rafinované! Už už jsem mačkal spoušť fotáku, abych mohl před celým světem konečně odhalit, že za veškerými Baštovými úspěchy u ženských nestojí žádná kariéra ve vysoké politice, žádný majetek či dokonce břitký intelekt, ale výhradně jeho lavorek, hypermangan a úzkostlivá čistotnost. Jenže... V té chvíli mě najednou někdo popadl za nohu, stáhl dolů – a bylo po odhalení!“

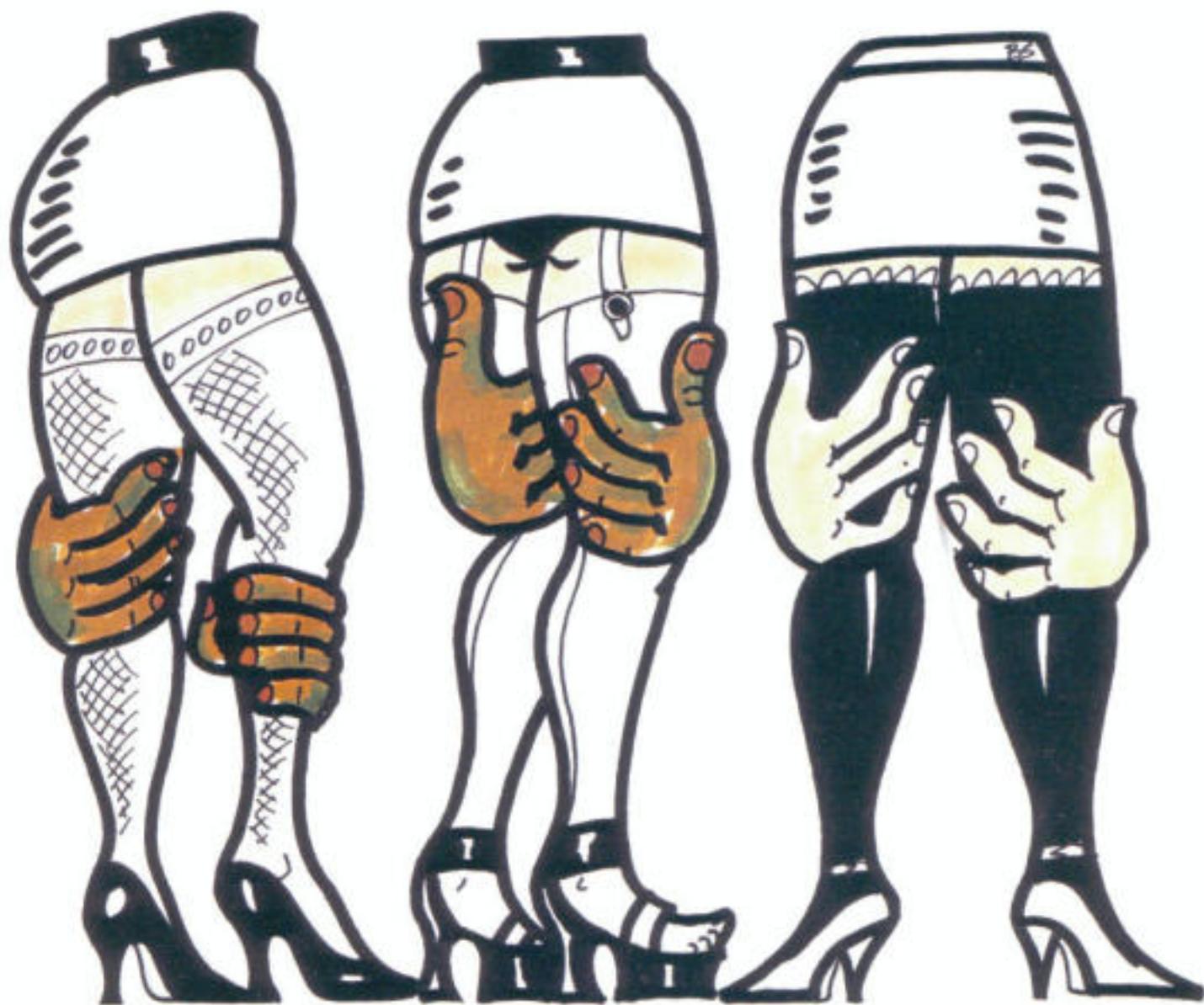
JEDEN NEGATIV JOSEFOVI K. PŘECE JEN ZŮSTAL

Příslušníci ministrovy ochranky přistiženému paprazzovi nijak výrazně fyzicky neublížili. Naopak! Byli to právě oni, kdo mu pomohl se dostat na pevnou zem mnohem hladčeji než by to při zpáteční cestě dokázal zvládnout on sám. Jedno si však přesto neodpustili. Sebrali mu fotogra-

fický aparát a na film, který si nezvaný návštěvník přichystal k zachycení pana ministra v poněkud delikátní situaci intimní oči, dvanáctkrát exponovali tentýž záběr na paparazzovu holou zadnici.

Onen tucet vyobrazení vlastního pozadí nám Josef K. do redakce přinesl coby jediné potvrzení pravdivosti svých slov. U soudu by podobný vachrlatý „důkaz“ samozřejmě obstát nemohl. My jsme si však v dané souvislosti vzpomněli na tolik „baštovských důkazních vachrlatostí“, že jsme se historku Josefa K. rozhodli vypustit do světa i navzdory veškeré její zdánlivé neuvěřitelnosti a faktické neověřitelnosti. A víte proč? Protože v ní Josef K. vlastně nikoho nenapadá, ani neuráží. Pouze konstatuje, že čistotní muži mívají u žen mnohem větší štěstí nežli jejich umounění kolegové. No není to snad hotová mediální idylka s bohu libým hygienickým poučením navrch?

■ P. H. Morczak

JŮ, HOLKY, KONEČNĚ ČISTÝ RUCEI TO JE ALE BAŠTA!

I ♥ V N A

Profil: Jiřina, 26 let ▼

„K sexu a erotice mám hodně kladný vztah... Protože momentálně nemám přítele, masturbuji od rána do večera (sama).“

Máme v redakci pár chlapíků, co by tvůj problém uměli vyřešit.

— Mr. J

Profil: Dana, 19 let ▲

„Kluci po mně docela leří, tak jsem zvědavá, jaký úspěch sklidím u vás v Hustleru...“

Stav se, uvidíme.

— Mr. J

Následujícími fotografiemi bychom chtěli inspirovat všechny naše čtenářky, aby v sobě našly dostatek odvahy, ale i vyhecovat jejich známé, kamarády, manžely a milence, aby nám zaslali stejně jako tyto sexy dívky svoje úžasné snímky. HUSTLER totiž vyhlašuje soutěž „Lov na bobra“! Vítězka bude odborně nalíčena, profesionálně nafocena a jako odměnu získá 10.000,- Kč nebo zájezd. „Lov na bobra“ je šance pro všechny ženy a dívky, které tuší, že i ony jsou krásné a mají se čím pochlubit... Zašlete nám svoje foto do 15. 6. 1999. V příloze uveďte Vaše plné jméno (nebude uvedeno), věk, souhlas se zveřejněním, r.č., adresu a pár vět o sobě. Na obálku připište heslo „Lov na bobra“.

Profil: Helena, 23 let ▲

„Většinou se sprchujeme s přítelem společně a vášnivě mydlíme jeden druhého. Teď ale mačkal spoušť do vaší soutěže. Tak co?“

Jak jako co? Spoušť dobrá...

— Mr. J

▲ Profil: Dita, 21 let

„Vždycky jsem se chtěla stát fotomodelkou, ale bezúspěšně. Nikdy předtím jsem se nesvlékla do naha... Snad konečně na porotu zapůsobím.“

Je vidět, že se nevyznaš. Na porotu se musí působit mnohem agresivněji, než jen svléknout.

— Rocco

BOBARRA

foto: Rocco
nohy: Matty

HUSTLER/89

žieny

v unifor

šaty dělají

mě

Pavel, zaměstnanec nejmenované banky, poprvé uviděl ženu svých snů v jednom uspěchaném bufetu. Měl polední pauzu a tak zrovna baštil další hamburger bez chuti, když si jí o dva stolečky dále všimnul - byla to ta nejhezčí pražská policistka, oblečená do klasické šedomodré uniformy. Pavlův úd začal okamžitě škemrat o pořádnou akci.

Policejní orgánka byla vysoká a blondatá, s vlasy svázanými do copu. Sama o sobě nebyla ani příliš atraktivní, připouští Pavel. Měla docela tuctový obličej a možná trochu nadměrný zadek, ale tyto nedostatky byly více než vyváženy policejním odznakem umístěným nad levým prsem.

Pavel musel sebrat veškerou odvahu, aby přistoupil k čerstvé policistce a pozval ji na rande.

„Chodil jsem s Alicí přes tři týdny, než se se mnou konečně vyspala,“ vzpomíná Pavel. „A dalších pár neděl trvalo, než jsem se jí odvážil požádat, aby si vzala svoji uniformu do postele. Myslel jsem si, že bude třeba šokovaná - možná i trochu naštvaná - ale ona to vzala, jako kdyby to pro ni byla ta nejpřirozenější věc na celém světě.“

Navíc Alice překvapila Pavla hned další noc. Zmizela na chvíli do koupelny a vrátila se celá oblečená do své uniformy - včetně železek a pendreku. „Jménem zákona tě zatýkám,“ pronesla nacvičeným úředním hlasem a poté bezmocného milence připoutala k pelesti své postele.

Pak si Alice zula elegantním pohybem erární kožené boty a smyslně si stáhla kalhoty. Pavlovi se tak naskytl pohled na ta nejmenší tanga, jaká kdy viděl. Stále ještě v blůze a čepici, Alice si položila jednu nohu na postel vedle Pavlova ramene a pomaloučku si začala dráždit přirození tvrdým, černým obuškem.

„Jakmile se vzrušila a začala být vlhká,“ vzpomíná se zrychleným dechem Pavel, „jazykem beze spěchu oblízla pendrek, stáhla si tanga a nasedla mi na penis. Rozepnula si blůzu, abych viděl na její prsa, ale nechtěla si ji za žádnou cenu sundat. Moje škemrání jakoby ani neslyšela. Když se sklonila, aby mě políbila, a já jsem ucítil studený kov jejího odzna-

ku na hrudi, bylo toho už prostě moc.“

„Měla nade mnou naprostou kontrolu - nemohl jsem dělat vůbec nic. Dělala mi to podle sebe, tak jak sama chtěla. Vybuchl jsem v ní jako nějaký gejzír. A pak jsem jí to musel udělat ještě jednou - do zadečku.“

Žena v uniformě - ať je to servírka, policistka nebo pokojská - je podle oficiálních sexuálních statistik pro muže jedním z nejsilnějších stimulů. Někomu se postaví při pohledu na sestřičku v těsné modro-bílé uniformě, zatímco jiní uskutečňují své sexuální fantazie tak, že žádají své milenky, aby si oblékly cvičební úbor či se převlékly za jeptišku.

Naše redaktorka Ester z Prahy, se setkala s úžasnou sexuální silou ženy v uniformě v době, kdy ještě pracovala jako zdravotní sestra. Zjistila, že pacienti mužského pohlaví ji neustále poplácávali po zadečku, právě když na sobě měla svou uniformu.

„Ve škole nás nikdo neučil, jak se s tím vypořádat, ale sama jsem na to velmi rychle přišla,“ směje se Ester. „Říkala jsem jim: 'Ruce pryč!' a nebo 'Dneska se už cítíme nějak moc dobře, že?'“

„Přitažlivost žen v uniformě funguje na mnoha úrovních,“ říká Ester. „Běžně spočívá ale v odevzdání se autoritě, již uniforma typicky reprezentuje.“

„Pro spoustu mužů je velmi přitažlivý akt podřízení se,“ poznamenává Ester. „Souvisí to s tím, jak se v současnosti změnilo postavení mužů ve společnosti, respektive jak se zlepšilo postavení žen na úkor mužů.“

„Vezměte si například chirurga, který musí celý den řídit operační sál, nebo bankéře, jenž se neustále obává, že jeho banku převezme jiná či podobných záležitostí. Tito muži ženy v sesterské uniformě přímo zbožňují, neboť jim umožňují utéci od jejich starostí a odpovědnosti a pro změnu nechají někoho jiného, ať se o ně postará.“

„Autorita a moc byly pro ženy poměrně netypickou záležitostí, takže žena v uniformě je něčím novým,

exotickým, vzrušujícím," dodává Dr. Žabák, pražský sexuolog.

Na trochu jiné úrovni než zdravotní sestry stojí ženy-policejstky, hasičky, poštáčky a vojandy. Provádějí přece mužskou práci v „mužském“ světě, díky čemuž jsou nahlíženy jako rovnoprávné s muži (respektive mají tím pádem pro muže větší pochopení) a tedy jsou snadněji „dostupné“.

„Na druhé straně," pokračuje Žabák, „protože jsou tyto ženy emancipované, svobodomyšlné a stejně 'drsné' jako muži, může být velmi velkou výzvou pokusit se takové stvoření dostat do postele. Pokud je navíc atraktivní, pak už opravdu není co řešit.“

Prodávač suvenýrů Petr K. se vyjádřil, že „rozdat si to s četačkou byl jeho životní sen.“ Tak si ho splnil.

„Jmenovala se Klára a byla to kamarádka mojí sestřenice, přijela se za ní podívat o dovolené," vzpomíná Petr. „Byla vysoká a svalnatá, s kratoučkým zrzavým ježkem (na hlavě i mezi nohama, o tom druhém jsem ale tenkrát ještě nevěděl) a měla drobná prsa. Když jsme se poprvé potkali, měla na sobě vycházkovou uniformu, sukni a blůzu. Jakmile jsem ji uviděl, penis mi okamžitě zastroubil nástup do pozoru. Tak jsem ji na druhý den pozval k sobě, že se podíváme na nějaký film. Když jsem ji žádal, aby přišla v uniformě, jen se na mě zazubila.“

Klára udělala, jak ji Petr poprosil. „Vypili jsme trochu vína a sledovali nějaký přihlouplý film, na který si už ani nevzpomenu," říká Petr. Začali jsme se mazlit tak nesměle, jako šestnáctiletý páreček v kině.“

„Po dlouhém líbání a hlazení si Klára klekla na zem, rozepla mi kalhoty a začala mi provádět felaci. Byl to naprosto úžasný zážitek, sledovat její hlavu vykukující ze zelené uniformy, jak se pomalu pohybuje dopředu a dozadu v mém klíně. Už jsem se jí skoro udělal do úst, když přestala

a doslova mě prosila, abych jí to udělal zezadu. Tak jsem odhrnul sukni stranou, stáhl jí punčochy a šel na věc. Mručela a vzdychala jako nějaká šlapka, když jsem se konečně udělal. To bylo opravdu něco.“

Ester se domnívá, že většina skalních uniformových chtíčů jsou výsledkem výchovy a mohou vznikat třeba i u dětí dominantních matek, které navíc mohly nosit uniformu.

„Je to podobné jako fetiš v tom, že muž v určitém stadiu vývoje uvidí ženu v uniformě a z nějakého důvodu to vyvolá sexuální responzi," zamýšlí se Ester. „Roli pohlavního stimulantu přebírá uniforma, ne osoba, ne situace ani nic jiného. Je to podobné, jako když některé muže vzrušují ohromná prsa a blondaté vlasy. Není to nic špatného ani neobvyklého. Všichni se učíme, co nás vzrušuje.“

„Samozřejmě, že pouhé vzrušení z žen v uniformě z nás ještě nedělá fetišistu," dodává Dr. Žabák. „Fetišista je velmi úzce vyprofilovaný. Mnoho mužů vzrušují uniformy, ale jen málokterí je potřebují k souloži.“

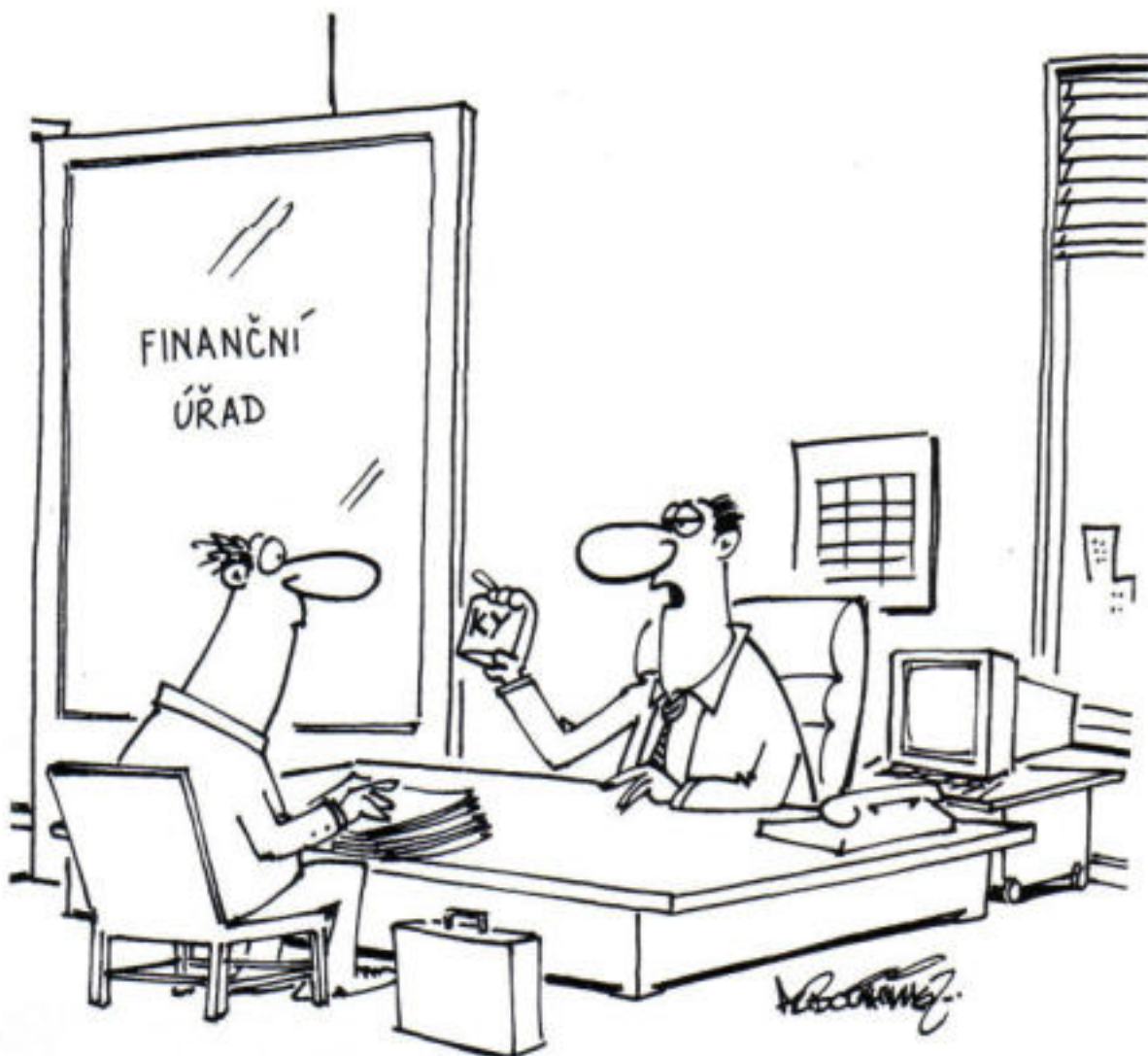
Podle Dr. Žabáka pochází spousta domněnek kolem žen v uniformě z kulturní mytologie. „Například:

'Všechny sestřičky jsou nadřzené.' To je mýtus. Jako další mýty lze uvést: 'Všichni piloti jsou teplí.' Ano, jistě, chovají se podle určitého sociálního modelu, když mají na sobě uniformu, ale svlečte je do naha a budou z nich divoši. Tyto mýty samozřejmě podporují spoustu tajných fantazií: 'Co já bych s ní prováděl, kdyby se mi svlékla...'"

U Marka A., nemocničního zřízence se například tato uniformomanie vtěluje do servírek.

„Nevím, proč mě tolik vzrušují právě servírky, ale nemůžu tomu prostě odolat," přiznává Marek. „Snažím se je zbalit, kdykoliv můžu. Málokdy se stane, tedy když už dojde na sex, aby mi odmítla mou prosbu a neoblékla se při milování do své uniformy.“

„Jedna opravdu krásná servírka jménem Romana, která dělá v baru nedaleko od místa kde bydlím byla zvlášť divoká. Na mé třicáté narozeniny mě pozvala k sobě domů na večeři a otevřela mi oblečená tak, jako by byla v práci a já obyčejný host. Nechala mě, ať si objedná, podala mi večeři a posloužila mi, jak mohla. Když jsem jí řekl, že jsem si s sebou nebral peníze, řekla, že si to musím odpracovat a odvedla mě do ložnice.“

„My jsme teď mnohem přátelštější FÚ. Teď předtím než vás ojbeme, tak lubrikujeme!“

(pokračování na str. 94)

PARDON MADAM, JÁ JSEM SI VÁS SPLET S NAŠÍ UČETNÍ.

„Rozepla si uniformu jen natolik, abych viděl na její nádherná prsa vy-
pasovaná v podprsence, ale nic si ne-
sundávala, protože věděla, že mě to
strašně vzrušuje. Pomalu mě svlékla,
líbala mě po těle a ujistila se, že mi
stojí. Pak jsem jí to musel udělat
pusou.“

„Když se udělala podruhé, natáhla
se na postel, vykasala si sukni přes
 zadek a roztáhla nohy, abych mohl do
 ní. Tření hrubé látky polyesterové
 uniformy proti mému tělu mě poslalo
 do říše fantazie za méně než dvě mi-
 nuty. Byl to ten nejlepší narozeninový
 dárek, který jsem kdy mohl dostat.
 A teď prostě nemůžu do restaurace,
 aniž bych se přitom nevzrušil.“

Některým ženám se nemusí líbit,
 že po nich partner vyžaduje, aby si
 na milování oblékly určitou uniformu,
 zvláště pokud jsou tyto žádosti časté.
 V těchto případech doporučuje Dr.
 Žabák, ať si spolu dvojice sedne
 a otevřeně si o celé záležitosti pro-
 mluví.

„Žena by měla říci, co si o věci
 myslí a muž by naopak měl partnerku
 zcela jasně přesvědčit, že by to byla
 zábava a on by to rád takhle, ale že

miluje jenom ji. Měl by jí říci: 'Mě ne-
 vzrušuje samotná uniforma, vzrušu-
 ješ mě ty v uniformě.' Jinak by se
 partnerka mohla cítit jen jako pouhá
 manekýna.“

Terapeut vzpomíná na jeden pří-
 pad, kdy se armádní důstojník a jeho
 žena pohádali, protože on po ní chtěl,
 aby si na sebe vzala vojenskou uni-
 formu do postele. Žena odmítla a pár
 brzo skončil v kanceláři Dr. Žabáka,
 zoufale hledajíc pomoc.

„Ona nedokázala pochopit, proč
 po ní chtěl, aby se tak oblékala,“
 vzpomíná Dr. Žabák. „Ptala se: 'Proč?
 Copak musím vypadat jako všichni
 kolem tebe? Kdo tě to v práci vzrušu-
 je, že chceš, abych se tak oblékala?'
 Ale to vůbec nebyl ten důvod. Prostě
 jen nechtěl, aby mu civilistka říkala,
 co má dělat. Potřeboval to rozkazem.“

Tím, že se ženy obléknou na požá-
 dání při milování do uniformy, mohou
 získat minimálně tolik, co muži, již
 tato věc vzrušuje. „Ženy si mohou
 uvědomit svou moc,“ prohlašuje Dr.
 Žabák. „Takováto výměna rolí je
 velmi pozitivní pro oba partnery,
 pokud tedy mají dostatek důvěry, aby
 něco takového podstoupili. Nakonec,
 co na tom, pokud vás partner požádá,
 abyste si vzala do postele pionýrskou
 uniformu?“

■ Mr. J

„Televizní zpravodajství?! Tady Josef Novák z Horní Dolní.
 Je mi devadesát pět, a mám neuvěřitelnou erekci. Okamžitě přijed'tel“

Jít

Taková otázka je zásadní vždy, dvojnásob to však platí před návštěvou veřejného domu (hampejzu, bordelu, vykřičeného domu, erotického klubu). Rozhodování je v principu podobné jako před návštěvou pornografické videopůjčovny, sexshopu, peep show nebo go-go baru. Každé takové zařízení má osobitou atmosféru, která vyzařuje i do blízkého okolí a kolemjdoucí jsou jí zasaženi ať chtějí nebo ne. Je to podobné, jako když jdete kolem stánku s buřty – cítíte je, ať na ně máte chuť nebo ne.

Návštěva na sex zaměřených podniků je pro začátečníka spojena s překonáním studu, to v každém případě, a morálních zábran, to v některých případech. Rozdělím tyto podniky do dvou kategorií – na dotykové a nedotykové (moderně na kontaktní a nekontaktní či komunikativní a nekomunikativní).

Nedotykové podniky jsou jednodušší, protože vyžadují pouze překonání vlastních zábran a trochy ostychu z vyhazovače nebo prodavače. Zařazují sem běžné peep show, sex shop a pornopůjčovnu.

Dotykové podniky jsou náročnější na psychiku. Kromě již zmíněných veřejných domů (jako by do ostatních domů veřejnost nemohla) a go-go baru sem patří i některá peep show. Návštěvník v go-go baru musí kromě vyhazovačů a servírek zvládnout přímý kontakt s erotickým personálem (samozřejmě pokud se chová jako host a ne jako kukla). V go-go barech a dotykových peep show (pípech) je to stále ještě sranda, protože možnost návštěvy pokoje (a tedy nutnosti předvést své schopnosti) se zde ve vzduchu téměř nikdy nevznáší. Řada návštěvníků toho také patřičně zneužívá a předhání se v halasných a idiotických komentářích o dámském personálu. Považují to za vyloženě nefér. Představte si, že by k vám do kanceláře přišel někdo, kdo se rozhlédne, vy se mu jdete věnovat a on vám bez pozdravu sdělí, že vaše břicho je příliš velké, knírek vypelichaný, brýle z módy, pleš vyloženě odporná a že máte ke všemu velkou prdel. Protože potřebujete získat procenta z obchodu nebo jen nechcete riskovat problémy se šéfem, budete to muset překousnout... Pokud se vám takové chování nelíbí, nechovejte se tak ani k dámám (či dáVám, nezapomeňte, v jakém jste podniku) nebo něco podobného řekněte nejdřív vyhazovačovi. Že si vás vybrala zrovna ta, která se vám vůbec nelíbí nebo se taková kroutí za okénkem? Snadná pomoc - tu první buď ignorujte nebo ji jednoduše pošlete pryč a pozvěte si jinou a na tu za okénkem se prostě nemusíte dívat, případně můžete z kabinky pípu odejít.

Vratme se však k původnímu tématu. Prošli jste si pornopůjčovnu a sexshopy, jste na pípu nebo ještě lépe v go-go baru. Je pravděpodobné, zejména

při opakované návštěvě, že někde v hloubi duše zjistíte, že vám návštěva bordelu není úplně proti mysli. Zde se na ni můžete připravit. Pozvěte si dámskou společnost ke stolu a bavte se. Již s minimální dávkou štěstí zjistíte, že na tom není nic strašného a že přítomná děvčata nemají lepru, upíří zuby ani většinu dalších neduhů, kterými vás straší matky, milenky či puritánští kolegové. Přes své specifické povolání vlastně kopírují skladbu běžné ženské populace. Důležité je i další zjištění – procenta, která děvčata získávají z nápojů, které jim objednáte, případně z těch, které vypijete vy, nejsou tak závratná, aby je nutila sedět u stolu s každým tupcem, který do podniku vlezl. Je tedy dobré, vypotit ze sebe alespoň špetku šarmu. Tím zůstává částečně zachován i nutný pocit jakéhosi dobývání. V podniku je totiž zpravidla více návštěvníků ochotných pozvat dámu na drink a pokud nekupujete sekt po kartonech, musíte být také trochu zábavní, chcete-li, aby s vámi někdo u stolu chvíli konverzoval. Pokud neučiníte nic z výše navrhovaného, můžete rovnou ušetřit a realizovat se procházkou či sledováním porna na videu nebo jinou, více nebo méně dobře známou praktikou. Chci zkrátka zdůraznit, že úspěch návštěvy go-go baru je i ve vašich rukách.

Pojďme dál. Peep show (píp), které umožňuje kontakt, vás neproškolí v konverzaci, ale může vás připravit na fyzický styk. Ten sám o sobě pro vás nebude takovou novinkou, ale zpravidla se vám obnažené dámské poprsí nedostane do ruky po dvouminutové známosti. Otvor v blízkosti okénka (jiný než pro vyhazování mincí) v kabince umožňuje vsunout požadovaný obolus, po jehož přijetí lze vysunout ruku z kabinky do „pracovního prostoru“ a provést to, čemu jsme na základní škole říkali „omakávání“. Přiznávám rovnou, že tuto formu kontaktu jsem dodnes nevyzkoušel, protože mi to až příliš připomíná přehrabování v mrazáku. A ani neznám nikoho, kdo se nechal takto zlákat, což však neznamená, že to někomu dalšímu nebude vyhovovat.

Blížíme se k závěru obecné části, zbývá nám samotný bordel. Vlastně ne, ještě nesmím zapomenout na klasickou pouliční prostituci, která se dnes rozšířila i o popumpovou či poodpočívadlovou. Chybou by bylo opomenout i rozvážkovou službu, zvanou eskort servis (E-servis, s e-mailem to nemá nic společného). Název pochází zřejmě od slova eskorta, nikoli od Fordu Escort a poskytují ji někdy specializované agentury, jindy jako doplňkovou službu erotické kluby (bordely). Výhoda je pak v tom, že pokud je vám některé děvče bližší než jiné, můžete si ji nechat přivést domů či jinam a nemusíte za ní vážit cestu.

ČI NEJÍT

Potenciální bordelový novic má dvě možnosti. Může do podniku vyrazit s tím, že jde především „na kukačku“ a pak se uvidí. Je to stejné jako ve škole – postupujete od jednoduššího ke složitějšímu. Pokud nechcete zbytečně plýtvat finančními prostředky (čert ví, kdy novic ztratí odvalu, začne se stydět nebo mu to bude „blbý“), vyražte za erotickým poznáním, až když vaše kopulační touha bude tak silná, že přehluší nezvyklost situace do níž se dostanete (nemyslím samotný akt, hádám, že takovou zkušenost již většina z nás má za sebou). Ono „zaplatit a jít“ s následným „umýt a jít“ může přeci jen zaskočit. Zvláště, když takové placení provádíte prvně a do umytí vám zbývá pár minut. Nezapomínejte, že se platí předem, což erotický náboj okamžiku příliš neposiluje.

Nebývá na škodu, ovšem jen té dámě, která se k vám chová mile a inspirativně a vy ji chcete, přiznat, že jste v takovém zařízení poprvé. Osvědčuje se, když se nováček do něčeho nenutí. To nakonec platí i pro ostřílené borce.

Iv případě, že novic patří k těm, jimž stačí k nezdrbné erekci již sama přítomnost svolné ženy a k zahájení kopulace či soulože potřebujete jen dojít od místa seznámení do nejbližšího ústraní, je dobré nespíchat. Vy jste zákazník, vy si vybíráte, která dáma se vám nejvíc líbí (resp. stojí vám za ty peníze). Když chvíli počkáte, mohou se některé dámy vrátit z pokojů, z eskortu nebo ještě lépe, přijít do práce.

Obě alternativy platí i v případě e-servisu či pouličním servisu. Ten bych nováčkům nedoporučoval (nejen s ohledem jistého rizika bolavé hlavy a několika monoklů) pro jeho značnou strohost a nedostatek i slabých náznaků romantiky. Ovšem i zde mohou být výjimky. Přesto však klub nebo e-servis poskytují více možností, jak příjemně okusit komerční erotiku.

Před závěrem zkusím přidat ještě několik postřehů: Dámy v těchto podnicích zhusta nesplňují očekávání v tom, že by byly za všech okolností samičkami, jejichž jedinou zábavou je perverze. Máte-li tedy nějaké přání, které u některých žen naráží na nepochopení, snažte se jej s vyvolenou prodiskutovat před návštěvou pokoje. Téměř jistě bude v podniku jiná dáma, ochotná vyjít vám vstříc. Otázkou může být, zda i ona se vám bude líbit.

Vyše vstupného nebývá zárukou spokojenosti hosta, totéž platí o ceně za poskytnutou službu. U služby platí totéž co u konverzace! (jak je výše psáno „úspěch je i ve vašich rukách“).

Budete pravděpodobně dámami žádáni o zakoupení sektu (bývá užíván název Pikolo, jak se to píše nevím) nebo různých koktejlů. Tyto koktejly pro slušného pijáka nestojí za zmínku, leč personálu poskytují jistý, byť malý příjem. Na intenzitě a způsobu konzumace, jakož i na druzích objednávaných nápojů si lze udělat pomocný názor na společníci. Způsob, jakým si kdo o pití řekne, také může mnoho napovědět. Nelze dámám zazlívát požívání nápojů, z nichž mají zisk, ale nemusí do sebe obrátit cisternu. V některých podnicích může platit i interní dohoda, že dámy si jiné nápoje nenechávají objednat.

Jak jsem již zmiňoval výše, nezapomínejte, že jste zákazníci. Přesto, že se to někdy špatně říká, nestyďte se odmítnout společnost nebo ji vyměnit. S tím musí zaměstnankyně podniku počítat, protože i jejich šance na úspěch se zvyšují s jejich iniciativou a vstřícností.

Ztratíte odvalu nebo si to prostě rozmyslíte? Nevadí. Nebudete zdaleka první ani poslední, kdo si v bordelu jenom popovídal. Pokud se vám klábosení zdá v tu chvíli příjemnější než prchavé tělesné splynutí, můžete si společnost přesto udržet. Někdy stačí kouzlo vaší osobnosti a nějaký drink, jindy nenápadně nabídněte finance. Zpravidla by měla stačit polovina ceníkové ceny.

Zkuste se vyhazovače zeptat, zda je možné do podniku nahlédnout dříve, než zaplatíte vstupné. Jo, vždy s prezervativem. Libání se neprovozuje, zkoumání a prohmatávání bývá omezeno na povrchové partie. Zdraví máme jen jedno.

CHcete-li tedy závěrem odpovědět na otázku z nadpisu, tady je – klidně. Nikdo vás neukousne. Doporučuji pozvolna postupovat od pornopůjčovny přes go-go po bordel. Některé části cesty můžete vynechat, záleží na tom, jak se cítíte a jak chtít velí. Nemáte-li žádné morální závazky, zjistíte maximálně, že se vám to takhle nelíbí. Jestli závazky máte, snažte se s tím srovnat dřív, než tam vlezete, protože úvahy mužů/nemůžu erekci neprospívají. Nejen, že tyto úvahy často nepodporují erekci, ale mohou se i odrážet ve vašem probíhajícím citovém či manželském vztahu.

Příště se pustím již do konkrétních zkušeností z jednotlivých podniků. Všechny zážitky budu popisovat bez přesného určení osoby. Mně i dalším, kteří přispěli svými zážitky, se může někdy hodit se od určité události distancovat, což doufám chápete.

Prameny: zkušenosti autora a jeho přátel, získané v nejrůznějších nočních klubech a go-go barech.

F O T O :
J a n a K ř e n o v á

„Jsou ženy, který se libují v tom, aby je vzali do presu dva muži najednou a pořádně jim zvalchovali tělo. Já se milostným hrátkám se dvěma lidskými samečký najednou také nikterak nevyhýbám. Při sexu ale naopak zvalchuji těla já jim. Pro jistotu je proto používám po jednom, aby se necítili být v přesile. A když konzumuji jednoho z nich – musí k tomu ten druhý hrát na nějaký hudební nástroj. Obvykle to bývá kytara nebo flétna, protože piáno s sebou ani ti nejmovitější pánové většinou nenosívají. A já doma momentálně žádné nevlastním.“

Jana

A MÁTE TO ZA POLOVIC

Pokud jste si nestihli koupit některé číslo časopisu HUSTLER, nezužefjte. Nyní si ho můžete objednat na adrese redakce za polovinu původní ceny, to je 40 Kč (plus poštovně). Stačí, když vystřihneme kupónek, který najdete vzadu na stránce s tiráží, vyplníte jej a zašlete na adresu redakce: Fool Moon, s.r.o., Braunova 1, 150 00 Praha 5.

*Buola ti äpölä!
jokko mo min
kattka*

**K
a
t
k
a**

0609 112 234